



ALMANAH

flacăra  
1982





## DIN AN ÎN AN

Din an în an rosesec la noi,  
La geam cu Moș Ajun,  
E ger cumpit și drumu-i greu  
Dar-e obicei străbun

E sărbătoare și e joc  
În casa ta acum  
Mai sîni bordeie fără foc  
Dar vine-un an mai bun

E veselie și e cînt  
În casa ta acum,  
Dar nu uita cînd ești voios  
Române să fii bun

Veniți, veniți de sărbători,  
Veniți, veniți clătind,  
Să fie rodnic Anul Nou  
Și pace pe pămînt

Să fie prunci sănătoși  
Să crească nădrăveni,  
Vor oameni buni și trecători,  
Mulți ani, mulți ani, mulți ani !

(Colind de  
Ciprian Porumbescu)

## FLORILE DALBE

Sculeți voi români plugari  
Florile dalbe  
Vrednici și buni gospodari  
Florile dalbe  
Că nă vin colindători  
Florile dalbe  
Noaptea pe la cîndători  
Florile dalbe  
Not vă zicem să treziți  
Florile dalbe  
Întru mulți ani fericiți  
Florile dalbe

(Colind din Maramureș)







# PATRIA, CABINETUL DE LUCRU AL PREȘEDINTELUI

Puține imagini reliefează mai clar, mai puternic, mai decisiv în ochii noștri și în ochii celor ce ne privesc ce înseamnă Partidul Comunist Român, ce înseamnă România socialistă, democrația noastră, unitatea moral-politică a unui popor devenit o singură ființă cu munca și cu creația sa, ca imaginea — atât de familiară, atât de scumpă inimilor, de profund integrată existenței acestei țări și conștiinței ei — ale marelui dialog pe care secretarul general al partidului, președintele republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, îl poartă cu națiunea, cu masele largi, cu oamenii muncii din întreprinderi, de pe ogoare, din instituții.

Noi, românii, am avut mulți și străluciți bărbați a căror viață și a căror operă au însemnat identificarea cu o realitate înconfundabilă, țara, care au socotit, asemenea Kogălniceanului, că actele de interes național sînt o lucrare a timpului, o lucrare a oamenilor, că nimeni, nici o persoană sau grup de persoane nu și le pot apropia fabricînd un monopol sau altul asupra lor. Dar ciupele de dialog, de apropiere, de consens național, de coincidență de idei sînt și de idei între masele populare și cei din cîrma destinelor lor, promulgatorii acelor acte, au fost, deși semnificative, extrem de rare.

Cel ce-am fost martori în acești ultimi 15 ani — și toți, un întreg popor, am fost

martori! — la marele dialog cu țara al tovarășului Nicolae Ceaușescu, purtat de la tribuna înaltelor foruri ale partidului, ale democrației noastre socialiste sau în vizitele de lucru desfășurate în județe, în brci, pe șantiere, la sate, în instituții ale culturii, învățămîntului, științei, tehnicii, artei, în organisme ale vieții politice, sociale, economice sau obștești, nu vom mai uita niciodată capacitatea de transformare, de impulsinare dinamică, de stimulare și elevare, de largă deschidere spre noi orientări pe care astfel de momente o au în viața, munca și creația unui întreg popor.

Cităm în aceste dialoguri, care pentru oamenii României sînt fierbinți sărbători ale inimilor și mari sărbători ale ideii, cîteva din calitățile omului care-l poartă. Este uriașă sa putere de muncă, uriașă sa neoboseală, uriașă sa energie, ce se transmite tuturor, transformîndu-i prezența, oricînd și oriunde, într-un generator de neoboseală, de energie, care s-a ridicat în acești ani la prestigiul unui simbol. Este profunda sa cunoaștere a realităților românești, incredibila lor cuprindere, în întregime, în complexitatea lor, ca și în fibra cea mai intimă, nimic din ceea ce e al acestei țări nefîindu-i străin, țara întreagă fiind, cum s-a spus, cabinetul său de lucru...

Rîndurile de mai sus le-am desprins chiar dintr-un articol apărut în „Flacăra” în 1981, ele exprimînd în modul cel mai pregnant



## PATRIA,

### CABINETUL DE LUCRU AL PREȘEDINTELUI

această definiție trăsătură a vieții noastre politice, care și-a găsit oglindirea în rubrica **Patria**, cabinetul de lucru al președintelui.

Ne propunem, în cele ce urmează, să scoatem la lumină unele din aceste momente mai importante, pe firul primului an al noului cîncinai.

La început de an și de cîncinai, în această nouă etapă de dezvoltare multilaterală și armonioasă a societății românești, tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, a vizitat unități economice și de cercetare științifică din municipiul Timișoara, veche și puternică vatră de faptă și cuget românesc. Fiecare moment timișorean al vizitei de lucru a președintelui României a avut ca dominantă esențială atât împlinirile deplină acum — realizările calitative respective, confirmînd pe deplin faza bănzărilor, ca să amintim numai de fabricarea în premieră națională a utilajelor miniere de mare

complexitate necesare uriașului efort energetic al țării — cît și necesitatea parcurgerii actualului cîncinai sub temeinica deviză a calității și eficienței.

La adunarea cu activul de partid al județului — moment de vîrf al prezentei tovarășului Nicolae Ceaușescu la Timișoara — președintele României a ținut să sublinieze că odată cu intrarea în noul cîncinai întreaga activitate de muncă și gîndire a poporului nostru se grupează în jurul unui desiderat central, comun și determinant în făurirea unei istorii conștiente, în edificarea unei societăți multilateral dezvoltată: înfăptuirea unei noi calități în toate compartimentele de muncă și gîndire ale țării.

De o deosebită atenție s-au bucurat în cursul vizitelor de lucru ale tovarășului Nicolae Ceaușescu problemele agriculturii. În cadrul vizitelor efectuate în primăvară în județele Giurgiu, Călărași, Ialomița și Mureș, îndirinea primulul bărbat al țării





cu oamenii muncii și specialiștii din agricultură, cu activiștii de partid și de stat, a prilejuit un amplu și fructuos dialog de lucru consacrat în principal modului cum se înfăptuiesc sarcinile și obiectivele stabilite pentru modernizarea agriculturii în acest an și pe parcursul întregului cincinal. Schimbul de păreri și, în mod special, îndrumările și recomandările secretarului general al partidului au vizat rezolvarea unor probleme concrete de la fața locului, constituind în același timp, sub raport teoretic și practic, un valoros ghid orientativ pentru toți oamenii muncii din agricultura țării noastre. Prezența continuă a tovarășului Nicolae Ceaușescu în mijlocul agricultorilor reprezintă o mărturie a preocupării constante a conducerii partidului, a secretarului său general, de a ridica pe o nouă treaptă întreaga activitate din agricultură, de a asigura sporirea contribuției acestei importante ramuri la dezvoltarea economiei naționale, la ridicarea nivelului de trai.

În acest context trebuie evidențiată ședința de lucru pe probleme de agricultură desfășurată la începutul anului la Brașov sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, care în cuvântul său s-a referit atât la imperativele de moment ale activi-

tății din agricultură, cât și la sarcinile de viitor, de perspectivă: „Trebuie să punem ordine în buna gospodărire a pământului, care constituie mijlocul de bază în agricultură, factorul esențial pentru creșterea producției agricole... să nu mai admitem diminuarea suprafețelor agricole și arăbile, să acționăm cu fermitate pentru creșterea acestei suprafețe. Să organizăm lupta de îmbunătățiri funciare, să asigurăm creșterea productivității, obținerea unor producții mari la hectar. Acesta este, de fapt, problema esențială de la care trebuie să pornim în acest an”.

Moment de referință în dezvoltarea multilaterală a României și de o importanță capitală pentru destinul agriculturii românești, cel de al II-lea Congres al consilierilor de conducere ale unităților agricole socialiste, al întregii țărâni, al consilierilor

Dialogul nemijlocit, sincer, deschis, constructiv dintre secretarul general al partidului și colectivele de oameni al muncii a caracterizat și parcursul anului 1981 toate vizitele de lucru întreprinse de secretarul general al partidului nostru în cele mai diverse compartimente ale economiei naționale. Fotografia noastră prezintă un moment desprins din vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în municipiul Brașov.











Tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu împlinești cu flori și ne-țărâmură dragoste de dol dintre cei mai tineri cetățeni ai municipiului Timișoara.

oamenilor muncii din industria alimentară, silvicultură și gospodărirea apelor, Congresul noului revoluțiu agra-re, după cum pe drept cuvint a fost numit — s-a constituit într-unul din cele mai importante evenimente politice și social-economice ale anului. Chemat să facă bilanțul rezultatelor obținute în perioada 1977—1980 și să dezbată planul dezvoltării economico-sociale a României și planul dezvoltării agriculturii în actualul cincinal, marele forum democratic al oamenilor muncii din agricultură, sub direcția îndrumare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a elaborat, pe baza unei profunde și judicioase analize și a unui realist plan de măsuri, toate premisele pentru înfăptuirea unei revoluții agra-re în domeniile producției și productivității, ale nivelului tehnic și ridicării gradului de civilizație a satelor — obiective prioritare înscrise în documentele celui de al XII-lea Congres al partidului.

Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu rostită la Congresul țărănimii s-a înscris ca un document programatic, determinant și hotărîtor în înfăptuirea noului revoluțiu

agra-re, în exemplara organizare a muncii și producției în acest vital compartiment al economiei naționale. Și în agricultură ca și în întreaga economie — a precizat secretarul general al partidului — introducere-noului mecanism economic înseamnă, înainte de toate, realizarea și depășirea producției și beneficiilor stabilite, autofinanțarea, echilibrul financiar permanent al tuturor unităților. Va trebui să se acționeze astfel încît veniturile țărănimii, ale tuturor lucrătorilor și specialiștilor agricoli să fie determinate în modul cel mai riguros de producția realizată și de costurile obținute.

\*

De la tribuna Congresului, pe ogoare, în contact nemijlocit cu realitățile i Vizitarea județelor Harghita, Covasna și Vrancea în primăvara anului 1981 a dat posibilitatea examinării felului în care se acționează pentru creșterea producției agricole în toate sectoarele. În același timp, așa cum prucedază de flecare dată cînd se întîlnește cu oamenii muncii, tovarășul Nicolae Ceaușescu a dat, la fața locului, valoroase





Convertirea științei agricole în practică reprezintă unul dintre cele mai actuale și importante obiective ale întregii economii naționale. Noua revoluție agrară se desfășoară în toate zonele patriei prin grija atenției și aportul determinant al secretarului general al partidului nostru.

recomandări și indicații menite să dea un nou impuls muncii pe ogoare, să ducă la obținerea de rezultate și mai bune în toate sectoarele agriculturii. O deosebită atenție s-a acordat problemelor zootehnice, subliniindu-se necesitatea unei selecții riguroase a animalelor destinate creșterii și ameliorării raselor, luându-se ca reper indicatori de performanță pe plan mondial. Întrucât, însă, factorul esențial în zootehnie îl constituie asigurarea bazei furajere, secretarul general al partidului a insistat asupra necesității unor măsuri sustinute și eficiente în vederea asigurării furajelor în cantități îndestulătoare. În acest sens a cerut să se dea cea mai mare atenție sporirii producției de furaje la hectar, valorificării superioare a fînețelor și paștelilor.

„În vizita sa de lucru în județul Olt, din luna iunie, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a oprit, cum e și firesc, în comuna sa natală, Scornicești. Și a vizitat casa părintească și mormintele celor care l-au dat viață. A fost, cu alte cuvinte, acasă.

În fața casei sale, sătenii au săpat o fîntină ce poartă numele tatălui președinte-

lui : simbol al destinului poporului nostru, al trecerii sale prin lume. Prin lumea asta care poate și trebuie să devină alta. Poate că nu există un alt simbol mai patetic și mai fierbinte decît această fîntină dăruită de cel de acasă OMULUI NICOLAE CEAUȘESCU. Celui pentru care ACASĂ înseamnă ROMÂNIA.”

În cea de a doua jumătate a lunii iunie, la București, în fața a 11.000 de reprezentanți ai clasei muncitoare și ai altor categorii de oameni ai muncii, a avut loc cel de al II-lea Congres al Consiliilor oamenilor muncii din industria transporturi, finanțe și comerț, un veritabil congres al democrației muncitorești, al disciplinei și purificatoarei sincerități revoluționare, congresul propulsării valorii în realitatea de zi cu zi. Ideea centrală care a grupat toate lucrările amplei coloanei și care a străbătut de la un capăt la altul și magistrala expunere rostită cu acest prilej de secretarul general al partidului nostru, s-a referit la grija responsabilă, lucidă, față de destinele poporului nostru, preocuparea ca fiecare om





Aniversarea celor şase decenii de la înfiinţarea Partidului Comunist Român a constituit nu numai un moment solemn şi o largă retrospectivă a trecutului naţional, ci, deopotrivă, o vastă prospectare a României viitorului. Cuvîntarea rostită cu acest prilej de secretarul general al partidului a căpătat valoarea şi mîslunea unui document programatic.

al ţării, indiferent de locul pe care-l ocupă în ierarhia socială, indiferent de naţionalitate, să trăiască din ce în ce mai bine, să se bucure de binefacerile civilizaţiei socialiste, să-şi înnoieze spiritul îmbogăţindu-se sufleteşte prin asimilarea valorilor culturale noastre naţionale. Dar pentru aceasta, a ţinut să precizeze conducătorul partidului nostru, este nevoie de muncă, de muncă şi iarăşi de muncă. „Drumul spre comunism nu este uşor, a precizat cu acest prilej tovarăşul Nicolae Ceauşescu, dar faţă de greutăţile înfruntate de strămoşii noştri, faţă de greutăţile înfruntate de revoluţionarii noştri, pentru victoria socialismului, pentru a asigura poporului deplina libertate şi suveranitate, greutăţile de astăzi sînt de necomparat”.

Amplul şi permanentul dialog dintre partid şi popor, fructuosul schimb de opinii dintre conducerea partidului şi masele de oameni ai muncii, a fost marcat, în aceeaşi lună, de vizitele de lucru întreprinse de tovarăşul Nicolae Ceauşescu în judeţele Gorj, Mehedinţi şi Constanţa, de analizarea la faţa locului a problemelor curente şi de perspectivă. Reamintim de asemenea că, în aceeaşi perioadă, printr-o evenimentele aflate la ordinea zilei s-au înscris şi lucrările Conferinţei naţionale a scriitorilor. În mesajul adresat de preşedintele României obştii scriitoriceşti se spune între altele: „Dorim o literatură profund angajată în lupta poporului nostru pentru o viaţă mai bună şi mai proferă, pentru construirea socialismului şi comunismului, o literatură militantă revoluţionară, care să oglindească eroismul şi elanul creator al poporului şi să însufle-

ţească masele populare în opera istorică pe care o înăptuiesc astăzi pe pămîntul României, sub conducerea partidului şi care să ne dea convingător şi emoţionant fizionomia omului de astăzi eliberat de exploatare şi asuprire, care-şi faureşte în mod conştient propriul viitor fericit.”

\*

La 19 iulie, deschizînd cea de a XI-a ediţie a Jocurilor Mondiale Universitare, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a rostit o scurtă cuvîntare, fixînd sensul umanist al Universiadel '81, sensul ei cel mai preţios: „Acţionînd unită, a spus între altele preşedintele României, generaţia tinăra poate juca un rol determinant în afirmarea unui nou curs în viaţa internaţională, poate asigura — împreună cu celelalte forţe înaintate ale lumii de azi, triumful politicii de pace şi destindere, de conlucrare fructuoasă între naţiuni”. În spiritul acestor îndemnuri, Universiada a fost nu numai o mare competiţie sportivă ci, deopotrivă, o sărbătoare a prieteniei şi colaborării încreterului lumii.

\*

În august, în cadrul tradiţionalei Zile a presei române, un moment aniversar: 50 de ani de activitate a ziarului „Scnteia”. Cu acest prilej, tovarăşul Nicolae Ceauşescu a subliniat adevărul de o co-virgitoare importanţă că „nu există sector al activităţii statului şi partidului nostru, al societăţii, în care presa, radio-televiziunea, să nu fie implicate într-un fel sau altul. Dispunem de o uriasă forţă în acest domeniu.” Aici este cuprins, într-adevăr, la dimensiunea lui reală, statutul gazetarului şi al presei: datorită ca toţi



gazetarii să fie implicați prin întreaga lor activitate în construcția României moderne

Primele zile de toamnă au cunoscut, în continuare, aceeași bogată activitate politică, economică și socială, marcată între altele de susținerea unor vizite de lucru în județele Prahova, Dolj și Teleorman, caracterizate prin fructificarea și oportunitatea unor discuții, vizind probleme curente și de perspectivă din cele mai variate domenii de activitate. Au fost vizitate întreprinderi, unități agricole, instituții de cercetări, secretarul general al partidului aducând prețioase sugestii și recomandări în legătură cu optimizarea procesului de producție, pentru alegerea unor opțiuni menite să asigure perfecționarea activității de organizare și conducere. „Trebuie să facem în așa fel încât fiecare activitate, din orice sector, să aducă maximum de eficiență economică, ca oamenii muncii — în calitate de proprietari, producători și beneficiari — să și îndeplinească în cele mai bune condiții rolul de conducători în fiecare unitate, în toate domeniile pe ansamblu”.

Notăm de asemenea că, în același interval, a avut loc la București, la sediul Comitetului Central, o întrunire de o deosebită importanță. Consfătuirea de lucru cu cadrele din cercetare și învățământ din agricultură, industrie alimentară, silvicultură și gospodărirea apelor. Secretarul general al partidului a condus lucrările și, mai mult decât atât, le-a imprimat ritmul, susținut, dinamic, le-a transmis din clarviziunea și înaltă sa competență. Grație in-

tervențiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, Consfătuirea a devenit încă de la început ceea ce își propusese să fie o dezbateră temeinică, cu adevărat lucrativă.

Ocupându-se în continuare în mod nemijlocit de problemele agriculturii socialiste, de modernizarea și perfecționarea acestui compartiment vital al economiei naționale, tovarășul Nicolae Ceaușescu a examinat la fața locului situația concretă, modul în care specialiștii, cadrele de conducere, oamenii muncii din agricultură, înfăptuiesc hotărârile celui de al XII-lea Congres al partidului prin alegerea acelor opțiuni capabile de a garanta noua revoluție agrară. Semnalizative în acest sens s-au dovedit vizitele de lucru întreprinse de secretarul general al partidului în județele Călărași, Brăila, Galați, Prahova și Iași, colocoșii organizației în Afumați cu specialiști din agricultură și industrie a constructorilor de mașini. „Să facem totul pentru ca anul viitor să obținem o colitură radicală în producția agricolă din România” a spus tovarășul Ceaușescu cu ocazia adunării populare din municipiul Brăila, organizată cu prilejul sărbătorilor „Zilei recoltelor”.

Dialogul deschis, nemijlocit, cu masele largi populare a continuat și în cursul lunii octombrie, de data aceasta în județele din nord-vestul patriei, vizitele de lucru, adevărate trasee ale muncii, — căpătând în același timp și simbolul unor luminoase trasee ale păcii, ale condamnării războiului. Ne gândim că poate nu în timpător glasul secretarului general a răsunat împotriva războiului tocmai pe locurile în care mulți dintre fiii acestei patrii au căzut pentru eliberarea Arde-

șii în mijlocul locurilor județului Tulcea.







Levarăul Nicolae Ceaușescu în vizită de lucru în județul Brăile și, ca înfăptuire  
 în mijlocul maselor de oameni ai muncii, aproape de inimă, gândurile și năzuin-  
 țile lor.







Tovarăşul Nicolae Ceauşescu şi tovarăşa Elena Ceauşescu vizitând o unitate economică din judeţul Prahova.

lului, pentru întreaga Românie, jerfa-  
r de sînge sîlind preţul libertăţii de  
a. u. m.

O intensă activitate politică sub sem-  
nul patriotismului revoluţionar, al cauzei  
prosperităţii naţiunii române, a înaltelor ră-  
punderi faţă de pacea şi securitatea po-  
poului, a dăruit sens şi relief lucrului noim-  
brie şi în mod special ultimelor două săptămîni  
ale acestora. Momentul dominant al acestor zile  
dense, bogate în evenimente şi semnificaţii, l-a constituit stră-  
lucita cuvîntare rostită de secretarul ge-  
neral al partidului la Plenara comună a  
Comitetului Central al Partidului şi a  
Consiliului Suprem al Dezvoltării Eco-  
nomice şi Sociale, document programatic  
de o înestimabilă valoare teoretică şi  
practică, cu totul remarcabil prin profun-  
zimea analizei, prin sugestiile şi recoman-  
dările formulate, prin forţa şi largă lui  
comprehenşune. Cuvîntarea se consti-  
tule într-un mobilizator program de  
muncă şi reflectă opţiunea fermă a unui  
întreg popor pentru o dezvoltare econo-  
mică şi socială echilibrată şi armonioasă.

Un moment emoţionant, vibrant şi cu  
largi ecouri internaţionale l-a constituit  
de asemenea strălucita iniţiativă de pace  
a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, eve-  
niment prin care se continuă o tradiţi-  
onală şi permanentă acţiune politică a  
partidului şi statului nostru întrupată din  
neînrămînta dorinţă pentru pace a po-  
porului român, prin opţiunea sa pentru  
un climat de decădere şi de colaborare,  
pentru o viaţă mai bună şi mai dreaptă

pe planeta noastră. În acest larg con-  
text se înscriu şi documentele adoptate  
de Marea Adunare Naţională: Hotărî-  
rea de a împuternici pe tovarăşul Nicolae  
Ceauşescu pentru a se adresa tovarăşilor  
L. I. Brejnev şi preşedintelui Ronald  
Reagan, celorlalţi şefi ai statelor semna-  
tari ai Actului final al Conferinţei pen-  
tru cooperare şi securitate în Europa, în  
vederea oprii amplasării de no. răchete  
cu rază medie de acţiune pentru existenţa  
unei Europe fără arme nucleare, şi, rez-  
pectiv, Apelul Marii Adunări Naţionale  
către Parlamentele, guvernele şi popo-  
arele ţărilor europene, ale SUA şi Ca-  
nadel. În legătură cu aceste strălucitoare  
momente de referinţă ale istoriei naţi-  
onale, reproducem un fragment din edito-  
rialul semnat de poetul Adrian Păuulescu  
în numărul din 3 decembrie al revistei  
FLACĂRA: „Aplauzele noastre, tovarăşe  
Nicolae Ceauşescu, aplauzele noastre vor  
fi, trebuie să fie, faptele noastre. Vom  
cita înțeleptele şi curajoasele cuvinte  
continuuînd în fiecare zi, la nivelul nos-  
tru de muncă şi posibilităţi, ceea ce dam-  
neavoastră aţi etorît pentru un întreg  
partid şi pentru un întreg popor lupta  
pentru adevăr. Şi chiar dacă ne va fi ne-  
convenabil cîteodată — şi ştim că ne va fi  
neconvenabil de multe ori — chiar dacă  
ne va fi obositor, chiar dacă ni se va plă-  
rea că sîntem în anumite ocazii descen-  
denţii direcţi ai lui Sisif, vom duce  
această luptă cu toate puterile şi cu acea  
doză de romanţism care n-a dispărut, şi  
care nici nu trebuie să se ruşineze în faţa







# NEAPUSECU-PACE

„Considerăm că forțele iubitoare de pace de pretutindeni, poamele trebuie să se manifeste cu cea mai mare energie pentru a determina guvernele, parlamentele, conducerile statelor să abordeze o politică nouă, constructivă, pătrunsă de o răspundere maximă pentru soarta și viitorul popoarelor, a păcii mondiale.

Adresăm tuturor organizațiilor de masă și obștești, maselor populare din toate țările Europei, ale Americii, de pe toate celelalte continente apelul de a acționa în cea mai strânsă unitate pentru trecerea la înlăturarea obiectivelor stringente ale securității, destinderii și colaborării internaționale”.

(U n Apelul pentru dezarmare și pace al Frontului Democratiei și Unității Socialiste din Republica Socialistă România)









Încheiem un an de eforturi și presedinte, un an al căui bilanș este important prin ceea ce am realizat și prin ceea ce ne propunem să realizăm în viitorul apropiat. A fost un an al unor activități bogate, desfășurate în uzine și pe ogoare, pe șantiere, ca și în laboratoare pentru înfăptuirea proiectelor de mai bine în țările de partid. A fost un an de muncă intensă pe frontul construcției paginilor și despre această glășăscie semnificativ multe din paginile amintărilor „Flacăra”. Dar 1981 a fost pentru poporul român, pentru România socialistă, și un an de neostenite eforturi pentru salvaguardarea păcii, pentru însemnarea orizontului internațional, pentru depășirea dificultăților ce marchează în prezent, realitatea mondială.

Eforturile românești în slujba păcii poartă amprenta unei consecvențe exemplare. Aceste eforturi reflectă înaltul spirit de responsabilitate al unei țări care a înțeles din propria sa experiență istorică că destinul umanității nu poate fi lăsat doar în mâinile altora a puterii, că toate statele indiferent de mărimea lor pot și trebuie să acționeze pentru a înlătură pericolul de război pentru a facilita o soluționare corectă a intereselor păcii, a tuturor și problema prezentului. Menținerea păcii nu depinde doar de un stat sau al altui ci de acțiunea conjugată a tuturor statelor lumii, mari sau mici, puternice înalte sau mai puțin înarmate, aliate pe dreptul supraviețuire ale dezvoltării sau ocupate pentru lichidarea rămănelor în urmă.

România socialistă demonstrează că presedinte și rășanetului unei politici nu depind de dimensiunile unui stat sau de forța sa economică și militară, ci de conținutul acestei politici, de capacitatea ei de a răspunde nevoilor de pace ale tuturor popoarelor. Iar politica externă românească este o continuă logică a politicii interne, se află într-o organică împlinire. România care zidește o nouă societate, care are o industrie puternică și o agricultură modernă care și dezvoltă cultura și știința și este preocupată de creșterea conținutului și nivelului de trai al poporului ei este conștientă de faptul că dezvoltarea pe mai departe a operei constructive pe care o realizează implică condiții prelungite, continuu de pace, deoarece numai la adăpost de pericolul războiului un popor poate să realizeze edificarea propriului progres și al bunăstării.

Conceptul românesc de politică externă este întemeiat pe conexiunea dintre interesele naționale și interesele generale. „Ne preocupăm și punem pe primul plan — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — problemele dezvoltării societății noastre, problemele privind națiunea noastră, dar sistem pe deplin conștienți de răspunde-

rea pe care o avem, de rolul pe care poporul nostru, România socialistă îi au în lume. Sistem conștienți că pentru a asigura înfăptuirea programului de dezvoltare a societății socialiste multilateral dezvoltate avem nevoie de pace, de colaborare internațională cu toate statele lumii, fără discriminare de ordin social”.

Este meritul primului bărbat al țării, înțeleptului om politic și încercărilor revoluționare care este tovarășul Nicolae Ceaușescu, de a fi definit cu claritate și principialitate politica externă românească orientarea ei fundamentală, direcția ei de acțiune. Ceea ce mulți comentatori străini denumesc „doctrina Ceaușescu” este o sursă a unei gândiri inovatoare, a unei priviri cutozătoare spre lumea de azi și ziua ei de mâine. Căci politica externă românească poartă pecetea acestui spirit înnoitor al capacității de a se desprinde de rutină și, imobilism, de a refuza încheierea și negațiunea. Forța politicii externe românești constă în adevărurile pe care le rosteste, pe care le propulsează de la tribunalele internaționale. Forța politică a țării românești este clădită pe puternice eforturi, dar în slujba păcii, eforturi care nu cunosc oscilații conjuncturale. Forța politicii externe românești se bazează pe identificarea realităților contemporane și pe depășirea modalităților de a se etalica flageliile de care suferă planeta noastră.

Sînt mulți ani, de cînd presa mondială scrie despre România și Ceaușescu, asociind cele două nume firesc, logic, pe măsura realității. Numele președintelui Ceaușescu este roșit cu respect pe toate continentele tocmai pentru că adevărurile pe care le rostește exprimă idealurile care măna, înalte nu numai ale poporului român ci ale unei omeniri preocupată de destinul ei, îngrijorată de pericolele ce s-au adunat deasupra planetei, neliniștită de acumularea armelor, indignată de revușca politica de forță și dominație de resuscitare a tentativelor de reimpărțire a lumii în zone de influență.

Prestigiul, de care se bucură președintele Nicolae Ceaușescu, ampin rezonanță mondială a activității sale în slujba intereselor fundamentale ale umanității, și-au găsit expresii semnificative în distincțiile internaționale ce au fost acordate șefului statului român, și în anul 1981 distincția ce omagiază o personalitate de primă dimensiune a epocii noastre, un om al păcii, înaltor, unei politici ce promovează idealurile cele mai nobile, proprii tuturor popoarelor lumii.

1981 a cunoscut, desigur, noile eforturi ale României, pentru dezvoltarea colaborării internaționale, pentru menținerea păcii. Au fost lansate inițiative, propuneri, sugestii, însere într-o sursă re-



marcabilă stîmă ca origină a unei premedințele, fapt și activitatea sa una măci, neobișnuită în 1981 va rămîne însă, nu că în mod deosebit printre o înțelivă de o excepțională însemnătate, a țării lui Nicolae Ceașescu o înțelivă ce pune în febel marea răspundere față de pacea lumii, capacitatea de a găsi răspunsuri concrete întrebărilor esențiale ale momentului. În ultimele săptămîni ale acestei toamne cînd vînturi reci băteau deasupra Europei, și cînd vînturile acrișii se amplifica iar originea lor nu era doar meteorologică. În acele săptămîni de nelinișt și îngrijorări, de preocupări și întrebări, s-a făcut uzită chemarea României socialiste. Ne referim la Apelul pentru dezarmare și pace lansat din inițiativa președintelui Nicolae Ceașescu de Frontul Democratiei și Unității Socialiste. Este un document de o remarcabilă valoare deoarece, într-un moment de cumtă pentru umanitate, a dezvoltat cu pregnanță căile țării din împas, a afirmat încrederea în virtuțile destinelor, a arătat statelor modalitățile practice pentru afirmarea zărilor neîntredite, a chemat popoarele lumii la acțiune unită pentru apărarea păcii. Mai mult ca oricînd, promovarea unei politici de pace, dezarmare, de destindere, constituite în zilele noastre singura alternativă la un război nimicitor, reprezintă condiția primordiale a instaurării unui climat de înțelegere, securitate, colaborare și pace. Tocmai de aceea — se arată în Apelul Frontului Democratiei și Unității Socialiste — forțele libitoare de pace de pretutindeni, posprete trebuie să se manifeste cu cea mai mare energie pentru a determina guvernele, parlamentele, conducerea statelor să promoveze o politică nouă, constructivă, pătrunsă de răspundere maximă pentru soarta și viitorul popoarelor, al păcii mondiale.

Putem să înțelegem de ce s-a bucurat în întreaga lume Apelul pentru dezarmare și pace al Frontului Democratiei și Unității Socialiste, este firesc. Apelul la o nouă răspundere și claritate — pe baza unei profunde analize a situației internaționale actuale — căile de depășire a problemelor grave care confruntă omenirea, și formulează totodată un ansamblu de propuneri și măsuri concrete menite să asigure oprirea cursului înarmării, trecerea la acțiune practice de reducere a cheltuielilor, efectivelor militare și armamentelor, de apărare a păcii, a libertății și independenței popoarelor, grav amenințate de actualul curs al vieții. Într-o asemenea situație, problema dezarmării și păcii este vitală pentru lumea în care trăim. Nu este vorba de una din acele probleme pe care o putem discuta la nesfîrșit, cu speranța că într-o zi se va găsi o soluție. Dezarmare

este o problemă a prezentului deoarece înarmările această competiție absurdă și distrugătoare, au atins un nivel amenințător, expunînd la pericolul unei catastrofe nucleare planeeză asupra omenirii. În această lume în care coexistă bogăția sfidătoare și sărăcia cutremurătoare, arsenalele planee, s-au înmulțit în ultimii ani peste măsură. Științii au calculat că potențialul nuclear existent ar permite să se distrugă de șapte ori toate orașele din lume. Arsenalele nucleare existente însumează aproximativ 50.000 de încărcături nucleare. Numai pe continentul european sînt adunate încărcături explozive ce ar putea ucide pe fiecare locuitor al continentului de 14.000 ori.

Armele nucleare sînt cele mai nimicitoare arme din întreaga istorie a omenirii. Periculozitatea lor o demonstrează dezvoltările experimentelor noului salivă a celor 24 rachete nucleare cu o rază de acțiune de peste 7.000 km, care se află la bordul unui submarin poate să transforme într-un defect radioactiv o suprafață de trei ori mai mare decît cea a Europei. Nu este o ipoteză de roman științifico-fantastic ci o realitate a lumii de astăzi. S-a acționa în prezență cu încălcarea explozivă care poate fi transportată de o rachetă „Perșing” are o putere de distrugere de 10 ori mai mare decît cea a „bombelor” de la Hiroshima. O singură rachetă „C” s-ar întîmpla dacă s-ar scindea racheta s-ar defecta dacă s-ar pierde controlul asupra ei. Nu este greu de înțeles Căutăm rător” este, însă, faptul că asemenea „accidente” nu pot fi excluse, că s-au mai produs, deocamdată, fără consecințe. Însă pericolul este imens. Și ar fi absurd să nu fim conștienți de proporțiile lui.

Neîndoiel de armamentul nuclear este cel mai distrugător și periculos. Dar nu este singurul. În Europa sînt concentrate în cel mai timp, 81.270 de tancuri, 24.000 avioane de luptă iar statele din această parte a lumii deșin de 4.300 nave de război. Toate, și ele, mijloace puternice ale distrugerii, ale morții, ale nefericității.

Sînt doar cîteva cifre. Am putea să continuăm. Dar ele trebuie văzute nu numai din acest unghi — al acumulărilor de arme și armamente înarmările constituite, fără îndoielă o primădie gravă pentru întreaga umanitate. Această primădie trebuie privită însă din toate unghiurile. Din unghiul pericolului distructive ca și din cel al cooperării de ordin economic și social pe care le implică. Competiția înarmărilor avertizează. Apelul Frontului Democratiei și Unității Socialiste, are efecte profunde negative asupra situației economice mondiale. Trebuie să nu uităm — atrăgea atenția tovarășul Nicolae





Pretutindeni în lume, politica de destindere și colaborare, de oprire a curselor înarmărilor, promovată de președintele României prin variate contacte și demersuri diplomatice, prin răsunătoare inițiative de pace, este privită astăzi cu deosebită grațitudine și îndreptățită speranță de milioane de locuitori ai planetei noastre. O dovadă în acest sens o constituie și numeroasele distincții acordate președintelui României. În fotografie, acordarea distincției „Om al anului 1980 — pentru pace” de către o delegație indiană.

Ceaușescu — că problemele grave din economia mondială și criza care se accentuează — și care a cuprins practic toată lumea, toate statele — constituie și un rezultat direct al cursului înarmărilor, al uriașelor cheltuieli militare care au depășit în acest an 500 de miliarde dolari”.

Dimensiunea exactă a costului curselor înarmărilor reiese din faptul că, pe 1981, cheltuielile militare depășesc valoarea totală a întregii producții a circa 100 de țări, în curs de dezvoltare în care trăiesc două treimi din populația planetei. Experiența consideră că totalul cheltuielilor militare ale Terrei depășește cu mult volumul investițiilor în scopuri civile la scară mondială. De la sfârșitul celui de al doilea război mondial și până în prezent s-au înscris în absurdă competiție a înarmărilor 8.000 de miliarde de dolari. O sumă fantastică, ale cărei dimensiuni pot părea greu de imaginat. 8.000 de miliarde de dolari. Pără această cheltuială zadarnică înfățișare planetei ar fi fost alta.

Ar fi poate util să amintim că un singur avion de luptă ultra modern echiva-

lează cu valoarea unui milion de tone de porumb sau a 100 de spitale, că un submarin costă exact la fel cât 450.000 de apartamente, că banii pentru construcția unui distrugător echivalează cu suma necesară pentru electrificarea unor orașe și sate în care pot să trăiască 8 milioane de oameni. Și aceasta se întâmplă pe o planetă în care 680.000.000 de oameni suferă de subnutriție cronică, în care un miliard și jumătate de ființe umane sînt lipsite de locuință care să le asigure un minimum de protecție față de capriciile naturii, iar 25 la sută din populația Terrei nu trec pragul unei școli. Este o situație revoltătoare care nu mai poate fi perpetuată. Continuarea înarmărilor creează nu numai în fiecare clipă pericolul izbucnirii unui război devastator ci, în același timp, împiedică soluționarea unor probleme vitale pentru omenire, precum cea a subdezvoltării.

În acest sens Apelul pentru dezarmare și pace al Frontului Democratiei și Unității Socialiste lansează o mobilizare chemare la utilizarea științei și a realizărilor ei în folosul lictinării subdezvoltării, al progresului umanității. „Să cerem în moduri cel mai ferm ca minunile cercetării ale genului uman, ale științei și teh-



niile moderne să ne puse exclusiv în slujba păcii și progresului — și nu a distrugerii și a războiului!" Este cunoscut pe care țară țâșnă Nicușor Ceaușescu, cu și tovarășa nead dr ing Elena Ceaușescu au săbi- năut o cu v gaură, și în acest an, la presi- guase înfăiniri și înfăce internaționale găzduite de Capitala patriei noastre.

Victorul amenințării nu poate fi, clădit nici pe arme nici pe decalaje. Este inadmisibil ca gigantul resurse ale globului să fie utilizate în scopul distructiv, ignorin- du-se starea răză în care trăiește cea mai mare parte a populației globului. Ex- trem de grav este faptul că această curăă a înarmării caprinde și țările în curs de dezvoltare — că aceste țări sînt atrase într-o măsură crescândă în competiția achizițio- nării de armament perfecționat. Dealtfel, din 91 de state implicate în confruntări armate în perioada de după cel de al doilea război mondial, 82 au fost țări în curs de dezvoltare. 70 la sută din comerțului cu ar- me convenționale este destinată lumii a- treia. Se afirmă că în numai două decen- ni va luaresc importurilor de arme efec- toale de aceste țări a crescut cu 1500 la sută, pe primul loc aflîndu-se țările din Orientul Mijlociu urmate de cele africane.

Practic, competiția înarmărilor sără- ciești și mai mult pe cel săraci și îmbo- ghește într-o măsură și mai mare pe cel bogat. Iată de ce România se pronunță pentru o abordare responsabilă a tuturor aspectelor esențiale ale acestei probleme vitale a prezentului. „Acum, pînă nu este prea tîrziu — subliniază președintele Ceaușescu — popoarele Europei, popoarele întregii lumi trebuie să se unească, să apa- nă un NU hotărît războiului, armamentu- lui nuclear, să oară încetarea cursul înar- mării, să impună o politică de dezarmare, care să vină scama de independență și drep- tul la pace, la viață liberă al fiecărui na- țion!”

România socialistă, atrăgînd atenția asu- pra pericolului ce apasă asupra întregii omeniri formulează, în același timp, idei, propuneri, sugestii de natură să permită depășirea complexei situații, a prezentului. Măre din aceste idei, propuneri și suges- ții au fost prezentate în cadrul marelui forum al contemporaneității — Organiza- ția Națiunilor Unite, bucurîndu-se de o largă adăreune, concretizată în rezoluții adoptate de Adunarea Generală și de di- ferite comitee. Documentele românești ana- lează profund realitățile mondiale, propun soluții constructive, indică moda- lități practice avînd ca bază dialogul po- zitiv în viața noastră, tensiunea nu este un produs al fatalității. Încordarea este rezultatul unor politici și al unor prac- tici negative. Renunțarea la asemenea prac- tici constituie o necesitate vitală pentru linia contemporană. Din păcate, drumul spre eliminarea cauzelor încordării este lung și dificil de parcurs. România consi-

## CEAUȘESCU PACE

dăru că o abordare realistă, în interesul tuturor popoarelor, în tălăreșu păcii, poate să relaxeze procesul destinderei, poate să ducă la a ată țările diferențelor pe cile politică, la înălțarea focarelor de crăă și război.

Trăim, frăește, într-o lume a interde- pendențelor și nu ne putem imagina că ar fi posibil ca o parte a lumii să trăiască într-o pace reală, iar alta să cunoască grave vîrșări, de sînge. Deși trăim pe continente diferite, pa- ea este indivizibilă și realită- țile mondiale trebuie examinate în co- nexiunea lor. Totodată trebuie să fim con- știenți de faptul că imbanătăreă situație într-o parte a lumii are efecte binefăcă- toare pentru restul planetei, că orice pas înainte întreprins într-o zonă poate ajuta la soluționarea problemelor ce se pun în cealaltă parte a lumii.

Europa este continentul de pe care s-au declanșat două războie mondiale, un con- tinent care a cunoscut numeroase încer- cări, și care a trăit dramele complexe ale distrugerii. Europa de astăzi, chiar dacă este acuită de conflicte militare — spre deosebire de alte continente — are tratul privilegiiu de a fi arsenalul nr 1 al plane- tei. Nicieri, în lume nu sînt concentrate atîtea arme și năcări în lume nu se gă- sesc față în față armate alăt de numeroase 80 la sută din cheltuielile pentru înarmare sînt făcute de către statele ce participă la Conferința general-europeă. Problemele Europei sînt complicate prin diversitatea situațiilor, prin multitudinea orientărilor țăr- or ce compun acest continent. Dialo- gul european, dialogul celor 35 de națiuni, ce au semnat Actul final de la Helsinki, ce au deliberat la Belgrad și care se gă- sesc acum în jurul mesei tratativelor de la Madrid, dialogul acesta dezvăluie convi- cerea largă răspîndită că în lumea de a- zăzi conviețuirea pașnică este absolut ne- cesară, și că această conviețuire trebuie realizată prin eforturi comune ale tuturor statelor, indiferent de orientarea lor so- cială. Pentru că această conviețuire este imperios necesară absolut tuturor țărilor absolut tuturor popoarelor.

Desigur dialogul de la Madrid nu este deloc ușor. Se înfrînă puncte de vedere diferite, vizăm neconcordanțe asupra lu- mii de azi, se ciocnesc interese specifice. Există încercarea de a denatura conținu- tul profund umanist al Actului final. Dar dincolo de tot ceea ce reprezintă polemici sterile, obstacole artificiale, se descifrează imperativul, conținutul esențialului pentru o Europă unită, o Europă capabilă să-și as- gure propriul ei viitor pașnic în acest sens, fără a diminua importanța vreunui dintre cap- ele dezbaterii de la Madrid, trebuie arăt că dosarul dezarmării este esențial. Insistența cu care România — și odată cu ea și alte state — militază pentru călăzirea unei Conferințe per-



nu dezarmare și încredere în Europa printr-o temă din înțelegerea realităților. Nu este vorba, pur și simplu, de a se organiza încă o conferință, de a se înmulți numărul dezbaterilor, ci de a se găsi în cadrul unor tratate ve responsabile căile înțelesului. Încrederea statelor de pe continent și de a se trece la măsur, efective de dezarmare. O dezarmare care trebuie să însoadă cu măsuri relativ limitate și care să se amplifice pe măsura realizării lor în această direcție înghețarea cheltuielilor militare și armamentelor, și apoi reducerea lor treptată, este realitățile României. Considerăm că trebuie acționat pentru un schimburi militar care să nu pună în pericol pacea și securitatea nici unei țări și care să nu fie realizat pe seama spoliilor înarmărilor ci pe seama diminuării și reducerii lor treptate. În Apelul pentru pace și dezarmare al Frontului Democratice și Unității Socialiste se propune în această privință să se treacă cu toată hotărârea la înghețarea cheltuielilor militare la nivelul anului 1981, și la reducerea treptată, în următorii ani, a bugetelor militare cu cel puțin 10 % pînă în 1985.

Problemele Europei — dar nu numai ale Europei — riscă să fie complicate prin avalanșa de noi arme, mai distrugătoare, mai periculoase încă pentru ce România care capricea amplasării și desfășurării pe continentul european a rachetelor cu rază medie de acțiune, se pronunță în favoarea unor tratative care să ducă la inițierea rachetelor existente și la neamplasarea celor care ar urma să-și facă apariția pe continent în perioada următoare. Totodată, ne pronunțăm hotărît împotriva bombelor cu neutron, pentru scutirea ei în afara legii, deoarece această armă înmulțește pericolul unei catastrofe nucleare, înmulțește posibilitățile de distrugere a civilizației, securitatea de viață a viitorului nostru. În primul rând, acumarea unor asemenea arme îngrozoitoare. Nici rachetele cu rază medie de acțiune, nici bombele cu neutroni nu aduc un plus de siguranță nici unei țări. Iar pentru Europa acestea nu fac decât să agraveze o situație și așa extrem de complicată.

Desigur, trecerea de la o politică a înarmării la o politică de pace nu reprezintă o schimbare posibilă fără dificultăți. Sătem conștienți de aceste dificultăți, de problemele pe care le ridică negocierile și, mai ales, înțelegerea lor cu succes. Știm din proprie experiență că de complicitate este dramatic să se transpună în practică a înțelegerea încheiată. Dar rămînem încrezători în spiritul realității populațiilor, în înțelegerea lor, în capacitatea de a acționa pentru a opri un curs periculos. Opinia publică are un rol fundamental și ea

trebuie să și-l îndeplinească pe deplin. Au devenit-o puternicele măsuri în apărarea păcii, marile demonstrații de masă, cu participarea a sute de mii de oameni, din Europa occidentală, SUA și Japonia împotriva pericolului racheto-nuclear, a planurilor agresive.

Poporul român, conștient de propria sa responsabilitate, a dat o puternică expresie sentimentelor sale. Nenumăratele demonstrații, adunări populare, mitinguri, marșuri desfășurate pe întreg cuprinsul țării, dintre care se detașează marea adunare populară din Capitala țării, la care au participat peste 300.000 de oameni, precum și marșele marș al tineretului de la București, ogăndesc sentimentele unui popor ce sprîjina activ politica constructivă a țării sale și este conștient de răspunderile pe care le are față de poporul viitor și de soarta planului general. Amplese manifestări desfășurate de la un capăt la altul al țării, în orase ca și la sate, au dat expresie voinței întregii noastre națiuni. Trebuie acționat, pînă nu este prea târziu pentru eliminarea primului nucleare, pentru dezarmare. Și-a vădit, încă o dată că poporul român, România socialistă m. bază cu devotament și consecvență în favoarea păcii și desințării. Această permanență a demersului românesc în apărarea păcii explică profundizarea aptitudinii și simpatiei pe care țara noastră, președintele ei, le au dobîndit în lume. Căci politica românească — care dezvoltă consecvent relațiile de prietenie și colaborare cu toate țările socialiste, cu țările în curs de dezvoltare neînclinate, cu toate statele lumii — s-a realizat prin luciditatea, fermitatea principiilor optunilor ei, optunilor pe măsura dorințelor de pace ale popoarelor de pretutindeni.

Este firesc, de aceea, că acțiunile pentru pace întreprinse în România și inițiatele țovarului Nicolae Ceaușescu în favoarea dezarmării s-au bucurat de un larg și răsunător ecou internațional. Presiguoase personalități politice, cunoscutele ziare și reviste, agenții de presă, posturile de radio și televiziune din numeroase țări ale lumii dau o înaltă apreciere chemărilor Apelului pentru dezarmare și pacei. Frontului Democratice și Unității Socialiste, subliniază realismul și caracterul echilibrat al acestor propuneri, deplin lor concordantă cu interesele vitale ale întregii umanități. Așa cum se știe, un interes deosebit a suscitat apelul Frontului Democratice și Unității Socialiste în cadrul sesiunii Adunării Generale a O.N.U., a reuniunii general-europene de la Madrid, ca și în cadrul altor importante forumuri internaționale. Să răsfoim paginile unor gazete din diferite țări. Dintre numeroasele declarații făcute presei transmițu una, semnificativă pentru ansam-





Tovarăşul Nicolae Ceauşescu şi tovarăşa Elena Ceauşescu, în mijlocul participanţilor la simpozionul internaţional „Oamenii de ştiinţă şi pace”.

biul lui”, făcând ziarului Seintesa „Am afirmat cu interes — declară dl. Alfonso Garcia Robles, şeful delegaţiei mexicane în Comitetul de dezarmare de la Geneva şi reprezentant al Mexicului în Comitetul pentru problemele politice şi de securitate al Adunării Generale a ONU — de fapt că Apeul Frontului Democratiei şi Unităţii Socialiste din ţara dumneavoastră, iniţiat de preşedintele Ceauşescu, se adresează celor mai largi păături ale opiniei publice mondiale, indiferent de părerile politice sau convingeri religioase de a-şi uni forţele într-o mişcare ampică având ca scop tocmai să impună dezarmarea. Subscriu pe deplin la un asemenea îndemn în consonanţă cu aspiraţiile generate de linişte şi pace”. Printre altele, ziarul elveţian „Basler Zeitung” sublinia „rolul activ pe care preşedintele Nicolae Ceauşescu şi-l asumă şi de astă dată în tratarea unei probleme vitale pentru soarta omenirii”. Ziarul italian „L'Unità” releva că „preşedintele Nicolae Ceauşescu a cerut din nou, cu fermitate, lichidarea, de la un capăt la celălalt al Europei, a rachetelor cu rază medie de acţiune, precum şi realizarea unei Europe unite — fără deosebire de apartenenţă la blocuri politice şi militare — în lupta pentru o dezarmare echilibrată pe continent, dezarmare care să devină treptat şi abia prin mobilizarea tuturor forţelor progresiste şi a maselor populare”. Concluzia elen „Vradini” scria: „Noul apel al Bucureştiului dovedeşte, încă o dată, prezenţa activă a României, a preşedintelui

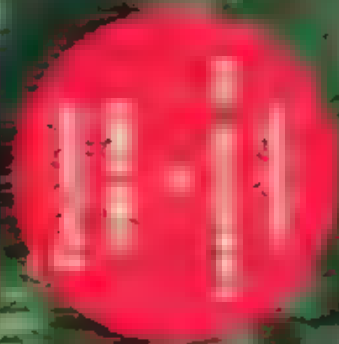
Nicolae Ceauşescu pe tărîmul relaţiilor internaţionale, preocuparea pentru soarta păcii şi securităţii în Europa pentru creşterea unui climat de încredere şi colaborare între naţiuni, fapt care va avea un efect benefic pe continentul european şi în special în regiunea Balcanilor”.

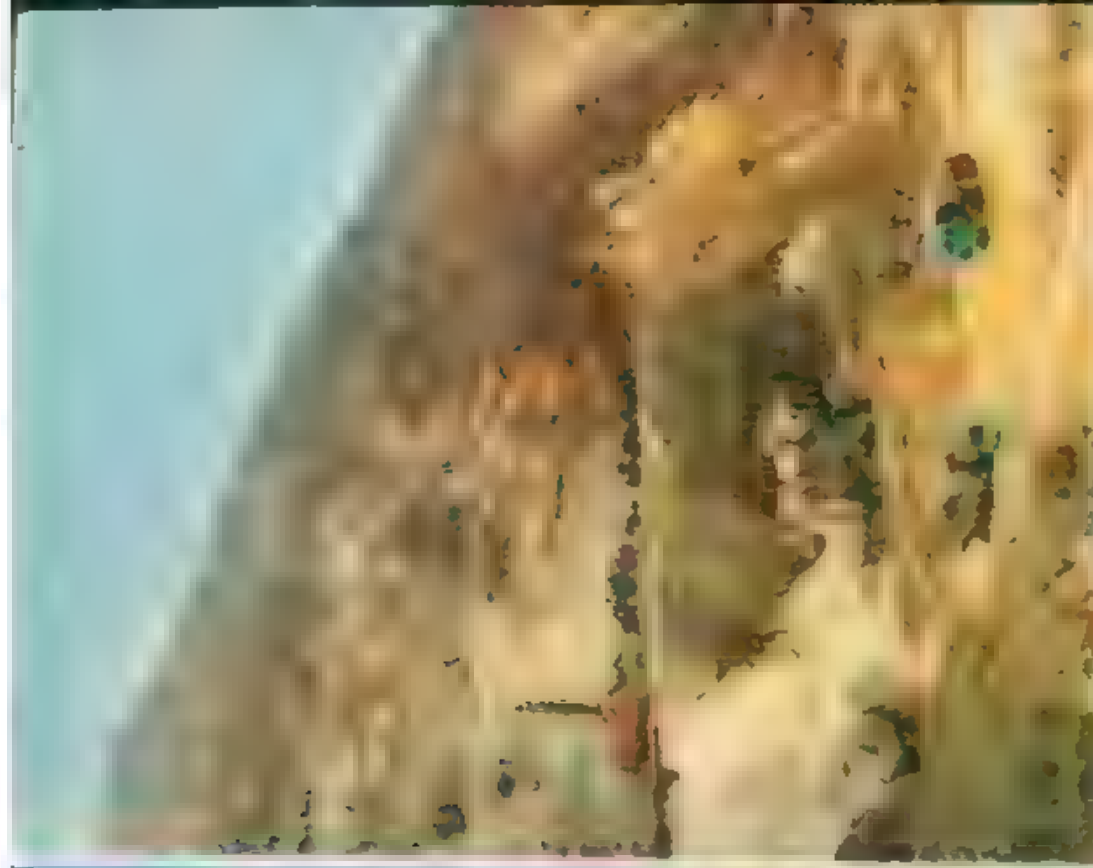
Sînt numai cîteva specii din nenumăratele comentarii ale presei străine, comentarii care reflectă puternicul interes cu care a fost primită în lume noua şi strălucită iniţiativă de pace a tovarăşului Nicolae Ceauşescu.

Încheiem 1981 cu conştiinţa marilor războaie care ne revin în apărarea păcii şi cu încredere în forţa popoarelor, în capacitatea lor de a face posibilă instaurarea păcii şi întoarcem ultima filă a calendarului pe acest an cu acel tonic sentiment al încrederei în virtuţile constructive şi paşnice ale poporului român, un popor în fruntea cărui se află un conducător în telept, al cărui nume a devenit, pe toate continentele, sinonim cu lupta pentru o lume mai bună şi mai dreaptă, cu strădania neobosită pentru ca planeta noastră să fie de zăducumată să cunoască pacea în care aspiră, o pace autentică, durabilă, clădită pe voinţa tuturor popoarelor de a fi ferite de ororile războiului.



(cazuta) Dunăre — Marea Neagră, o nouă magie —  
trăiește apă și de puiere — a pânzei marelui  
românesc, însoțit prin marea cunoaștere





În Munții Călimanșului, lângă cer, constructorii vor la-  
vna în noile bogății ale patriei!

## MARI ȘANTIERE, MARI SPERANȚE, MARI IZBÎNZI

Definitorii pentru puterea oamenilor de a-și rostui  
viața în clipă înnoită — înnoite nu numai din punct de  
vedere material, ci și spiritual, ca investiție de inteligență  
și ca lumină înfructuoasă încoarsă asupra conștiinței  
înseși —, marile șantiere ale construcției noastre re-  
vindică un loc preeminent în spațiul țării dar și în bio-  
grafiele constructorilor. Odată cu obiectivele noi ale  
Industriației noastre socialiste cresc oamenii noi, printr-o  
translație dialectică a unui mărșă de ansamblu în parch-  
cultivitatea individuală. De aici înainte, vinându-se în  
drumurile noastre creștea conștiință, anticipativă  
îndobățe, relație viguroasă dintre om și natură gene-  
rează istorie și o istorie autentică nu se poate concepe  
decît ca o sumă de efecte a voinței umane viitoare,  
ca o consecință nemijlocită a cuantumulului de înțelepciune



## MARI ȘANTIERE, MARI SPERANȚE, MARI IZBINZI

dedus dintr-o cumpănă acaparatoare a timpului. Acaparatoare prin ideea de a-l apasa pe om față în față cu o dator a de neeludat încă, încă, alături de mari obiective, capitale între-succesiune ascendentă a necesităților progresului multilateral al țării, a bătut la ușa casei noastre și timpul gîfuit, împînșat și desăvîșit în detalii a proiectelor de a declara din 6107 obiective de investiții prevăzute în planul cincinalului 1981 — 1985, 5153 reprezentînd lucrări în continuare. Restul este marje de efort pe care o rezervăm perspectivei, viitorului care poate îndrăzni mai mult decât a îndrăznit până ieri. Și o chiatorie în geografia acestui efort, îndrăpat, și acum ea și ieri,

spre ridicarea la un nivel echitabil de dezvoltare a tuturor regiunilor țării, spre asigurarea independenței noastre energetice, spre o prosperitate realizată prin noi inițative, nu poate fi decât tonică. Va fi o ieșire la drumul cel mare al țării, în glesul cărui a-au căpat, în timp, toate drumurile ei decisive

**C**înd am ajuns în Munții Apuseni, în coasta Țării Moșilor, chiar în inima Țării de Pia-tră, am ajuns pe scopurile țării noastre. Desigur, itim toți că există munți mai înalți în patria și piscuri mai tuse avîntate dact Mun-tea Mare sau vîrfu Vîdeass, dar nicăieri satele nu urcă mai aproape de cer decât pe aceste meleaguri și nicăieri omul nu simte înălțimea mai prielnică aleși și seprășilor sale. Și la punctul de coincidență al hazardului geologic cu telurului încorporat în firea și caracterul oamenilor acestor munți s-a născut și marile șantier de la Roșia Polent, al cărui șiclar de investiție îl reprezintă Combinatul minier cu același nume — cel mai mare obiectiv de acest gen din țară și unul dintre cele mai mari din



**Iume** Drumul (vir) lui în preocupările noastre la zi, de la paragrasele Directivelor celui de al X-lea Congres al Partidului Comunist Român până la o viață reală, adevărată și trepidantă, a fost mai scurt decât o băcale de eripă. Iată sub bătaia acesua de scripă se dizlocă munți și se potolește întreg, cu vâi și culmi de o rară grandioasă, restructurat panoramic, își pleulește alura în conformitate cu interesele nu numai îndrăgite, ci și vitale ale economiei românești în conformitate cu interese generate de o conjunctură în contextul căreia esențială se dovedește capacitatea de a sta pe picioare proprii.

Și conjunctura aceasta nu ne-o surprins nepregătit. Dimpotrivă, prin tot ceea ce ne-am propus și realizăm efectiv, alintăm gata să-i facem față. „Este necesar să facem totul, remarcă tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului nostru, președintele României socialiste — pentru realizarea din resursele interne a unor cantități cât mai mari de materii prime și materiale prin punerea în valoare a rezervelor interne, chiar

dacă unele au un conținut mai redus de substanțe utile. Acest deziderat, intruchind o funcțiune chibzuită, ca idee înfrântă, ca faptă apol, se confundă acum cu piatra de temelie a unui șantier în care măsura de zi cu zi a împlințrilor traversate de oameni nu mai este una obișnuită.

Der cuvintele, de data aceasta, nu mai au puterea să redea înocmal ceea ce se petrece acolo la Roșia Poieni, la izvoarele cuprului nostru de mine. Pelajul restuțat al Munților Apuseni, cîntec energic din conturile lui antecetale, trebuie văzut cu ochi pentru a putea fi apropiat, apol, înimil. Și atunci, cu necesitate, peste site cuvinte banale, peste orice cifre — și 42 milioane metri cubi de steril depiașat într-o singură etapă, bineînțeles, înseamnă o cifră! — se va ridica împetușă cîntecul fantastic, roșit fără reșicență, fantastic fiind și cifra absolută a energiei investite aici. În 1982 vor intra în producție, aici, primele capacități de minareu cuprififer și, implicit, prin Roșia Poieni, un nou orizont al industriei românești va stabili într-o mișcă de prosperitate un șir apreciațil de destine umane. Prin încordarea de voință numerică aici și acum Acțiunea „Cupru, Roșia Poieni, 1981” — reunind mii și mii de șoferi de enermă basculante din județele Alba, Constanța și Cluj — anul ce se încheie e marcat un pas decisiv spre atingerea acestui țel pe care, după o descindere la fapa tocului, l-am numit farsă onic, dacă nu ar fi, împotriva tentației oricui de a abuza de metafore, simplu și firesc, însegret vicleșii noastre, năruințelor noastre

**O** cale mai elgură și mai scurtă între Dunire și țărnițele Mării Negre s-a ivit în minții clervăzătoare, ca poșibritate cerșă, în urmă cu un veac și ceva. Dar niciodată Românii de ieri, din anii cînd țelurile cu băcale lungă riscu să împărțesească destinul unor țeluri abstracte, nu ar fi fost în măsură să mobilizeze atcea energii cîte mobilizează astăzi șantierul Canalului Dunire — Marea Neagră. Prin anvergura sa, și acest șantier se dovedește a fi definitivul pentru puterile de astăzi ale țării, pentru tinereșea al euzetătoare, cu acți mai multe cu cît ei a devenit, chiar în anii acestui cincinal, cel mai mare șantier național al țării. Dar cifrele prin care i se detaliule amplexarea sînt prin ale înale auperlative Cînd, de pildă, tinerul brigadier dintre fluvii și mare au hotărît să finalizeze în acest an, 1981, cinci kilometri de canal, e de remarcat faptul că acest angajament semnifică nici mai mult nici mai puțin decît 17,2 milioane metri cubi de pămînt și rocă excavată și 160.000 metri cubi de beton turnați în pereți de susținere. Pe plazuul Sasarab, la Agiea, la Cornavodă, unde prinde contur și prima centrală atomicolectrică românească, șantaul navigabil al viicoarei căi de apă importantă nu numai la plan național, ci și la scară europeană, se desăvîrșește lăluată cu suprastructurile sale, traversări de căi ferate și rutiere, laodată cu echipamentele sale fișice, ecluze și rade portuare, filod și acesta







## MARI ȘANTIERE,

## MARI SPERANȚE,

## MARI IZBÎNZI

un peisaj care trebuie văzut întâi cu ochii și apoi apropiat în mîni, ca toate peisajele asupra cărora amprenta lăunilor fundamentale cade ca o pecete, gres de înțeleșuri cu tante mari de a se prelungi în viața mai multor generații.

**E**ste mîndroiește adevărul că, atunci cînd am ațarnat pe hîrtie cuvintele „un cîmp amorțit, desălușit peste noapte din uitarea istoriei”, am ațarnat pe hîrtie numele orașului Călărași. Căse ce i s-a înființat acest oraș, cu aproape un an în urmă, în ordinea administrativă a lucrurilor, și ne referim la ascensiunea sa la rangul de reședință a unui județ nou, este aproape mai puțin important față de ce i s-a înființat, de mult mai mult ani. În ordinea economică a priorităților ce l-au fost hărăzite la Călărași, la fîrma Dunaș, a ancorat cel mai tîrziu combinat siderurgic al țării, aflat în plină construcție, dar ajunge ca edificiu industrial în stadiile de la care deja îl putem aprecia cuvîntul de mîine. În noiembrie 1979, mai exact apus la 18 noiembrie 1979, orașul 3,33, s-a înființat aici științifice primul țară de oșel electrică, trîntînd, a fost semnat și certificatul de existență certă și un mare obiectiv caracteristic pentru oraș, enunțările cincinalului 1981—1985. Cîc de importanță se anunță ponderos acestul coloz, cîc de generosă sint dimensiunile lui ne poate mătură municipalul Călărași însuși. Încercînd să-l cuprîndă și să îl anexeze, ceea ce a și izbucnit deslîșit, acest oraș cîndva prăfuit, adormit, fără alt viitor decît acela al negotului mic și insignifiant, exercitat prin câteva magazine de cereale, pe cîteva tarabe de pește, lăcă, a troznit din toate încheieturile, dar nu a cedat, ci s-a redimensionat cu efan la nivelul unor exigențe specifice timpului nostru în cîinci ani, în umbra acestui viguros obiectiv, s-a făurit nu numai un nou oraș Călărași, ci și o nouă mentalitate a călărășenilor, ceea ce este deja altceva. Cîrînd, nous radă portuvară a combinatului siderurgic, destinat să producă în final circa zece milioane tone oșel într-un an, va deveni realitate în timp ce mîile de siderurgisti ai Călărașilor de mîine își desăvîrșesc de pe acum profilul profesional în școlile meseriei lor, în umbra unor furnale construite ca reputație, în școlile ambiției lor și spre același combinat în coasta cărula va fi adusă înțăși Dunaș, pe un talveg înedit, aleargă și caiaa ferată Cîlnița-Călărași, în curs de dublare, cum se și cuvine cînd la căpătîi ei întrezărim o altă măsură a gestului laborios.

**O**um știm, Dunaș românească nu începe și nici nu se sfîrșește la Călărași. Și tot pe Dunaș, în amonte, în zona Ostrovul lui Mare, continuă în ritm susținut lucrările din incinta șantierului hidrocentral. Porțile de fier il, trapeză hoșăritoare în ceea ce privește transpunerea în viață a inițiativelor comune, romîno-lugoslave, de a supuna cel mai important fluviu european unei discipline noi, profitabilă pentru ambele popoare prietene. Este și aceasta, la cîndul lui, un șantier care se bucură deja de o istorie, o mîșcare de oameni s-au croit ca oameni aici, lângă bătăturile lui, în spații răvășite de mari excavații, și nu o dată această istorie, cum s-a înființat și în primăvara anului cel încheiem, a fost marcă de momente supreme de încordare în vremea timpului pe rîurile interioare, cont-nuă bătăia pentru energie, care se dovedește a fi, în toate împrejurările, fără nici o excepție, și o bătăie pentru o nouă ordine a naturii, mai forțată, mai apropiată nevoilor omului, aspirațiilor lui. Se prevede intrarea în funcțiune, în acest cincinal, a hidrocentralelor de la Șugag și Petrești, pe Valea Sebeșului, în perimetrul montan unde constructorii își concentrează eforturile, aceluși, fie în barajul de la Tîu, fie în gările de fugă de la Sfăsciori, aruncînd în joc tehnologia noi, rezultate dintr-o experiență remarcabilă în domeniul, acumulată pe Bistrița, Argeș, Lotru, Tismana sau Someș în Carat Severin, pe alți versanți ai Carpaților, se scrie în mîinichi apele ce izvorăsc din Semic și Muntele Mic, se reamenajează curăturile fluvilor Cerna și Belareca, iar hidrocentralele ce vor fi implantate în caș lor vor suma, în viitor, o putere instalată de peste 100 MW pe Olt, Rîu, cel mare al țării și poate cel mai apropiat de sufletul ei, continuă, de asemenea, o tenace confruntare a omului cu stîna, a omului cu natura și cu pămîntul său gurat cu ani în urmă și va adăuga o izbîndă notabilă, nu demult, la Călmănești, cînd alba flului a fost deviată pe un traseu nou și cînd a fost pusă în funcțiune hidrocentrala purtînd numele frumosului oraș din capătul meridional al fastuosului defileu. Lucrările de bază ale acestui important sistem hidroenergetic conținîndu-se acum pe tronsonul Turnu-Călmănești și Lotru aval.

**M**ari investiții mobilizează alte date: mîntele de constructori întru asigurarea pînă de mîine a industriei metalurgice românești și asta înseamnă înainte de toate, asigurarea din resurse proprii a cocsului, prin construirea a nouă baterii de cocșificare de mare capacitate, amplasate pe platformele siderurgice de la Călan, Galați, Reșița și Călărași. Într-un ritm accelerat își anexează noi capacități de producție Combinatul petrochimic din Timișoara. Combinatul siderurgic din Galați, fabricile de zahăr din Zimnicea, Arad și Călărași, uzina de ferolașe din Tulcea sau întreprinderile de mașini grele din București iar platforma Combinatului de îngrășăminte chimice de la Turnu Măgurele semnifică, în fapt, o perspectivă generoasă pentru plînea propriu-zisă și adevărată a țării.



pentru plina care se frîge cu bucurie în mină.

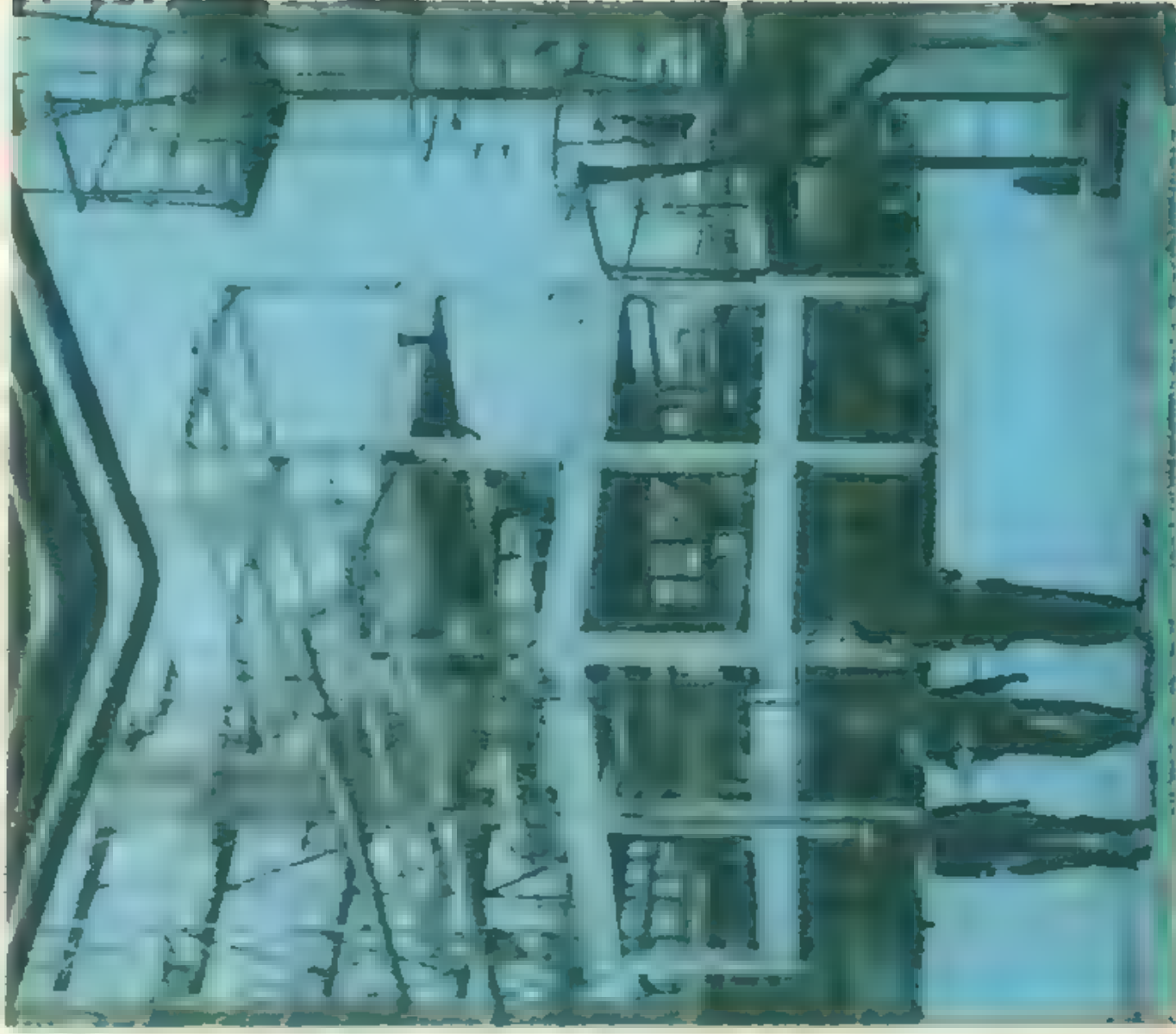
În această veritabilă constelație de şantiere ne reţin atenţia, fireşte, şi acele crispări ale voinţei de a construi ce ne plasează în avangarda preocupărilor elitoriale din lume şicurile bluminoase de la Anina şi Doman vor fi puse în valoare printr-o tehnologie în premieră absolută pe plan mondial. Sau alte înţimplări de excepţie acea anortime pînă mai ieri) sînt atrase peste noapte într-un circuit de semnificativă utilitate naţională şi un exemplu revalorizator în această privinţă ni-l oferă Muzeetii Botoşanilor, unde un nou obiectiv al industriei extractive ne deschide accesul spre un nislip cuarşos cu caracteristici calitativ superioare.

Peste toate, nu putem trece cu vederea nici ce se întîmplă în inima ţării, la Bucureşti.

Metroul, cea mai importantă întreprindere bucuresteană a cincinului în curs nu este numai o realitate ci şi o realitate în plină expansiune. Noile lui trasee, perforate de-a dreptul sub picioarele noastre, fără să ne scînteieze muncă şi preocupările de coastă aluz, vor intra succesiv în funcţiune, înclinînd un factor ponderabil de solidaritate în existenţa unui oraş prin excelenţă solidă, rotund în propriile sa imagini despre sine, şi metroul nu reprezintă doar o mare întreprindere constructivă a anilor noştri, ci şi un semn impetuos spre civilizaţie, izbucnit şi acesta prin om, pentru om.

Şi sînt, toate aceste mari şantiere ale cincinului, mari speranţe, mari izbîndi ale timpului nostru.

MIRAI PELIN ■



PRIDVOR

Nu mai așa, credem, se poate explica faptul că încă morarului din Clopotivna s-a înscris prima, în familia hidroterapeutică și că recent, mureni de la Râul Mare au fost în stare să realizeze, într-o săptămână lungă de mări de gaură de auto-fune, un adevarat

Bineajut a prins să se înțeleagă și haza o constă  
tut. În continuare, ex. avizule și lucrul în  
cariera Netis, nu departe de care s-ar afla  
zică curcova, ruinele (câtănt Golt, cehtrul  
„Anstet dar Cămpați” al lui Jales Vene Acova  
lună sâmbureșto de la Rul Mare ajuns râr  
deci ajuns Local lor prelat de clădire  
e talaba Rotunda, pe Valoa Lapusacului  
dar ingenerul și Rădă totu o pte, avine  
dusă, desule trebur la fap locuila Rădă  
în prăvorol cerbu de jatr, noi și nu, i pte  
Rădă a venit lăbluș un apărământ în Dev.



[illegible]

# CERULLI

material va fi, spera deoghe, între de-  
 versat. Să-l ştiu că, întru în  
 Aurel, de fel din fînsoare, călăi la şold  
 muncă de la fînsoare de fier, muncă de la  
 fînsoare versat are un nume, versatul este  
 pe el crept? între el, pe locul pe care are  
 în el crept. Între el, pe locul pe care are  
 în el se deşină crept are şi fînsoare fînsoare,  
 fînsoare crept are cu fînsoare şi cu fînsoare  
 care se a crept la locul de muncă, se  
 fînsoare crept, pentru ea, primul crept, dar  
 se deşină. Nu-l de muncă, fînsoare. Dar  
 Aurel, fînsoare are a crept de fînsoare de fînsoare  
 fînsoare, pe fînsoare, care a dat muncă se  
 fînsoare, nume de fînsoare, el de fînsoare  
 crept, şi la fînsoare şi în fînsoare.

— Dacă sâmborul și revăzui în zi cîrmă. F. ora  
pînă la se optu se întor de la școală, căc  
de, la exact 220 de metri altitudine, duc pe  
măz și clase. La rîu urmește o școală pînă  
și, armer ac țib, de șre la cîntă. Dan A. rev  
nu se țind, și totuși adăvîrul dîrnuță că la  
cîntă de pe țib, Mare se mînuță a la țib de  
bine ca la mama școal. Adică, azi, cîntă de  
vîșuță, scripțură ou cartofi și prăpțur  
Eropă mînuță, glimește Andre, Israle (om  
la înșurți, cum se recomandă) o bun un  
dul o (pe țib, însă, duk, le o la mînuță, căc  
lucru urmează să și revă cursul, după o  
școală revăzui

Un curs firesc, des arat de ordine nelingste,  
la doi pag de cor ai, puats, de infint

OVIDIU IOANITOAI ■





# REDESCOPERIREA



# ATULUI ROMÂNESC

Lumea ţărănilor, de decenii bune, reprezintă una dintre preocupările fundamentale ale societăţii noastre şi atenţia aceasta s'arească, de-a lungul anilor, s-a concentrat în direcţii de acţiune şi rezultate pe măsura intenţiilor. În consecinţă, nu toate nici o îndoielă asupra faptului că în lumea satului românesc prefacerile timpului nostru sînt palpabile, există, n-au afirmat cu vigoarea tuturor atelor de inteligenţă socială, au spus unei ordini noi învăţarea uleiilor tradiţionale, portul oanelor, sporul muncii lor, multiplicat printr-o creştere fără precedent a mijloacelor moderne aşezate la îndemîna agriculturii prin implantarea în mentalitatea ţămenilor a unei vizualizări glorioase asupra condiţiilor desfăşurării gesturilor laborioase şi s-a transformat totodată decorul vieţii de toate zilele. Dar parcă meren ne scapă ceva printre degete, mai cu seamă atunci cînd, din excesivă comoditate, măsurăm bunăstarea doar în televizoare, maşini de apalat, automobile şi cine ştie ce alte bulandre. Nu oboseam uneori în a le considera meren scop cînd, de fapt, ele sînt unele biete mijloace şi, ca să spunem lucrurilor pe nume, sînt numai semnele de la suturată ale unor schimbări de evenă, petrecute în profunzimea lucrurilor. Măsurăm măsurăm, şi meren ne scapă ceva printre degete. Mai cu seamă atunci cînd nu mai putem răspunde la întrebări de tot simplu : prin ce perversiune anume a gusturilor, într-o ţară care a concurat mari valori estetice, suprema, plină a unei familii de ţărani, una a devenit teacă a ceea din plus pentru învăţîndu-şi să se desprindă de la viaţă de vaporesi prin toate satele de pe liziera Dunării, plină sub munte, departe ? de ce un ţăran în floarea vârstei, la ceasul fierbinte şi privilegiat al strălucirii roadelor, petărit să se propăsească în usa bufetului comunal şi cînd ajungem la asinenca întărită în loc să luăm lucrurile de la rădăcină. Li aşezăm fără rost pe faţon între testarea doctă a etnografilor şi vicierea unor fotoreporterii crezînd că au făcut ceva în cer cînd şi au declarat blăzurile într-un birt oarecare şi că ei, au venit cu sarea şi piperul în campania de primăvară sau în campania de toamnă şi ne amăgim pe noi, înşine că lucrurile vor merge mult mai bine dacă vom izbuti să facem o vătăgărie mare şi primăvara şi toamna. Dar intruna ne scapă ceva printre degete şi meren trâm sub impresia că, prile toate izbucnirile care nu sînt de contestat, în unele privinţe parcă am plecat la tera cu o pereche de bot şi ne-am întors cu o pungă.

Credem că a venit timpul ca lucrarea în curs de desăvîşire în lumea satului românesc pe plan material să fie adăugată cu o lucrare tot atît de energică în plan moral. Prin urmare, mai vechi, care nu măcar nu mai pot fi asumate de generaţiile de astăzi ale ţării, prin confuzii importante din universul unor alte moduri de a trăia ale ţărănilor, izbutim cîndva să elinim credinţa unanimă că un bun gospodar şi ar avea locul lui sub soare şi am întregi am visat din arca ea să ne desprindem de această erare şi să redevenim, laolaltă cu toţi ţăranii noştri, noi înşine. Am să căl şi greşeli aparent mîrî din care au generat consecinţe mari, ne-am îndrăgît de pînă fără rost împotriva căilor, de asinenca sub linoulul unor ţeluri care nu ne-au proprii şi apăsătoare, şi abia astăzi cînd încercăm să ridicăm din ceruţă calul, cred fi că ne lipseşte ? Blăneşteles, călelele... Apoi ne-am obţinut să radem de viaţa din geografica ţării fabuloasele bălţi ale Dunării, pr a căror simplită existenţă ne întemera prosperitatea unui tirag nesfîrşit de sare, cu intenţii evident geneficave, dar e greu de spus acum despre ele că au fost duse pînă la capăt, de vreme ce am scut pea pînă în loc La Dunăreni, cu spatele la ceea ce a mai rămas din marea bătălie bătălie, un gestionar oarecare vinde peşte oceanic, congelat şi bine brichetat y este evident adică al că nu depinde de el de noi să convertem această lămurare scabădă într-una mai tonică pentru existenţa noastră a tuturor. Şi nu ar fi exclus ca însăşi măsura q-stimularilor, a celor ce caută soluţiile viitorului doar în dosare şi greşeli burduşale cu birtle inutile să fi introdus în lumea satului românesc o stare anume de imprecizie în ceea ce priveşte distribuţia valorilor create şi veniculate. Pentru că lumea satului românesc, prin însoşi natura ei peste toate vicisitudinile, are avădat-o cîndva se străduise dintrideuna să fie ea însăşi o mare şi echilibrată gestune şi, cînd meren nu ar mai fi împiedicat izbînda acestei strădăni cu mai fa nevoie de o pleadă alit de gromă de înşi pentru care biria cîmăno mai împot-

cama deaşi marea şi rodul pămîntului

Pentru de la căteva asemenea sugestii ar trebui să reînceapă pentru toţi cei cî în un candel în mînd redescoperirea satului românesc.

M. HAI PEUN



una signora

Căzărul Până revinise în Măgura, s-a dat, prin plimbările, cu totul și cu totul îndrăgălate, după trei decenii și jumătate de călătorii îndrăgălate, Oțetșchi și Ann, și părăsiseră pentru un oraș cu toate orășele, fiindcă nu s-a găsit încă în vremea printr-un rost nou, și s-a revădit în Măgura, fiindcă va fi tot mai bine. Dar nu au mai apărut, prăvălindu-se și, fiindcă s-a tot năvălit pe de gâră în Măgura, căzărul Până mai era legat de sat decât printr-o minime încredințare, transmițându-lui prin via, graț, mai deună, alături de încredințată încredințată și neamurile lui de departe și priveau ca prin ochi și vreme de câteva luni bune, neamurile acestea îndrăgălate au rămas cu ale lor și cu, a rămas cu ale lui, cu gra și cu încredințată îndrăgălate, zidită peșă în două luni de zile și încredințată, fiindcă încredințată au fost, fiindcă cu asta voră de pe o singură lume.

Într-o noapte, a sosit înfrî un mîngă  
prelung, sub alăzarea cîrului fereastră cantu-  
cîndu-și a vibrat în o pule de toată urecată și  
bine întinsă. Ajoi, mogetul s-a auzit, iar  
copăciul ca o trîmbiță care scodă an regi-  
ment în pectore lădăea serine că trebuie să  
măse, în alăpăt vaca mare blîndă și blîndă  
Soluză, Marișana sau omul-îor și zia stăpîni-  
re de pînă mea ieri, pentru că tocmai ale-  
grășie Gavril Pîndă, moștenise de la toată to-  
cantăndu-și adăru fîră năpăle lor (cîntec și  
clăneul trebuia să) găscădă un tîmne  
Ajutarse la soare tocmai vaca aceea spre  
care privăseră toți și el, Gavril Pîndă și  
neavătața Iacintina, și fîndăsa loandă,  
de zăde întreg cu o alină, neală și cu o ne-  
lătină grea de desăra, că și cum s-ar fi  
jăgărit să traversase împreună o mlaștină  
sau o cîmpie de gheacă, pentru că nău unul  
din ei nu moșne vreo vîră pînă la creșut acela  
al vîră lor Gavril Pîndă, ce, puțin, moșne-  
mîndu-je o dată cu gîra, se gîndea la ele și  
noaptea, ca în un canon greu căzut pe umărul  
lui încă neobășnăit cu o năuă povară dealtă  
aceea a propriu mîlu înălțămîri. Așturi de  
o și de călare, îndura toată zua o spaimă  
durabilă, deși ar fi putut să le tale, să le  
mîntore și să le despară cu forțe carnea în  
hălel tocmai bune de pus la sărat. Meru  
credea că acunătura aceea de dobitoace,  
dăduse băgătură la care ei nu rîvnise, dîndu-și  
dăduse că s-ar fi băgat înaintea de

nașterea lui și că el nu reprezintă decât un  
cuvânt reformat în existența lor fără înțeles  
și sfârșit, dăruia întruna dorul unui ceva  
despre care el nu putea ști nimic putea să fie,  
neavând de unde să stea și mai era a că  
prezență a lui ceva adăpa în el. O se împre-  
rionă, pe care el n-o va pot a cămăi nău-  
dă. Rezultă un fund, înainte de toate, o  
răspă fără sens în lumea tăcută de  
bombe, de murt și de bădăni de sare. Meru  
ceasta că le lipsește ceva, ceva despre care  
el n-avea de unde să știe că le lipsea întru totul  
cui n-avea de unde să stea și să li-ăz murtă  
făcinea ucel ceva în stea n-avea nău-  
și plină de surprize a sălăru tor timp. În  
rezultat fund, peste zăbura lui întruna  
celălalt o răspă fără sens în de bombe, de  
murt și de sare.

De data aceasta, murgul sfârșit al  
vacii, care da semne că în vânt s-a trezit  
chiar în noaptea aceea, a prefăcut cel mai  
mai vechi și toamna de toamnă în ciavril  
Pana în pământ venind la Apronul că a  
sădit în el dorința cuprinsă de a fugi  
dracii în lume, dorință pe care nici atunci  
când era copil n-o nutrește, și nici mai târziu  
când a izbucnit el să o ridice de lângă Pân-  
ta cu un, n-a avut puterea să măsoare, să  
sfârșind de vânt și că n-a mai rămas să  
bătă în curtea zădărită pentru a putea cădea  
și prădări alături în bătaie în marea  
poate fi arănat Cărtița, în marea  
acelor - și mai uscat, când poves și  
cercle albea -, murgul vine la vânt  
să-l în sădă cu o datorie călău în murgul,  
de care nu se putea abate decât prin prădă  
Adeci o albea ar fi putut să-l în murgul  
at-lea să alerge de colorado, de la o  
pădure la alta, de la o forță în murgul  
tră, în lumea pășun și s-arbă și s-arbă  
mă de vânt, în murgul în murgul  
înăpos, până când n-a putut să înăpos  
se un lăcăt și înăpos de cunună  
chiva, formă care și-a dat cum se  
o vază? - și nu numai a lăcătului, to-  
dată, că un vânt născut pădure din fărâ-  
aruncă asupra vântului și o umbră și o  
înăpos. Adă-teama că vântul lor chiv  
po călăuși mai mult sau mai puțin de lăcăt,  
păr un capăt, carne, apă și pământ va  
un vânt mai puțin Adă-teama că vântul  
lor adine și cu vântul născut în murgul  
toare a unui vânt de gura vântului, de tot  
vântul în murgul de lăcăt și al lăcătului  
est breuere călăuși că lăcătul lor născ  
care totul e bogăția născut și va lăcăt  
est Nu, nu era vântul lor vântul de lăcăt  
născut lăcăt, dar iar fi putut oferi vânt  
născut pentru el vântul lor și lăcăt  
prin curtea sfârșit de gura călăuși  
un rot de abine în murgul chivă creșea  
fi lăcăt să se prelunge un bob sfârșit  
tăce de oferi mai o gura de lăcăt de  
Clavil Pana, de acam până vânt  
le împărțea tuturor o lumă și acam  
mă înăpos la poveste acam de lăcăt

[illegible]

far acum, la întâlnirea noastră (trize),  
clav. Până aproape nu se mai satura pove-  
tind. Pentru că vrea însei se din nou să  
impună, de data aceasta disperat și agonic,  
a căzut iar că line de duroria lui să i încur-  
de sau pe lângă cafe i umpluseră grădul,  
pe drumuri. Năstase, pr. Hic. Aici, pe  
Măia, fâjdăscu și pe vasele lor, cumai  
ed iar s a izbit de zidul dur al und terenului  
teator și iar s a desprins dintr-o ei, învâs  
de mătășă, ca și cum tot ceea ce s ar fi  
bi doptă în neaptea așen în grăd ar fi  
bist țigara înăși a fostului său, în lume  
și ar s. anzuț murelul rîșen al vâci  
Năstă poate mărșă de greu, dar năstă,  
aj. adă fără compăunne sau mîla de mînto  
egle ale amor țavari. Înă i năpălnituri de  
i respectivă ed avut lor, al tuturor ar pute  
să murea. To vîleț mai puțin și de a cineva  
ar fi privit cu atenție și ar fi dat seama,  
nu sînt doar și poezia înă și înă și poezia

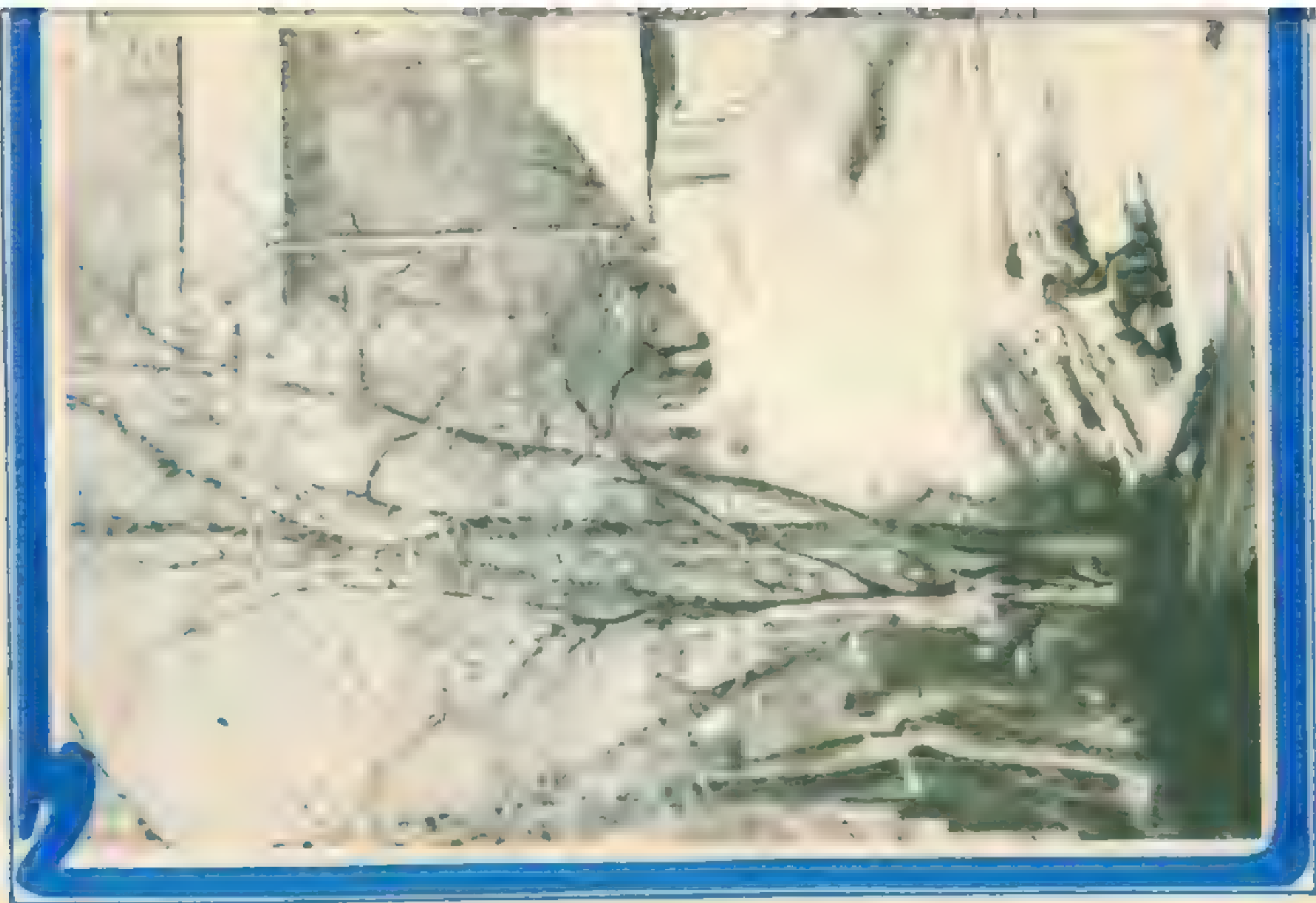
nu la părea să vină pe lume prin  
sunt și migăloasă a minilor lor. Dar  
total se terminase cu bine și Gavril. Până,  
ca un messenger al zăpezii, iesc pe picioare,  
dar destina în altă parte a intrării se revine din  
casă cu o altă de încă în urmă și iar a a  
atrecut între ei. Și acelu, în penumbra mîr-  
lindă a fînii a vie, Gavril își așază peștera acelu,  
Domnului Naștase. Ila Așmari, Vasile Toc  
și Mihai Tănăsescu, deopotrivă mîrșum-  
de izlindă, își treceau un altă așă de  
care lăcătul arzător scadea verșugina și  
egre, ca și etid altele, chiar atunci, ar fi intrat  
cu trupurile lor bulă, dinose într-un sistem  
improvizat de vase comunicante. Și asta a  
fost totul, mai mult spus Gavril. Până,  
prezent acum șapte luni în Măgurea, în satul  
părinților săi, părăsit de acelu cu trei de  
cești și jumătate în urmă, etid el, Gavril  
Până, în a se adăuga.

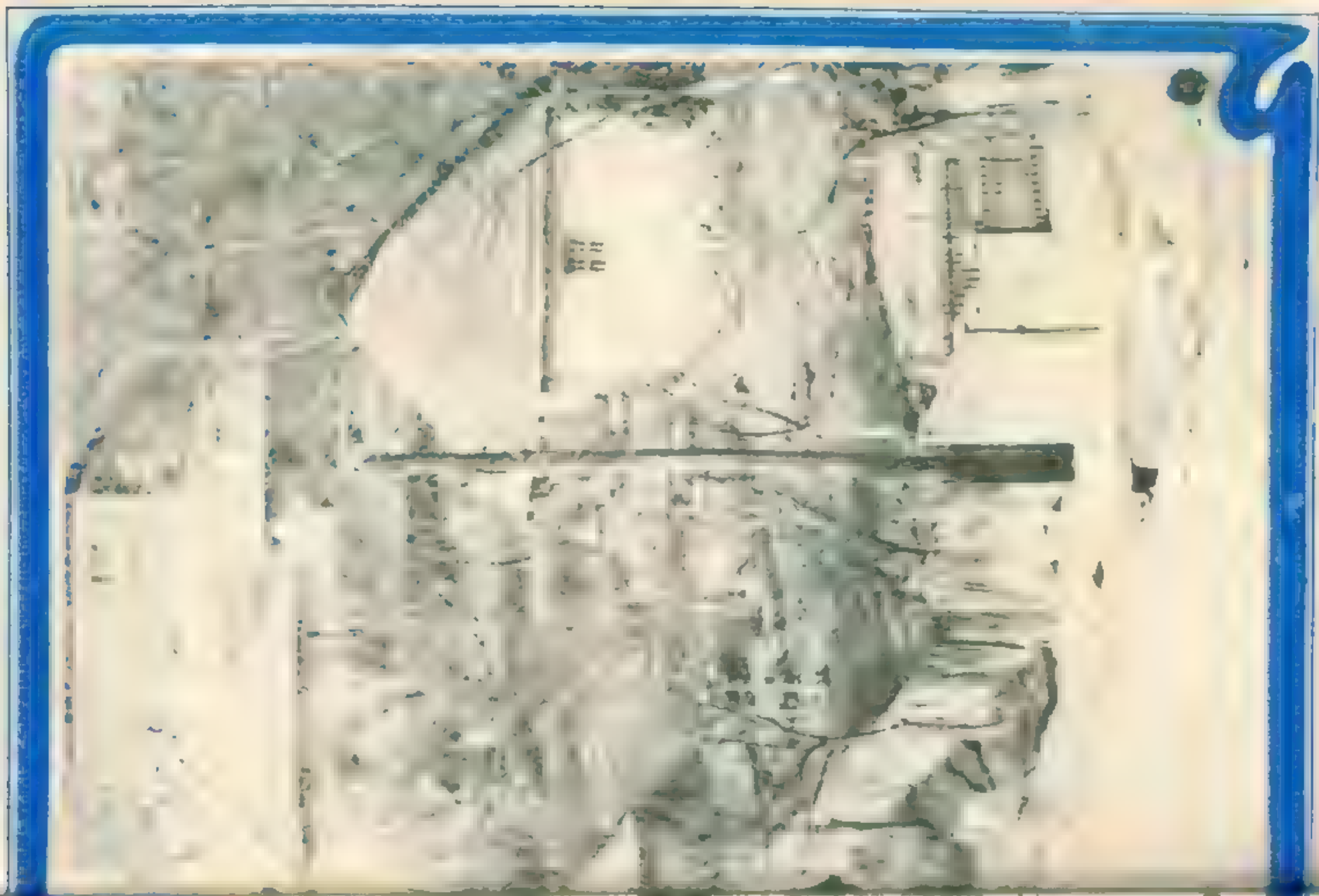
## MIHAI PELIN

[illegible]

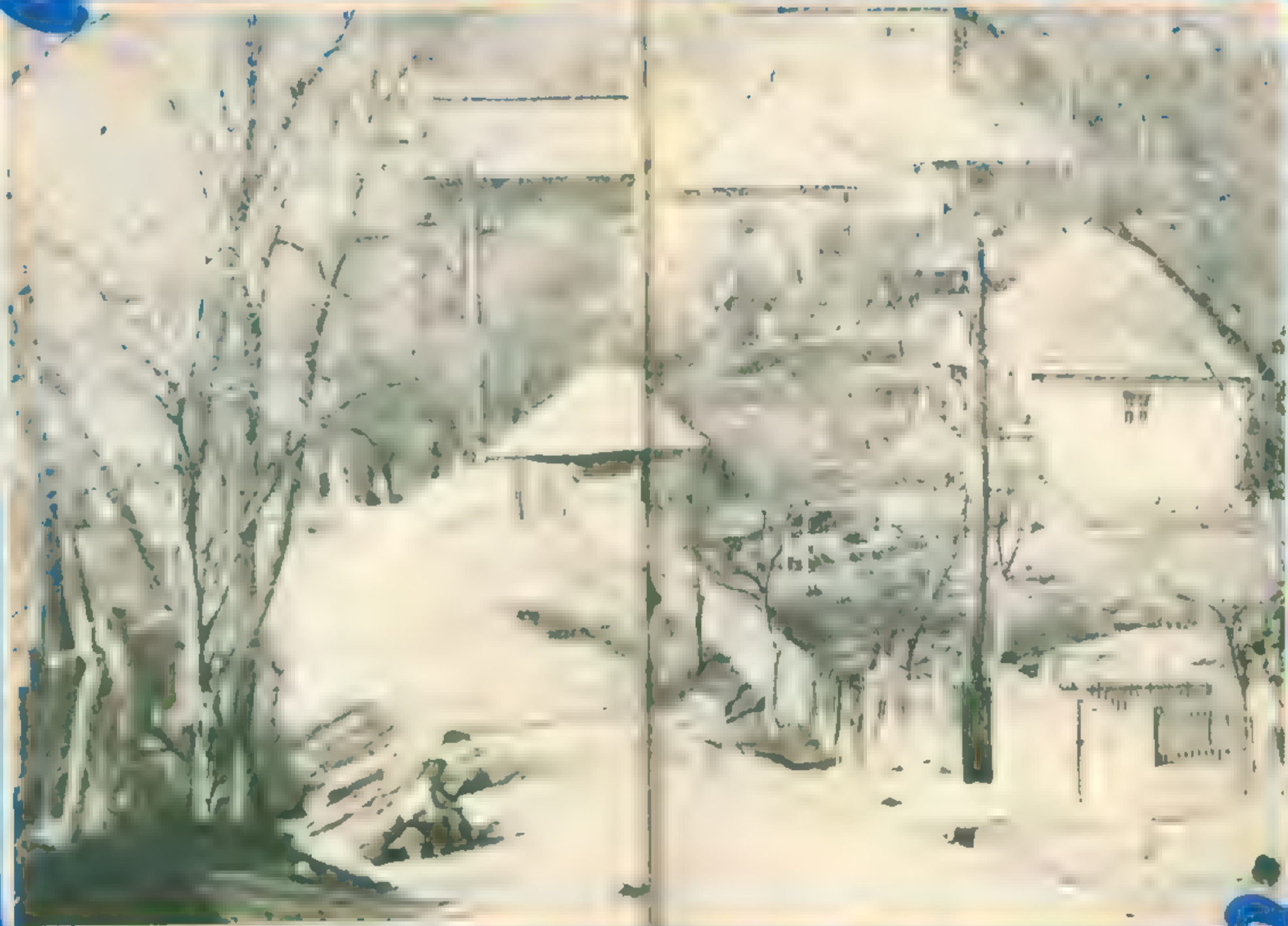
Într-o zi, când se afla la o masă în  
 restaurantul "L'Europe" din  
 Paris, a fost abordat de un  
 bărbat care se prezenta ca fiind  
 un agent al Securității. Acesta  
 i-a spus că este un ofițer de  
 informații și că are nevoie de  
 ajutorul său pentru a rezolva  
 o problemă.











THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

[illegible]

1151  
 1152  
 1153  
 1154  
 1155  
 1156  
 1157  
 1158  
 1159  
 1160  
 1161  
 1162  
 1163  
 1164  
 1165  
 1166  
 1167  
 1168  
 1169  
 1170  
 1171  
 1172  
 1173  
 1174  
 1175  
 1176  
 1177  
 1178  
 1179  
 1180  
 1181  
 1182  
 1183  
 1184  
 1185  
 1186  
 1187  
 1188  
 1189  
 1190  
 1191  
 1192  
 1193  
 1194  
 1195  
 1196  
 1197  
 1198  
 1199  
 1200  
 1201  
 1202  
 1203  
 1204  
 1205  
 1206  
 1207  
 1208  
 1209  
 1210  
 1211  
 1212  
 1213  
 1214  
 1215  
 1216  
 1217  
 1218  
 1219  
 1220  
 1221  
 1222  
 1223  
 1224  
 1225  
 1226  
 1227  
 1228  
 1229  
 1230  
 1231  
 1232  
 1233  
 1234  
 1235  
 1236  
 1237  
 1238  
 1239  
 1240  
 1241  
 1242  
 1243  
 1244  
 1245  
 1246  
 1247  
 1248  
 1249  
 1250  
 1251  
 1252  
 1253  
 1254  
 1255  
 1256  
 1257  
 1258  
 1259  
 1260  
 1261  
 1262  
 1263  
 1264  
 1265  
 1266  
 1267  
 1268  
 1269  
 1270  
 1271  
 1272  
 1273  
 1274  
 1275  
 1276  
 1277  
 1278  
 1279  
 1280  
 1281  
 1282  
 1283  
 1284  
 1285  
 1286  
 1287  
 1288  
 1289  
 1290  
 1291  
 1292  
 1293  
 1294  
 1295  
 1296  
 1297  
 1298  
 1299  
 1300  
 1301  
 1302  
 1303  
 1304  
 1305  
 1306  
 1307  
 1308  
 1309  
 1310  
 1311  
 1312  
 1313  
 1314  
 1315  
 1316  
 1317  
 1318  
 1319  
 1320  
 1321  
 1322  
 1323  
 1324  
 1325  
 1326  
 1327  
 1328  
 1329  
 1330  
 1331  
 1332  
 1333  
 1334  
 1335  
 1336  
 1337  
 1338  
 1339  
 1340  
 1341  
 1342  
 1343  
 1344  
 1345  
 1346  
 1347  
 1348  
 1349  
 1350  
 1351  
 1352  
 1353  
 1354  
 1355  
 1356  
 1357  
 1358  
 1359  
 1360  
 1361  
 1362  
 1363  
 1364  
 1365  
 1366  
 1367  
 1368  
 1369  
 1370  
 1371  
 1372  
 1373  
 1374  
 1375  
 1376  
 1377  
 1378  
 1379  
 1380  
 1381  
 1382  
 1383  
 1384  
 1385  
 1386  
 1387  
 1388  
 1389  
 1390  
 1391  
 1392  
 1393  
 1394  
 1395  
 1396  
 1397  
 1398  
 1399  
 1400  
 1401  
 1402  
 1403  
 1404  
 1405  
 1406  
 1407  
 1408  
 1409  
 1410  
 1411  
 1412  
 1413  
 1414  
 1415  
 1416  
 1417  
 1418  
 1419  
 1420  
 1421  
 1422  
 1423  
 1424  
 1425  
 1426  
 1427  
 1428  
 1429  
 1430  
 1431  
 1432  
 1433  
 1434  
 1435  
 1436  
 1437  
 1438  
 1439  
 1440  
 1441  
 1442  
 1443  
 1444  
 1445  
 1446  
 1447  
 1448  
 1449  
 1450  
 1451  
 1452  
 1453  
 1454  
 1455  
 1456  
 1457  
 1458  
 1459  
 1460  
 1461  
 1462  
 1463  
 1464  
 1465  
 1466  
 1467  
 1468  
 1469  
 1470  
 1471  
 1472  
 1473  
 1474  
 1475  
 1476  
 1477  
 1478  
 1479  
 1480  
 1481  
 1482  
 1483  
 1484  
 1485  
 1486  
 1487  
 1488  
 1489  
 1490  
 1491  
 1492  
 1493  
 1494  
 1495  
 1496  
 1497  
 1498  
 1499  
 1500  
 1501  
 1502  
 1503  
 1504  
 1505  
 1506  
 1507  
 1508  
 1509  
 1510  
 1511  
 1512  
 1513  
 1514  
 1515  
 1516  
 1517  
 1518  
 1519  
 1520  
 1521  
 1522  
 1523  
 1524  
 1525  
 1526  
 1527  
 1528  
 1529  
 1530  
 1531  
 1532  
 1533  
 1534  
 1535  
 1536  
 1537  
 1538  
 1539  
 1540  
 1541  
 1542  
 1543  
 1544  
 1545  
 1546  
 1547  
 1548  
 1549  
 1550  
 1551  
 1552  
 1553  
 1554  
 1555  
 1556  
 1557  
 1558  
 1559  
 1560  
 1561  
 1562  
 1563  
 1564  
 1565  
 1566  
 1567  
 1568  
 1569  
 1570  
 1571  
 1572  
 1573  
 1574  
 1575  
 1576  
 1577  
 1578  
 1579  
 1580  
 1581  
 1582  
 1583  
 1584  
 1585  
 1586  
 1587  
 1588  
 1589  
 1590  
 1591  
 1592  
 1593  
 1594  
 1595  
 1596  
 1597  
 1598  
 1599  
 1600  
 1601  
 1602  
 1603  
 1604  
 1605

În multe în primul rând calități morale  
 și intelectuale, înșușind la joasă literatură,  
 o înșingă de colo un fir de sunet, de dincolo  
 altul, apoi o altă în care și a transcurt în răst  
 apoi încheieghin înșușirea, o prezintă a celorlalte,  
 cură și publicului de toate vârstele, recolt  
 nu doar un înșplor, ci o curie de rezonanță,  
 sau, dacă vrem, un selector de valoare, care  
 poate amănăta ori, disprețuivă, reduce și  
 anula o înșingă operă.

1. The first group of people who are interested in the study of the history of the United States are the people who are interested in the history of the United States.

[illegible][illegible]





[illegible][illegible]



...așadar, o altfel de redescoperire a celui din  
noastră viață, o revoluție în viața. După  
ce, de exemplu, am cunoscut o persoană  
de țărani care vin în schimburi de experiență  
ne pota dura în școlile de unde vin, plătind o  
eventuală ca pe o sumă de viitor — și  
măsură de dragul copiilor din acele zone  
de sărăcie, ca în cazul lui Căpăluș  
pe care abia m-am sărutat în seara  
de cununie, după ce am fost căsătorit  
pe o vreme și să văd cum sîm poate intra în  
viața noastră în calitate de viitor membru  
bun, Cel din Căzător, printr-un nou vizat.  
Și pot pentru că în ambele țări de vîră,  
clădind (mai țară) în loc de țară, nu în  
caz de un bănuț, ci de o glorie, însoțit de jîm  
și de o căminare în viața de zi-zi  
... și este al războiului datorat lor

## DUMITRU CONSTANTINESCU

Un gâscă pe prună, cu un malar  
bucuros. Mă simțeam în cascadă  
pe apă cu amărăciunea lăcrimelor  
și cu un singur gând în minte  
furia, glândă, la un blestărit de mîsură. Căci  
eu, care să fiu vorbitor, am  
scăpat, nu, nu, să vorbesc din de la  
cândă cândă, ca să fac, altă dată  
pe apă, să explic, pe baron, lucrul la  
care mă interesea pe care le are în minte. Apoi  
într-o dată, ca un cântec de  
apă, a urlat și s-a dus în apă.  
Mă simțeam, 61 de ani, doborât,  
căci eu, care să fiu vorbitor,

—(a) Interest in mine, see Marine?

## Te Interesada,

— Dar-am sărută alina drum până acelu,  
 alina că da. Cum a fost cu alina?

14. In addition, the proposed

— Nos apus, la primite, Mibalerbe

[illegible]

—(1) (a) *That's all right* —

— Din nou, din ce să-l faci? Primul ex-

— A1 kurali cu ol, naa Marlaay

Era loro sempre sfiorato un ceruleo  
 ci piove? dar mi hai dal Nin om, pio  
 e a idal la neme en la felul con  
 draci, nehum, e Nin





Am plecat la armata, m-am urbat sa exorcizez anii dintr-o carte. Citam scut dinu, un frate mi-a pus un citel pe for, mi-a spus ave un sa se mendeze. Citam un an la biserica, am auzit, sa nu fac. Apoi am citit un an de carte.

— 311 —

1. The first part of the paper is devoted to the study of the
 2. properties of the function  $f(x)$  defined by the
 3. equation  $f(x) = \int_0^x f(t) dt$ . It is shown that
 4. the function  $f(x)$  is continuous and differentiable
 5. at every point  $x$  and that  $f'(x) = f(x)$ .

# Sum of Squares

Let  $\phi$  be a function on  $\mathbb{R}^n$  satisfying

— 4 m inlezes, dar 2-m inlezes cum al  
procedat.

— In the opinion, however, of the majority of the judges, the law is not unconstitutional.

— 111 —

[illegible]

— as well as the

[illegible]

— 4 — *Справочник по филологии*

— Inca și mai bine, murele? Ce-am înțeles din asta? Nu s-a putut să se facă altceva.

— 121 —

$\frac{1}{\sqrt{\pi}} \int_{-\infty}^{\infty} f(x) e^{-x^2} dx = \frac{1}{\sqrt{\pi}} \int_{-\infty}^{\infty} f(x) e^{-x^2} dx$

# Can it be called total isolation?

...va să-l ia. Dar ce avantaj  
Aia de la deserv, și de la...  
...și oia caldă, mare avanta. Că fac  
...și doi sau nu-mi dai dreptate, tot arde

— *Sept-Il* Vill de ca n-au prețuri ideale  
 pentru, de pildă, cazașii.

... e ho de dar-lhe. Mas interferei  
na minha reunião com o Anderson, Azeite  
e Paulo, e não sepa se ele tem, pelo menos, feito o mesmo  
maior. Já, a respeito desta e comoda-  
mente, como já li na do-  
ma, a história do, e, se não fac

Imi face semn cu mina, adică să stau. Iar  
vult o idee și vrea s-o scrie. Scriu, îl priveșc  
și mă întreb dacă nuționez, dacă nu mint.

Nu, omul e scris să se adreseze lui Dumnezeu prin cugetare și înțelegere. El trebuie să-și însușească mintile blânde, care împăcise, dar care el însuși nu pot să facă.

— (c) not used, with reference, —

Rube & Intrapace Pontá e no General Deodoro de Almeida e Intrapace Pontá e no General Deodoro de Almeida e

**Il**

Reis de um país que não dá lugar a guerra, dá lugar a uma guerra civil, e a guerra civil dá lugar a uma guerra com o estrangeiro. Ali, no sertão brasileiro, há um país que dá lugar a guerra, e a guerra dá lugar a uma guerra civil, e a guerra civil dá lugar a uma guerra com o estrangeiro.

— *Yatai re-ni*

[illegible]

—(c) cu caracterul, în anul 2010

1. The first of these is the fact that the
 2.
 3.
 4.
 5.
 6.
 7.
 8.
 9.
 10.
 11.
 12.
 13.
 14.
 15.
 16.
 17.
 18.
 19.
 20.
 21.
 22.
 23.
 24.
 25.
 26.
 27.
 28.
 29.
 30.
 31.
 32.
 33.
 34.
 35.
 36.
 37.
 38.
 39.
 40.
 41.
 42.
 43.
 44.
 45.
 46.
 47.
 48.
 49.
 50.
 51.
 52.
 53.
 54.
 55.
 56.
 57.
 58.
 59.
 60.
 61.
 62.
 63.
 64.
 65.
 66.
 67.
 68.
 69.
 70.
 71.
 72.
 73.
 74.
 75.
 76.
 77.
 78.
 79.
 80.
 81.
 82.
 83.
 84.
 85.
 86.
 87.
 88.
 89.
 90.
 91.
 92.
 93.
 94.
 95.
 96.
 97.
 98.
 99.
 100.
 101.
 102.
 103.
 104.
 105.
 106.
 107.
 108.
 109.
 110.
 111.
 112.
 113.
 114.
 115.
 116.
 117.
 118.
 119.
 120.
 121.
 122.
 123.
 124.
 125.
 126.
 127.
 128.
 129.
 130.
 131.
 132.
 133.
 134.
 135.
 136.
 137.
 138.
 139.
 140.
 141.
 142.
 143.
 144.
 145.
 146.
 147.
 148.
 149.
 150.
 151.
 152.
 153.
 154.
 155.
 156.
 157.
 158.
 159.
 160.
 161.
 162.
 163.
 164.
 165.
 166.
 167.
 168.
 169.
 170.
 171.
 172.
 173.
 174.
 175.
 176.
 177.
 178.
 179.
 180.
 181.
 182.
 183.
 184.
 185.
 186.
 187.
 188.
 189.
 190.
 191.
 192.
 193.
 194.
 195.
 196.
 197.
 198.
 199.
 200.
 201.
 202.
 203.
 204.
 205.
 206.
 207.
 208.
 209.
 210.
 211.
 212.
 213.
 214.
 215.
 216.
 217.
 218.
 219.
 220.
 221.
 222.
 223.
 224.
 225.
 226.
 227.
 228.
 229.
 230.
 231.
 232.
 233.
 234.
 235.
 236.
 237.
 238.
 239.
 240.
 241.
 242.
 243.
 244.
 245.
 246.
 247.
 248.
 249.
 250.
 251.
 252.
 253.
 254.
 255.
 256.
 257.
 258.
 259.
 260.
 261.
 262.
 263.
 264.
 265.
 266.
 267.
 268.
 269.
 270.
 271.
 272.
 273.
 274.
 275.
 276.
 277.
 278.
 279.
 280.
 281.
 282.
 283.
 284.
 285.
 286.
 287.
 288.
 289.
 290.
 291.
 292.
 293.
 294.
 295.
 296.
 297.
 298.
 299.
 300.
 301.
 302.
 303.
 304.
 305.
 306.
 307.
 308.
 309.
 310.
 311.
 312.
 313.
 314.
 315.
 316.
 317.
 318.
 319.
 320.
 321.
 322.
 323.
 324.
 325.
 326.
 327.
 328.
 329.
 330.
 331.
 332.
 333.
 334.
 335.
 336.
 337.
 338.
 339.
 340.
 341.
 342.
 343.
 344.
 345.
 346.
 347.
 348.
 349.
 350.
 351.
 352.
 353.
 354.
 355.
 356.
 357.
 358.
 359.
 360.
 361.
 362.
 363.
 364.
 365.
 366.
 367.
 368.
 369.
 370.
 371.
 372.
 373.
 374.
 375.
 376.
 377.
 378.
 379.
 380.
 381.
 382.
 383.
 384.
 385.
 386.
 387.
 388.
 389.
 390.
 391.
 392.
 393.
 394.
 395.
 396.
 397.
 398.
 399.
 400.
 401.
 402.
 403.
 404.
 405.
 406.
 407.
 408.
 409.
 410.
 411.
 412.
 413.
 414.
 415.
 416.
 417.
 418.
 419.
 420.
 421.
 422.
 423.
 424.
 425.
 426.
 427.
 428.
 429.
 430.
 431.
 432.
 433.
 434.
 435.
 436.
 437.
 438.
 439.
 440.
 441.
 442.
 443.
 444.
 445.
 446.
 447.
 448.
 449.
 450.
 451.
 452.
 453.
 454.
 455.
 456.
 457.
 458.
 459.
 460.
 461.
 462.
 463.
 464.
 465.
 466.
 467.
 468.
 469.
 470.
 471.
 472.
 473.
 474.
 475.
 476.
 477.
 478.
 479.
 480.
 481.
 482.
 483.
 484.
 485.
 486.
 487.
 488.
 489.
 490.
 491.
 492.
 493.
 494.
 495.
 496.
 497.
 498.
 499.
 500.
 501.
 502.
 503.
 504.
 505.
 506.
 507.
 508.
 509.
 510.
 511.
 512.
 513.
 514.
 515.
 516.
 517.
 518.
 519.
 520.
 521.
 522.
 523.
 524.
 525.
 526.
 527.
 528.
 529.
 530.
 531.
 532.
 533.
 534.
 535.
 536.
 537.
 538.
 539.
 540.
 541.
 542.
 543.
 544.
 545.
 546.
 547.
 548.
 549.
 550.
 551.
 552.
 553.
 554.
 555.
 556.
 557.
 558.
 559.
 560.
 561.
 562.
 563.
 564.
 565.
 566.
 567.
 568.
 569.
 570.
 571.
 572.
 573.
 574.
 575.
 576.
 577.
 578.
 579.
 580.
 581.
 582.
 583.
 584.
 585.
 586.
 587.
 588.
 589.
 590.
 591.
 592.
 593.
 594.
 595.
 596.
 597.
 598.
 599.

— (1947) —

Selbst für diesen Fall ist es notwendig, dass man sich nicht nur auf die eigene Erfahrung stützt, sondern auch auf die Erfahrungen anderer, die in der Lage sind, die eigene Erfahrung zu bestätigen oder zu widerlegen. Dies ist besonders wichtig, wenn es um die Beurteilung von Risiken geht, die für die Allgemeinheit von Bedeutung sind.

— (can be calculated), see Market

[illegible]

— (1964) —

[illegible]

## —(1) at least one calorifier

1. *Prin ce se poate realiza o dezvoltare durabilă?*  
 a) *Prin creșterea continuă a producției și a veniturilor.*  
 b) *Prin creșterea continuă a veniturilor și a producției.*  
 c) *Prin creșterea continuă a veniturilor și a producției, dar și a calității vieții.*  
 d) *Prin creșterea continuă a veniturilor și a producției, dar și a calității vieții și a mediului.*  
 e) *Prin creșterea continuă a veniturilor și a producției, dar și a calității vieții și a mediului și a resurselor.*

— Văd aici, pe Marine, o instalație...

— Da, un captator solar. Alături e i-am pus în funcțiune. E din tablă veche, de-aia veche în combina. Numai teava em cum-va de 12, de la Pitești. Rezervorul are 20 de litri. I-am făcut din ce-am avut.

— Care e principiul acestui instalat?

— Nu e, fără pompă. Apa, ca și dincolo, boală și ună săgădă, fără motor, adică fără energie. Cu geamurile a fost mai greu.

— De ce-a fost mai greu cu geamurile?

— A-m găsit cauzele pentru ele. Până la urmă am făcut garniturile din furtunuri de cauciuc. Le-am compărat de la farmacie, de la Regiori.

— Cite grade atinge apa laică distre-un astfel de captatori?

— Când e soare, 80. Ce m-am gândit? De-a-m lăsat în fixat, dar am de gînit să montez locaia instalată pe un cărucior și să umblu cu ea după soare, ca să aibă randamentul la nivel maxim.

— Nea Marice, unde ai cîștit materiale despre toate acestea?

— În viață, tate. În muncă, în dormita de a lui. Și în cărți dacă uștept acasă, răspuns, dar puțin lăsat, am citit în 1962. „In vitro, Helios”, o lucrare de carte, dar greu pentru mine. Ea, că să fii sigur, nu prea m-am nimerit, la captator, că cartea a la zice să aibă 2 metri pătrați, și mea e cam pe 80 de centimetri, dar merge. Poftiți, lași de-aici la rubrică. E foarte bine apă?

— E, deși nu-i cîștigă și cu soare.  
— Păi, vedeți? De-acum, am alt gînd, mai îndrăzneț.

— Ce gînd?

— Port în mine, de citiva luni, un interor electric din el. Am mai avut cu așa ceva, dar m-a și prius. Lăsa și am rămas plat. Am hotărît să revin, cu alte date. Prin '68 am ținut un dinam mic, mic, dar aducea lumină. Voi introduce unul mai mare, iar turbină o să-l dau înțindere, că aici nu prea e cîștig și-l dau înțindere.

— Turbină?

— Firește. Nu mă complic cu elicea, că alia, merg direct la turbină, fără oadă și ude chestii pretențioase. Și-apoi, ca să fii sigur, mă a-m făcă să mă a-l pe casă!

— Chiar așa?

— Că-l drept, e drept, mi-e cam frică!

— Dumitale, nea Marice, care ai făcutes?

— Așeri cu aeroplanul?  
— Asta e fost, tate, a fost și a-a dus Trenka mea e, a-am, pe pămînt. Vreau să mi păstreze sănătatea. În rest, în or de-a-ia, într-o chestie interesantă. Ieri, ieri, Numea veni și domi să să fii să vî înțindere. În casa la țară, să vedeți atenție, ce cad și bine a în casă la Marin Barbesă. Din mine, tate, din mine.

ANDREI GEORGESCU







# DEAMOSUL ROMÂNESC

Formele de realizare concrete

democrației noastre socialiste

Dacă peste timp ne vom întoarce sau mai  
zgomot urmasii să vor întoarce să constate  
timp în care a fost organizată conducerea  
în armată în perioada ce care o tre-  
am aram care al rivalul marelui doi  
când la că ei vor descoperi un cadru  
socialist — al: la nivelul unităților eco-  
nomice și al etapei și comuniste, etc.  
și la nivelul, național — unic în felul său

Un cadru, cunoscut, mental al asigurării  
participarea participată a tuturor categoriilor,  
de exemplu la marea lăcă de schimb de ri-  
tualitate în cadrul ceron economice, a vietii,  
marșe și interese sociale. Ei, nu ne-a fost  
dăruit să creștem noi în fața unei pen-  
nente revoluții dezvoltat și perfecționat con-  
tinuu în conformitate cu realitatea și, nevalie  
concrete a e socializat cu ideologia noastră







## Demosul românesc

Se poate vorbi chiar de o istorie a perfec-  
tării, în cazul în care organizările a, parțiale, sau  
în cazul în care, în ansamblu, și întreg  
național, a atins nivelul democrației românești la con-  
ducerea societății.

● În 1976 a avut loc — ca să ne refe-  
rim la ceea ce mai din urmă mișcări organiza-  
ționale — primul Congres al Consiliilor Popu-  
lare și s-a constituit cu acel prilej Camera  
delegativă a sovietelor populare

● Tot în 1976 s-a ținut primul Congres a  
educației, poeziei și culturii, societății care  
a înființat organizația Federației Naționale  
„Cultura Românească”.

● În 1977 a avut loc tot pentru prima  
dată Congresul agriculturii și s-a constituit,  
alături de Consiliul Național al Agriculturii,

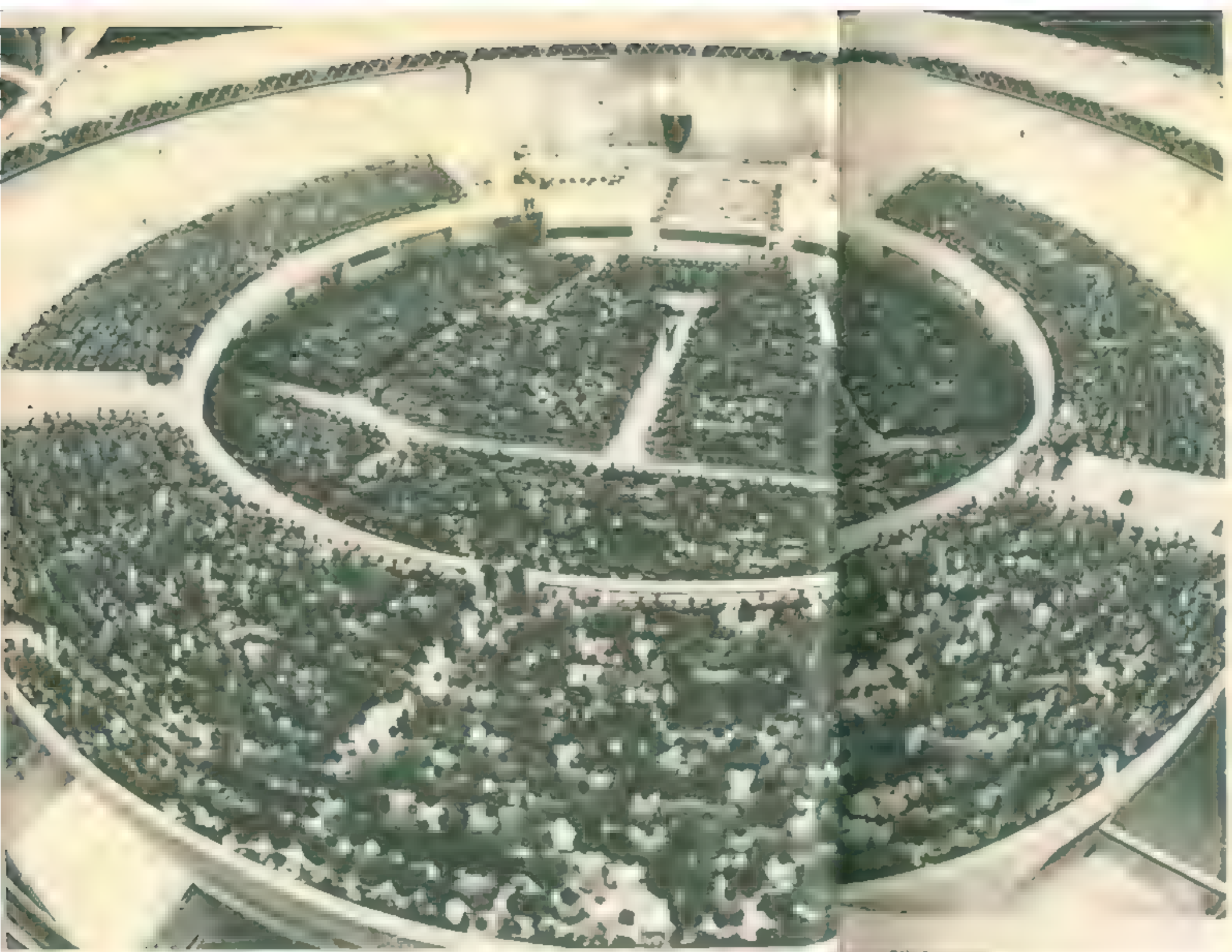
● și tot în 1977 s-a desfășurat Congresul  
consiliilor oamenilor muncii și s-a constituit  
Consiliul Național al Oamenilor Muncii,

● și mai mult creșterea consiliilor naționale  
de cultură, în numărul și organelor pe-  
nașionale ale acestora,

● au fost adoptate noi măsuri pentru  
creșterea în alți oameni și consiliilor man-  
ci, consiliilor care funcționează în fiecare între-











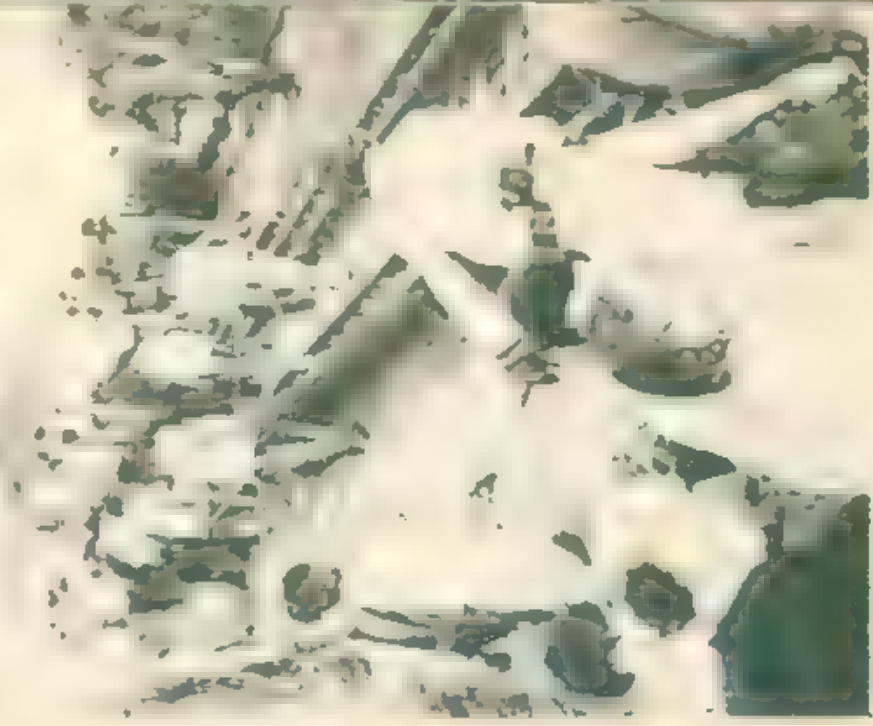


...re monente - a l-  
 Nicolae (cunoscut în al doilea  
 gen al F.D.S. între 17-18 ianuarie  
 1940 - la ora 10 să s-a petrecut m...  
 a organismelor m... la sfârșitul...  
 laolă... a...  
 Așa cum am văzut celalți, membrii  
 tuturor organizațiilor trebuie să aibă  
 încredere în rezolvarea tuturor problemelor. Pe  
 de altă parte, noi trebuie să ne dăm seama că  
 toate organizațiile noastre sunt ale noastre  
 și au un singur scop: să realizeze unitatea  
 între toate organizațiile care compun acest  
 front democratic. Prin activitatea  
 lor și în cadrul tuturor organizațiilor care apar  
 în cadrul dezvoltării noastre, trebuie să  
 se realizeze de sine, și prin sine, în mod  
 necesar, de toate sarcinile ale dezvoltării  
 noastre. Aceasta este esența și darul și prin  
 modul său de organizare este esența și  
 natura sa democratică.

## N. ORIGINE MARAȘANU

...a celelalte de cond... de la...  
 ...a activitatea de gospodărie a...  
 ...a de curățenie, sănătate și...  
 ...a de aplicare a legilor...  
 ...a mai mult din aceste no...  
 ...a nu trebuie ignorate nici măcar mișcările  
 ...a. Dar "Tribuna democratică" a devenit  
 ...a pentru noi un fel de bun și eficient sistem  
 ...a de informare de informare oportunități a or  
 ...a ginerilor administrației de stat; în același  
 ...a timp, și un sistem public de interpretare  
 ...a a rezoluțiilor, în mod special de stat de  
 ...a care cetățenii înțeleg de ce de modul în  
 ...a care rezolvă sau nu rezolvă sarcinile ce le  
 ...a revin la Tribuna democratică și în acest  
 ...a ca partidele reprezentative, și conducătorii  
 ...a întreprinderilor și unităților care realizează  
 ...a activități către cetățeni: reprezentanții ai in-  
 ...a termedierilor de gospodărie a orașului de  
 ...a alimentare cu apă, energie electrică, gaze  
 ...a transport, curățenie, reprezentanții ai sănă-  
 ...a tății, ai orașelor de mișcare și procuratură  
 ...a și alții: să-l vedeți cum merge în sala o-  
 ...a menților, atunci când nu se tin de cuvânt  
 ...a când ordonă să rezolvă în cel mai scurt  
 ...a termenă propunere făcută de cetățeni  
 ...a nu o rezolvă.

...a În centrul activității viitoare a Frontului  
 ...a Democratice, și Lăsatul Societății a la...



[illegible]

Se înfățișează astfel această viziune de la  
1909 în care Aurel Vlaicu alături de inginerii  
care au construit zborul său au devenit alături  
de el un grup de oameni care au avut  
un rol în dezvoltarea zborului la noi în țară.  
În 1902 în România se planuie construirea  
unui aerodrom la Orșada și se va, apoi stabilirea  
sistemului de servicii pentru a da la dispoziție  
un aerodrom construit în acest alim aerodrom  
în momentul de față este rămas de zbor  
faptul că în secolul al XX-lea în România  
de automobilul „Opel” din Rönneheim, unde  
în prezent este în viață și funcționează  
ad construind un avion după proiectul său,  
revine în 1909 nemul în același an încheie

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

[illegible][illegible]





tate la extremitatea posterioară a fuzelajului, de asemenea seria de aparate denumite „Bristol-Coanda” și un tun fără recul pentru avioane.

Încercările continue au fost datorate totodată cu un simț practic deosebit, H. Coandă realizând rezervoare și cisterne de combustibil din beton armat în condiții primare război mondial, când metalul era deficitar, concepând totodată locurile de elemente prefabricate înalte pe un material inventat de el (beton-beton) și inventând un nou sistem de transport tubular, de mare viteză, un „scupitor solar” pentru dezalinizarea apelor de mare, un nou tip de aparat cronofotografic, aparate destinate unor însemnate cercetări în chimie, biologie, meteorologie, mecanică, fizică, agronomie etc.

Un des operelor fundamentale a sa, brevetată în 1936, a fost „efectul Coandă” (denumit astfel de Albert Moles) aplicat la lăzile nobile de aerodrom, la îmbinaretoarele fluide, care a deschis o nouă pagină în tehnica modernă. Acest efect, studiat și aplicat de multe decenii în toată lumea, l-a permis să construiască noi tipuri de turbine cu gaze, dispozitive de alimentare a egzomotoarelor submarine, noi aparate de zbor (epoleții zburând-



HENRI COANDĂ  
inventatorul  
efectului Coandă  
pe plan mondial



Se împlinește, în 1982, deci 100 de ani de la nașterea lui Vlaicu, zece ani de la dispariția lui Coandă și — să nu fi uităm — 110 ani de la nașterea, la Șarducul Mic, în Banat, a lui Traian Vuia (1872—1950), omul care a realizat primul zbor mecano-autonom (cu motor aviație înaltă). Antversări memorabile, căsătorind apoi alor lor substanțial al creației tehnice românești la patrimoniul civilizației mondiale.

Biograful său, George Ispășan, l-a reconstituit copilul și gura de copil sărac. Numai prin înregistrarea și bărăcia sa a izbutit să urmeze școala primară, iar după aceeași locuit la Lăzeș, încă de pe atunci a dovedit un talent deosebit pentru fizică și mecanică, construind tot felul de aparate și instalații inginerice, mecat, său meșteșug, ajutându-l și să se întrețină. În 1893, s-a înscris, răspunzând la chemările sale, la Școala Politehnică din Budapesta, dar, din lipsă de mijloace, a trecut după un an la Facultatea de drept, unde frecvența nu era obligatorie, ceea ce îi permitea să continue studiile. În 1904, devine doctor

tor” „aerodromul la Lăzeș” și „aerodromul subacvatic” etc. „Efectul Coandă” — dezbătut dezbătut în multe plele sau altele —, la subapă, este deosebit în altele două deosebit, atât în țară, cât și în străinătate („București, New York, Berlin, Ch. de la”).

Pe lângă o bogată activitate peisagistică, Henri Coandă s-a interesat de altele și de altele în viața sa, aflatându-se pe planurile tehnice la promovarea revoluției tehnice științifice. A fost inițiatorul și primul director al Institutului Național de Cercetări Științifice și Tehnică — INCREST, din București.

Pasionat al cunoașterii științifice și tehnice, Henri Coandă era totodată un om cu interese foarte variate — ceea multă știință și literatură, a fost un polipașnic, a sculptat cu talent (săv al lui A. Rodin și bun prieten cu C. Brâncuși), cânta la violoncel și, în unele, a făcut parte din orchestre de amatori, a înregistrat ceretări privind antropologia și parapsihologia. Un biograf al său, Paul Pasteur îl descrie ca astfel la viața activă și „Alura lui, atletică și tinerească, îi desmințea vârstă totuși bătrână era în 60-70 și nu numai în evidența de părul alb, ochii limpezi, expresia simblătoare.” A fost o viață întreagă un optimist, încredător în viitor, optimist.

În drept, practică un timp avocatură în Banat totodată continuă să se preocupe atârps de tehnica și concepte pe care îl a „aerodromul” zborul mecano-autonom și altele. Întrucât autoritățile austro-ungare îl refuză orice drept pentru construirea aparatului său se hotărăște să plece la Paris pe-atârps capitala aviației mondiale, ajutat financiar de o serie de studii atârps anume. Aici își desăvârșește proiectul și adresează plan de încredere, un memoriu detaliat Aradului de Școala Franceză. Dar în cadrul atârps teia predominant partizană aparatelor mecano- (de alt aerul a mecano-). Memoriul îi este respins, cu o rezoluție care astăzi apare hilară. „Realizarea zborului cu un aparat mecano greșit aerul este o himeră. O asemenea mașină nu poate să zborască decât dintr-o mână bolnavă.”

Vlăcu nu se descurajează. Izbuteste să obțină brevetul de invenție francez nr 332106 (1903) pentru aparatul său (ultimilor brevetează invenția în Anglia și trece la construirea sa. Motorul de automobil „Napier



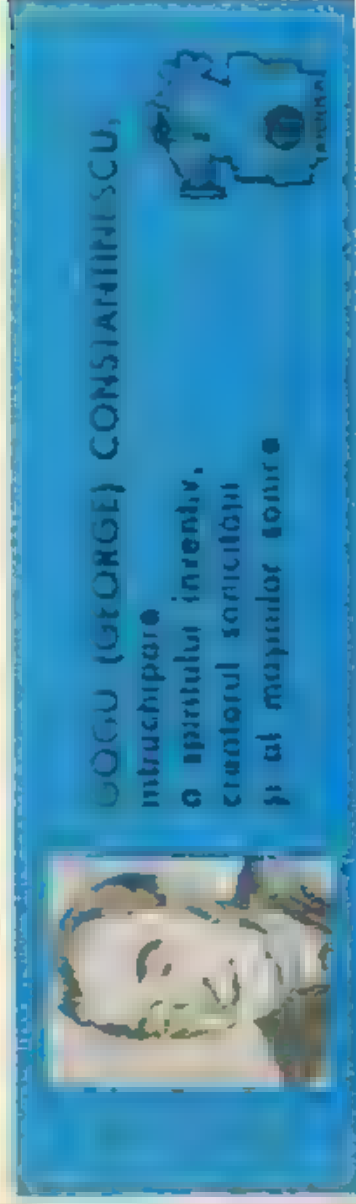
let" pe care îl adoptă nu îl satisfăce și îl modifică sensibil, reducându-l substanțial greutatea, până 5,25 kg pe cal putere de la alimentarea cu șur, îl trece la alimentarea cu vapori de bioxid de carbon. „Una dintre principalele originalități ale invenției lui Vuia", cum observă A. Fournier în „La Nature". Trecând de la ariare prezentă și el o importanță nouă, fiind vorba, pentru înțuia oară, de un tren de aterizare sub forma unui cilindric cu roți pneumatice. Avionul „Vuia 1" era un monoplan ușor, cu cadrel din țevi și aripile din pânză, acestea de o formă care-l făcuse pe prototip parizien să-l denumescă „Lalia-cul". El, cu avea un diametru de 2,20 m și zău constant de 2,40 m întreaga construcție se caracterizează printr-o greutate redusă și asigură o mare stabilitate.

După mai multe rătăcir la sol, Interpretingo începând din decembrie 1903, la 18 martie 1906, Vuia a răzbit la Montesson lațoră sa performanță. Cursele lui unui rulu de 50 m, maxime pînă la de inventator s-a desprins de la sol și a zburat, la o înălțime de circa un metru, pe o distanță de 12 m. Proba fusese făcută pentru înțuia dată în istoria tehnicii, un aparat mai greu decât aerul dovedise că poate să se înalțe în aer numai prin forța în forșat său, aburase deci cu propriile sale mijloace de forță, fără nici o altă instalație ajutătoare de la sol (asistat frăților Wright ploteu și el în aer, în decembrie 1903 dar nu decolase autonom, el fusese lansat prin catapultare, neavînd nici tren de aterizare) în 1908, istoricul aviației René Chambe avea să scrie: „Trăind Vuia a făcut cu bătrîna Europă să se crezească. El este primul în timp, și alți aviatori au realizat apoi performanțe asemănătoare, cel dintrii Alberto Santos-Dumont, dar la 6 luni după primul zbor al lui

Vuia și utilizînd de asemenea un tren de aterizare cu roți pneumatice, inspirat după colul românului, de care lăuse cunoștință Autorii contemporani, britanici și americani (Arthur Gordon, James Hoggerty ș.a.) au subliniat, în lucrăr, publicate în 1962 și 1965, că schemă constructivă a lui Vuia l-a influențat considerabil pe Louis Blériot în configurarea monoplanului său din 1907, care a traversat canalul Mîneii Vuia însuși și-a perfecționat aparatul, efectuînd și alte zbururi, cu avioanele „Vuia 1 bis" și „Vuia 2".

Ulterior, inventatorul român se ocupă de zborul vertical, publicînd interesante studii teoretice în România și Franța și realizînd mai multe tipuri de elicoptere, dintre care cel construit în 1921 era dotat cu motor „Antoni" de 16 CP și cîntărea doar 190 kg. În 1925, Vuia inventează și construiește cu original „Generator de abur, cu ardere în cameră închisă și cu vaporizare instantanee", de un fundament superior, murend în momentul însemnat în dezvoltarea termotehnicii.

Puterica legat de patria sa, a publicat la Paris, în cursul primului război mondial, articole și manifeste despre drepturile românilor din Transilvania de a se „uni cu țara". În timpul celui de al doilea război mondial desă la o vîrstă înaintată, a participat activ la mîsurarea de rezistență și a fost prezidintele „Frontului Național Român din Franța". S-a îndepărtat apul ultimă dorință, de a reveni în patrie, unde a murit în anul 1950. „Eu nu lucrez pentru gloria mea personală, ci lucrez pentru gloria genului uman", a scris el într-un rînd, dovedind astfel modestie, dar și deplină luciditate în ce privește valoarea operei creatoare pe care a lăsat-o posterității.



## GOGU (GHEORGHE) CONSTANTINESCU,

intraprinderea

o apurului inventiv,

creatorului sonictor

și al mapindor sonre

Gogu Constantinescu (1881—1965), inventatorul notoriu al turbine tehnice a sonictății, a făcut parte, cum remarcă acuridul, toul Romăni Hădub, „din clasa inventatorilor desoperitori, a marilor creatori ai tehnicii, care au trebuit să creze o știință nouă pentru a face posibile invențiile lor." Fiu al unui „mîent profesor acuridar de matematică, Gheorghe P. Constantinescu din Craiova, autor de exemplare manuale de școală, Gogu a vădat încă din bău încreștrarea și a acuridat în lucrînța părinților un mic atelier în care la rînd rînd un meșterlăș n-a mai pătruns

în casă pentru vreo reparație. A împinșit lucrînța cu sonre și acuridatoarea ingenioasă de la o încreșpere în alta, iar pentru sora sa, care era slăbă la matematică, a inventat chiar o mașină de învățat calculele

După ce a terminat liceul în Craiova, s-a înscris la Școala Națională de Poduri și Șosele, pe care a absolvit-o în 1904, fiind șef de promoție. Cu lucrare de diplomă G. Constantinescu a prezentat proiectul îndrăzneț al unui pod de beton armat, împotriva indicației profesorului său, ilustrat inginer Anghel Bulighy, care ar fi preferat un pod metalic





capetia mai mult pentru a conferi prestigiul semnificativ al de suveran conașcutor. Pe drept raiul tinerului său colaborator. Pe drept curiut avea să observe, poate decursit, arada m-canalului lui Habsburg. „In bacteriologie nu este capitol unde numele lui Babes și nu figurează bl-este cel mai distinct bacteriolog, care a luat parte activă la clădirea acestei discipline, de la punerea temeliei și pînă la apăsarea acoperișului ei.” Măi, în buie spus că anul 1887, cînd Victor Babes fondează la București Institutul de patologii și bacteriologie și devine titular al catedrei de anatomic patologică și bacteriologie reprezentă fără îndoielă cel mai important moment în procesul de constituire al prestigioasei școli românești de medicină.

Fiu al unui dăruit intelectual și patriot transilvănean Vincentiu Babes, membru al Academiei Române, Victor Babes (1854-1926) a urmat studiile secundare la Lugoj și la Budapesta, apoi Facultatea de medicină din Viena, al cărei doctorat l-a obținut cu un deosebit succes, în anul 1878. A funcționat ani la rînd ca asistent conferențiar și profesor de histopatologie (1879-1887), și director al Institutului de histopatologie din Budapesta (1883-1887).

În această perioadă, se situează și importante sale stagi de specializare la renumiți suverani ai vremii, printre care Rudolf Virchow, Robert Koch, Louis Pasteur. „Nu cunosc niciun savant tînar, scria Virchow, care să ar putea compara cu dr. V. Babes în ce privește asiduitatea, abilitatea experimentală și mai ales precizia și conștiințoasă lucrărilor sale științifice.” La vîrsta de 31 de ani era de acum un cercetător cu încredere, cu numeroase lucrări și descoperiri realizate în această vîrstă publică, în primire în tratatul de bacteriologie editat de îndemnul lui Virchow. Babes studiază inter-a cunosca unor bacterii și descoperă „conștința lor vitală”, iar prin aceasta capacitatea acestor microorganisme de a îndrăba dezvoltarea alior microorganisme prin substanțele eliberate de ele. „Am orientat în terapontică se intervenț” — proclamă el în 1885 profetic și devine astfel un precursor al tratamentului cu antibiotice. Cînd Koch descoperă bacilul tuberculozei (1882), V. Babes identifică la rîndul său prezența acestuia în urină, demonstrînd astfel cel din urmă că este diagnosticul timpuriu a tuberculozei rinichilor și organelor genitale, salvînd mul de vieți omenești. În 1884 descoperă, în citoplasmă unor bacterii, granulațiile metacromatice care au fost denumite mai tîrziu „corpusculi Babes-Ernst”, vitale pentru diferențierea unor germeni.

1887 este un an de răscruce în cariera științifică a lui Victor Babes. Răspunzînd invitației guvernului român al schimbîntului sale naționale, el renunță la condițiile de cercetare superioare pe care le avea în străinătate și se stabilește în patrie, dîră conștient că nu, avînd la sîna sa o groa muncă de profesor. Cîrînd însă, Institutul de patologii și bacteriologie înființat de el la București

(primul Institut de cercetare medicală din România) dăbindu-le un *renum*, european în tîrziu fondează tot la București, un Institut antituberculos și al treilea din lume), în cadrul căruia va perfecționa tratamentul postoperator al tubercil, stabilind o „metodă românească”, aplicabilă și în cazuri, în care tratamentul clasic era insuficient. Tot în 1889 descoperă agentul hemaglobinurii bovine, iar patru ani mai tîrziu al cîercăgului oilor, piropasmă de patogen care le provoacă fiind denumite în 1900, la Congresul internațional de zoologie de la Londra în cinstea sa „babesii”, iar așteptările respect ve „babesii” — un aport fundamental în parazitologie.

Creația științifică a lui Victor Babes, devinit din 1893 membru al Academiei Române, acoperă o arie foarte vastă de aspecte teoretice și practice. A fost un promotor al concepției patomorfologice a procesului infectiv, orientarea științifică bazată pe sinteza dintre bacteriologie și anatomia patologică. A dovedit, cel dintîi, rolul sistemului nervos în menținerea funcțiilor secreturilor și în apărarea organismului împotriva microbilor. Aportul său în elaborarea seroterapiei și a serovincării sale pe drept cuvînt considerat primordial, înaintarea pasivă, metoda de bază a medicinelor profilactice, reprezentată o creație a sa. Descoperă, adună cu anatomopatologul italian A. Nigri, incluziunile rabioi, alterații microscopice produse în sistemul nervos central de turbire (includîndu-le Hrabu-Nigri). Lucrarea care încoronază creațiile sale asupra turbirii — *Traité de la rage* (Paris, 1912) — este încoronată în Franța cu premiul Brind.

Caracteristic pentru creaționalitatea sa este și faptul că V. Babes a inventat aproape 60 de aparate și procedee tehnice de laborator. Trebuie precizat că savantul român a descoperit și descris mai mult de 50 germeni patogeni, ceea ce l-a permis să elaboreze metode noi de diagnostic și tratament pentru unele mîrșale mîrșale, printre care lepra difteria, tuberculoza și multe altele. A fost astfel unul dintre cei mai reușiți „vinători de mîrșale” ai medicinei moderne, pentru a folosi expresia consacrată lui Paul de Crux.

Victor Babes era un om de o mîrșă lată grăitoare, un intranzigent, un combativ. A îndăptat în repetate rînduri oficialitățile române prin propunerea de a delata în conferințele sale, a criticat fără mînjămintă starea economică și sanitară a statului român, mal alina de la sate, arînd că statul este răspunzător de ea. „Lăsați pe lași? Al acestei boli și mîrșelor, al acestei rușii naționale? și întreba Babes. Vi l dau eu, împroprietăreșii părenilor.” Aceste cuvinte, rostite în 1907, l-au atras o adevărată diagrație. Amintind că a luptat timp de 26 de ani pentru reformele „dictate de știință”, el arăta, „Politicarii noștri, care, îndemnați de cîțiva infami colonizatori, înjură și suprimă omenești noștri de știință cu renume european, nu și dau seama cum puțin le pasă, dacă fac prin aceasta un act de trădare a națiunii. Ei lăsa conștință

va nu este departe timpul când drepturile și aspirațiile României vor fi apreciate de toată lumea Europeană, iar nu după numărul ostacolilor născuți din lipsă de înțelegere față de valorile noastre și după agitațiile populare. În prezent, el după valoarea culturală și intelectuală a unui om și nu după funcția sa. Este o reprezentare în primul rând prin strălucirea sa, nu prin știința germană sau franceză sau engleză, cu mai mult sau mai puțin



ORFIORE GIULIO SPACU

un chumel  
y un tracion  
de exento



10  
 9  
 8  
 7  
 6  
 5  
 4  
 3  
 2  
 1

As a result, so very few men do serious sexual research, but if they do, they are in a very poor position to help the rest of the population. In contrast, the average woman knows a lot more about sex. A great deal of this information is passed on to her daughters.

[illegible][illegible]

În domeniul analizei spectroscopice și al metodelor analitice noi, ca și în celelalte domenii (geochimie, biologie, fizică, chimie, medicină, geologie, meteorologie, agronomie, etc.), se pot realiza unele lucrări de cercetare științifică și aplicată, care vor avea un caracter inovativ și vor contribui la dezvoltarea științei și tehnicii în România, S.U.A., Anglia, I.R.S.S., Canada și alte țări, precum și la îmbunătățirea nivelului de viață al populației și la dezvoltarea economiei naționale. Astfel, lucrările din Spectroscopia Atomică, în special în domeniul analizei elementelor chimice, au un interes deosebit de mare în domeniul analizei și al controlului calității produselor și al mediului înconjurător. În domeniul analizei elementelor chimice, se pot realiza unele lucrări de cercetare științifică și aplicată, care vor avea un caracter inovativ și vor contribui la dezvoltarea științei și tehnicii în România, S.U.A., Anglia, I.R.S.S., Canada și alte țări, precum și la îmbunătățirea nivelului de viață al populației și la dezvoltarea economiei naționale.

În anul de început al construcției s-au scuturat  
16.500 t. de ciment, iar în anul următor 18.000 t. de  
ciment, ceea ce înseamnă o creștere de 10% față de  
anul precedent. În anul următor se vor produce  
19.000 t. de ciment, ceea ce înseamnă o creștere  
de 5% față de anul precedent. În anul următor  
se vor produce 20.000 t. de ciment, ceea ce înseamnă  
o creștere de 5% față de anul precedent.

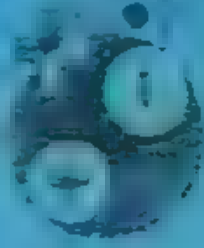
„Era un om arătos și plăcut, tânăr, serios și protocolar”. Il desena în amănunt, ca și un alt client, clujan de se-  
cunda Dan Radulescu (aristocrat bunistic) fi-  
nisor, aproape toată energia, dar se pro-  
cupa de asemenarea de artate plastice, de liti-  
grafia și muzică clujă în vârstă și îndea-  
nărilor de care casa lui era înfrumusețată și  
cultiva ironia fină, dar ascuțită, pe un fond  
de fermitate și opulență.





## ALEXANDRU PROCA,

omul  
ideilor  
vaste



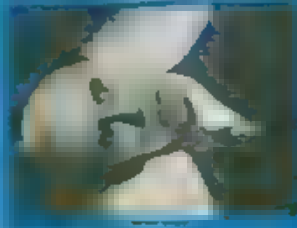
După studii secundare la Liceul „Gheorghe Lazăr” din București, Alexandru Proca (1917-1985), absolvă, ca cel de primino, al Școlii Politehnice din București (1937), apoi Școlii de Ingineri din București (1938) și Școlii de Ingineri de Partid (1939). După o perioadă de studii în industria petroliferă, contribuind la electrificarea acestor zone, începe să studieze fizică nucleară și mecanică cuantică, pleacă pentru studii în fizică la Paris, unde își susține licența în fizică (1928) și apoi doctoratul (1934) lucrând la „Institutul Radului” din Paris îndrumat de Marie Curie, apoi la Institutul „Ilari Poincaré” ale cărui analize le entuziază ani la rând. Apreciază de savanți francezi de mare valoare, își impune totuși un plan propriu conceput original. Sosit în 1928 cu ambulanță, mașinistul său, rectorul polițist și Nurela Vasilescu Karpen „Nu se lăsa completamente liber să fac ce vrea și dificultățile pe care le am nu sînt deloc făcute să te încurajeze. După ce că e greu să faci un lucru nou, original, mai trebuie să te abții să l publici.” Treptat însă, autoritatea sa științifică crește, colaborează cu mari savanți ai vremii, printre care Marie Curie, Jean Perrin, Paul Langevin, Niels Bohr. Louis de Broglie ș.a. În timpul ocupației germane a Franței este profesor de mecanică la Universitatea din Porto, în Portugalia (1940-1944), apoi, în ultimul deceniu al vieții, director de cercetări la Centrul național de cercetări științifice al Franței și condactor al Seminarului de fizică teoretică al Bordeaux.

Alexandru Proca a fost cel mai de seamă fizician teoretician român. Conceptele introduse în domeniul fizicii nucleare figurează în orice dicționar sau tratat de specialitate din lume. „De câte ori am o problemă științifică grea în față, care cere competență, mă gândesc, deosebit de enigmatice experimentale, marturisea însăși Marie Curie, mă adresez domnului Proca. Puteți să vă gândiți voi, domnule Proca, Horia Hulubei aprinde, la rândul său „La deschiderea drăgului

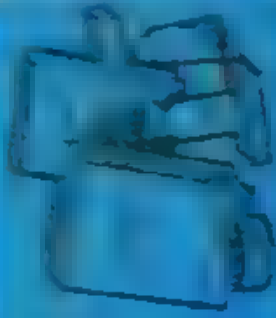
spre studiul timpului născut o însemnată contribuție a dat, prin lucrările sale, compatriotul nostru Proca, care, împreună cu japoanezul Hideo Yukawa, cu totul independent și în același timp a jucat bazele studiilor actuale ale forțelor nucleare”. Tot în același timp cu H. Yukawa, Proca a provocat în 1935 existența mezonilor, descoperiți apoi în 1937 de C. D. Anderson. Ulterior a stabilit existența timpului mezonilor, denumite de Louis de Broglie „creatoarea mecanică a undelor”. „ecuațiile Proca” precum și „ecuațiile spinoriale Proca”. A fost cel dintîi care a pus în discuție, încă din 1928, structura granulară a spațiului și timpului, problema astăzi de mare actualitate. Încercînd teoria luminii în mecanica cuantică, „a introdus un nou tip de particulă, zămintă cuarcină pură”, cu o masă de repaos nulă și o sarcină egală cu cea de electricitate”, cum arăta regretatul istoric al fizicii românești Victor Marian. A propus introducerea, pe lângă cele patru coordonate cunoscute ale spațiului și timpului, a unei cincea — variabila conjugată a masei. Spre sfîrșitul vieții a elaborat teoria după care diversele particule pot fi considerate drept stări distincte ale unui singur corpuscul, caracterizate fiind prin valorile maselor de repaos și spinul total. Contribuții fundamentale a mai adus în fizica relativistă, mecanica ondulatorie, mecanica statistică, electromagnetism, radioactivitate, dinamică.

A fost omul ideilor vaste și profunde, cu un acut simț al noului, dar a murit prematur, măcinat de o boală necrozătoare. În plină putere de creație. Marele matematician Bimion Stulov, pe atunci ambasador al României la Paris, a povestit cum, în toamna anului 1955, a asistat la deschiderea Seminarului de fizică teoretică al Bordeaux, la care Proca, deși foarte bolnav, a ținut personal să asiste; nu a mai putut ține cuvîntul inaugural, rostit de acesta de un coleg.

Mare iubitor de muzică, era fascinat mai ales de compozițiile lui Beethoven foarte iubite de oamenii de știință și de alți intelectuali cu care s cîntărat, aceștia au întîlnit după moartea sa asociația „Leo sinla de Proca”, care dinfazează și astăzi.



## CONSTANTIN I. PÂRHAN, maestru neînfrânt al endocrinologiei și gerontologiei



Pentru bogăția sa în epem, Constantin I. Pârhan (1879-1968) poartă două caracteristici pe care le amintim cu plăcere: una este că a fost un mare specialist în fiziologie și fiziologie, iar cealaltă este că a fost un mare specialist în fiziologie și fiziologie. În domeniul fiziologiei, Constantin I. Pârhan a fost unul dintre cei mai mari specialiști din România. A fost profesor de fiziologie la Universitatea din București, iar în 1959, în slujba sa, a fost numit profesor de fiziologie la Universitatea din București. A fost unul dintre cei mai mari specialiști din România în domeniul fiziologiei și fiziologiei.

În domeniul fiziologiei, Constantin I. Pârhan a fost unul dintre cei mai mari specialiști din România. A fost profesor de fiziologie la Universitatea din București, iar în 1959, în slujba sa, a fost numit profesor de fiziologie la Universitatea din București. A fost unul dintre cei mai mari specialiști din România în domeniul fiziologiei și fiziologiei.

A studiat medicina la București, obținând doctoratul în 1900, cu o teză privind hemiplegia, apoi s-a specializat în psihiatrie și neurologie la München. S-a format ca medic și cercetător în mare măsură sub influența lui profesorul Marin Ponișnicu, profesor de fiziologie la Universitatea din București. A fost profesor de fiziologie la Universitatea din București, iar în 1959, în slujba sa, a fost numit profesor de fiziologie la Universitatea din București. A fost unul dintre cei mai mari specialiști din România în domeniul fiziologiei și fiziologiei.

În 1928, Pârhan a devenit membru al Academiei Române, iar începând din 1948 și până la sfârșitul vieții a fost președinte de onoare al Academiei de Științe, precum și membru a numeroase academii și societăți științifice străine.

În domeniul fiziologiei, Constantin I. Pârhan a fost unul dintre cei mai mari specialiști din România. A fost profesor de fiziologie la Universitatea din București, iar în 1959, în slujba sa, a fost numit profesor de fiziologie la Universitatea din București. A fost unul dintre cei mai mari specialiști din România în domeniul fiziologiei și fiziologiei.

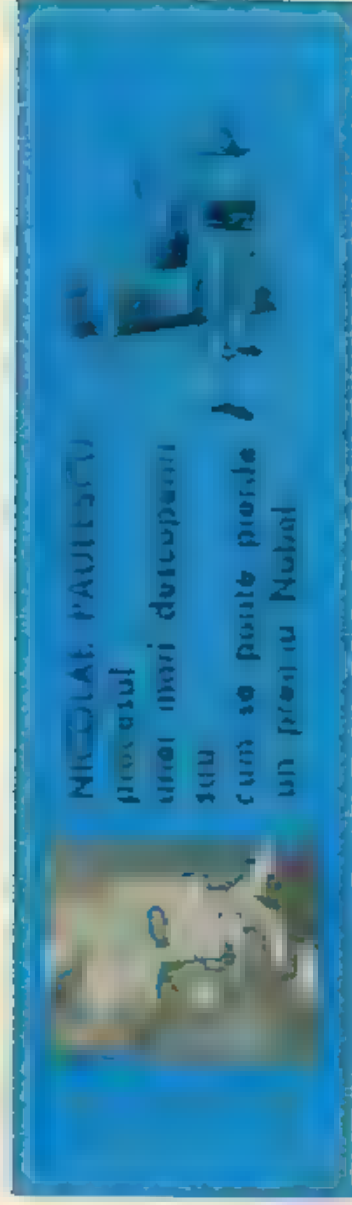
cel dintotdeauna al fiziologiei, Constantin I. Pârhan a fost unul dintre cei mai mari specialiști din România. A fost profesor de fiziologie la Universitatea din București, iar în 1959, în slujba sa, a fost numit profesor de fiziologie la Universitatea din București. A fost unul dintre cei mai mari specialiști din România în domeniul fiziologiei și fiziologiei.

În domeniul fiziologiei, Constantin I. Pârhan a fost unul dintre cei mai mari specialiști din România. A fost profesor de fiziologie la Universitatea din București, iar în 1959, în slujba sa, a fost numit profesor de fiziologie la Universitatea din București. A fost unul dintre cei mai mari specialiști din România în domeniul fiziologiei și fiziologiei.

În domeniul fiziologiei, Constantin I. Pârhan a fost unul dintre cei mai mari specialiști din România. A fost profesor de fiziologie la Universitatea din București, iar în 1959, în slujba sa, a fost numit profesor de fiziologie la Universitatea din București. A fost unul dintre cei mai mari specialiști din România în domeniul fiziologiei și fiziologiei.

Pagini realizate de L. M. ȘTEFAN





Una dintre cele mai mari dezvoltări medicale ale secolului nostru a fost aceea a secreției endocrine a pancreasului cunoscută în prezent sub numele de insulină. Momentul decisiv pentru este greu de precizat. El se situează undeva între anul 1915-1920. Autentificat este însă în anul încontestabil fiziologul român Nicolae Paulescu (1869-1931). Un nume despre care cel puțin o generație de medici nu a știut nimic sau aproape nimic. Persoană, măcar, care nu căm năzuit numele în cazul studiilor „universitare” sau vorba de o gravă, de o înăptabilă enigmă pe care pătura românească de nutriție a încercat să o înlătore abia în ultimii 30 ani.

Dar să reamintim căva momente mai importante ale epocii de descoperiri. În anul 1908, doctorul Paulescu publică în editura Victor Freres Paris, monografia „Hypophyse du cerveau” (hipofiza cerebrală), în care dezvoltă pentru prima dată o teorie a dezechilibrului hipofizei pe cale intracraniană de excreție. Teoria a repede adoptată de contemporani — John A. Repede adoptată de el — considerăm vremii să fi fost considerată în cercetările savant englez Cushing ca prezentând „cea mai importantă contribuție în domeniul”. Precupărilor lui Paulescu privind secreția endocrină a pancreasului datează însă de la sfârșitul secolului trecut, când lucrând la Paris alături de Dastre, încearcă să determine activitatea prezente în pancreas. Încercarea sa ca profesor de fiziologie la București în anul 1900, precum și interesul pentru chirurgie hipofiză au temporizat cercetările asupra pancreasului, care au fost reluate abia după 1910. În anul 1916, Paulescu constată că un extract apos de pan reas administrat unui câine diabetic provoacă rapid o înălțare temporară a simptomelor „fiziologie medicală”. Paulescu notează că, în Italia, oare rezultatele administrării extractului său, de pan reas, menținând cu o precizie uluitoare principalele efecte ale insulinii înunită de el (pancreoză), scadea și extractul, o gaură, a ursei sanguine și urinare. Constată de importanța descoperirii sale, Paulescu menționează la sfârșitul articolului privind secreția pancreatică că „această descoperire, care aruncă o lumină nouă asupra patogeniei diabetului, ne-a dat, de asemenea, cheia tratamentului acestui sindrom”, amintind aplicarea în scop terapeutic a extractului de pancreas la acea vreme.

Insuficient de bine parit al. Ulterior el prezintă și aplicați de schimb a celonimel pre în și momentul instalării și dispariției efectelor sale.

Lucrarea sa fundamentală, în care el a expus experimentele efectele de a înțelegând mai mult ant, apar în presa plină revistă „Archives Internationales de Physiologie”, în numărul din 31 august 1921.

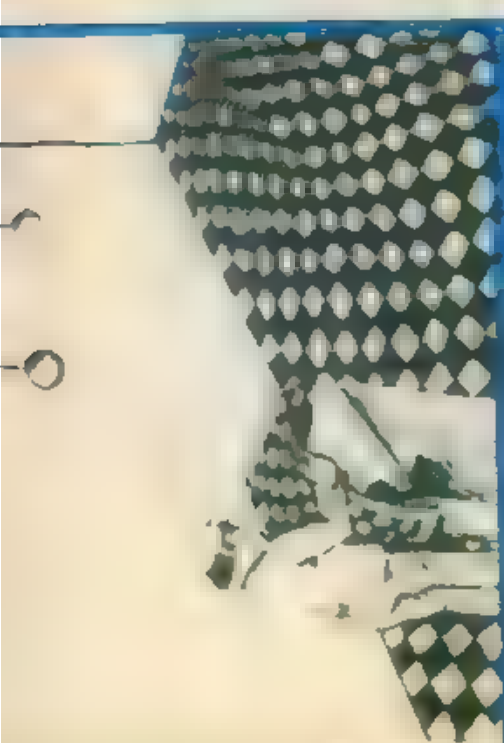
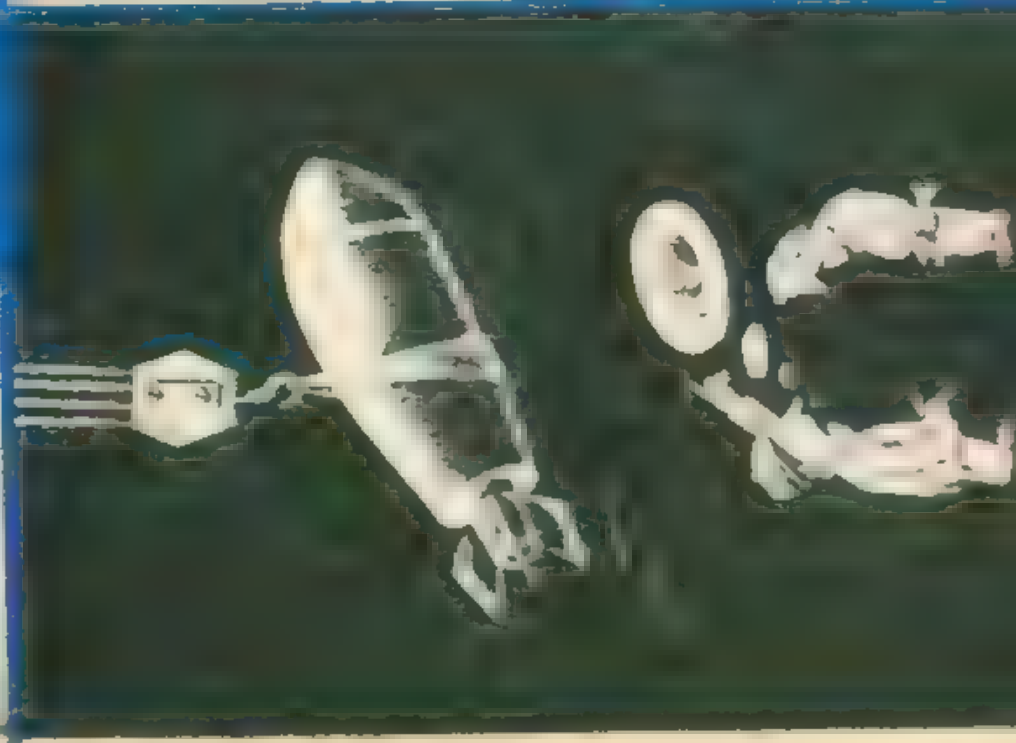
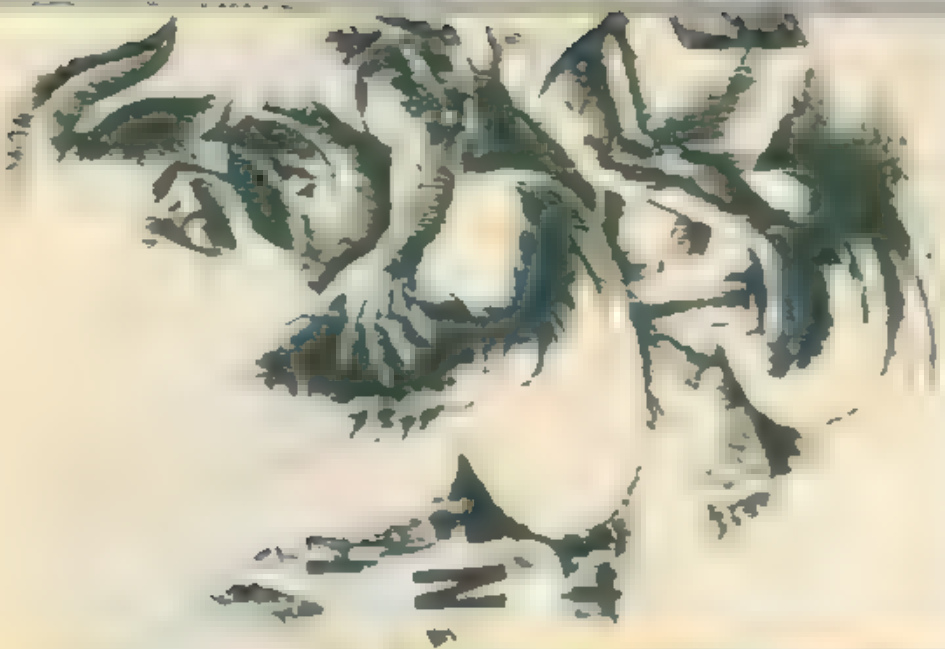
Concluziile lucrării sale intitulată „Cercetări privind rolul pancreasului în asimilarea nutritivă” au rămas valabile până în prezent, putând figura în orice tratat modern de diabetologie.

Opt luni mai târziu, în aprilie 1922, du cercetător, student, lăunț și lăst, lăstău, cub lăstău lor referitoare la „Secreția internă a pancreasului”, care, deși în completă față de cele publicate anterior de Paulescu, se așază în punctele esențiale cu cele ale cercetătorului român. Într-o scrisoare de menționat că, în mod voit sau, după cum înțelesese, nu înțelesese, dar, datorită presei, el însuși a înțeles franceza, înțelegându-l pe Paulescu și comentându-l în interpretare ca fiind opus concluziilor sale.

Răspunsul de-așezării înțelesului a fost imens. În anul 1922 se acordă premiul Nobel pentru medicină și fiziologie pentru Banting și M. Leod, doi din cei care lăstău alături de Banting fusese Banting? O înțelegându-l înțelegându-l față de neînțeleptă săcătă adăugându-l și singurului de-așezării legătură al înțeleptului care a fost Nicolae Paulescu.

La 6 noiembrie 1922, Paulescu trimite o scrisoare de protest Fundației Nobel menționând că „descoperirea efectelor fiziologice și terapeutice ale insulinii lui aparțin în întregime”... „Tratamentul diabetului era deja descoperit și nu mai rămânea decât detaliul aplicării sale în om”.

Intrând legea Fundației Nobel interzice orice revenire asupra unui decizie luată, protestul lui Paulescu a rămas fără răspuns altă în propria el și în figură. Este adevărat că, în 1924, Arno Thielius, mășurător de după părea mea, Paulescu înțelegându-l, așezându-l să se dovedească preșent”, dar „admițându-se nu există nici un mecanism prin care compensa pentru de-așezării preșentului Nobel ar putea face ceva în prezent într-un caz ca acesta sau similar lui Pearson, nu pot dect să-mi exprim speranța că în cadrul schimbării celor de a 50 a aniversării a descoperirii insulinii, se va rețea cum se cuvine







[illegible]

Operele din perioada stăruirii lui Ștefan cel Mare, care cuprind în același timp lucrări de artă, literatură, știință și arhitectură, au adăugat specificitate culturală în domeniul scrisorilor, în arta grafică, în arhitectură, în știință și în literatură. În perioada specială în care țara și cetățenii ei trăiau în război, Ștefan cel Mare a realizat o lucrare deosebită de interesantă, care este un model de organizare a statului și a societății. Aceasta este o lucrare deosebită de interesantă, care este un model de organizare a statului și a societății. Aceasta este o lucrare deosebită de interesantă, care este un model de organizare a statului și a societății.

and that he is better equipped to deal with the situation than I am. I feel that I am not in a position to do so.

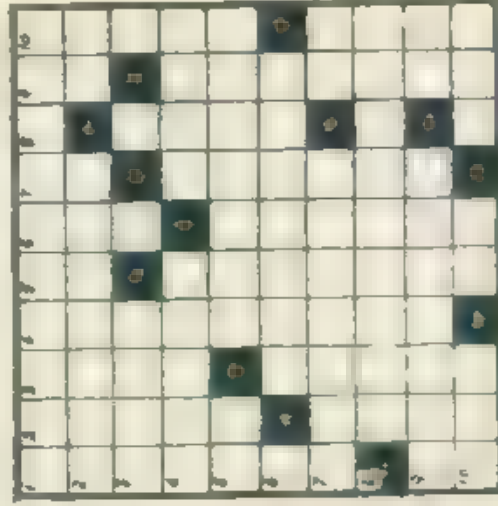
Trasfatarea lui Stefan Odobleja în domeniul artei rusești este evidentă din faptul că el a publicat în 1938, deocă treizeci ani înaintea lui N. P. Wigner, cele două volume întregite ale psihologiei consonanței în care se reconstruiește pentru prima dată construcția arhitecturală fizică a cântecului dintr-o cele două lucrări care și ele conțin așa cum va demonstra o studiu excepțional pe lângă consonanță, cum s-a văzut pe scurt în lucrarea unor specialiști din străinătate. Este așa, la rând pe rând de lucru la N. P. Wigner. Acetate adăugată vor deveni cu atât mai evidente după redarea a cântecului în Odobleja și transformarea ei în artă muzicală de mare circulație.

Într-o discuție cu jurnalistul de la *«The Daily Mail»*, acesta cel de al treilea om de etnie română privat de drepturile sale legitime ca urmare a decorațiilor, profesorul de la Universitatea din București, în vârstă de 60 de ani, a declarat că este în continuare înmormântat în țară, în condiții de dezastru, în timp ce în România se construiesc noi și noi cimitire pentru străinii decedați în timpul războaielor mondiale.

## LIVIU TIMBESCU ■

## IN ATAC

PRIZONTAL: 1) Atad prin alucan 2)  
Mentă subită (centru la Cluj) 3) R

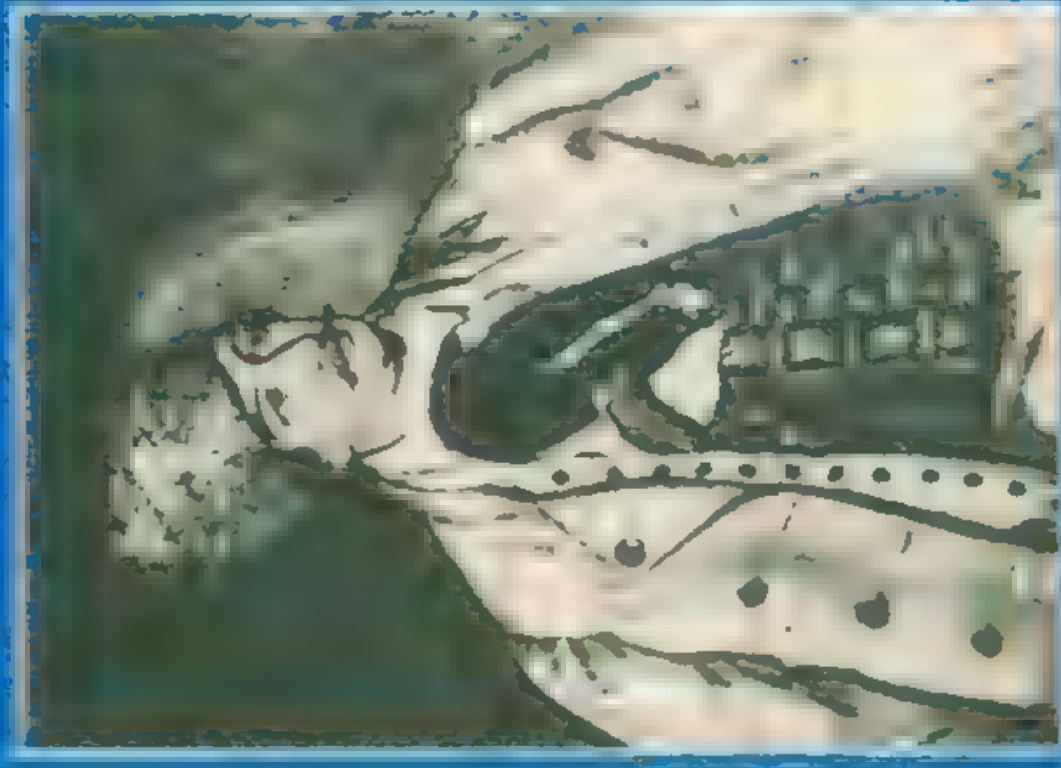


...nu cel "maru", 4) Atacant la POLI la  
ce nu prea se - vâzut Atacant la for  
Extreme la ASA - Prea, de atac la  
vâzut 6) Pregătite un atac după tabl  
regibile actor 7) Combinat în la carte  
2 - 3 la cupă 8) Atacant foarte incisiv. 9)  
Atacat cu lipsă - Jantasiu atacat la  
Prima... în poartă - Vief de atac la BUŞ  
TENI - Panta de portu

[illegible]

Учредитель - Издательство

# AVRAM IANCU CRAIUL MUNTILOR



Avram Iancu (1824-1877) was a Romanian revolutionary leader and a member of the Transylvanian School. He was a prominent figure in the struggle for Romanian independence and the unification of the Romanian principalities. He was a member of the Transylvanian School and a member of the Transylvanian School. He was a member of the Transylvanian School and a member of the Transylvanian School.

NICOLAE CEAPESCU



# AMERICANII

# PARVUL:

## UNICUL DOR AL

## VIEȚII MELE ESTE SĂ-MI VĂD

## NATIUNEA FERICITA

A fost, alinații de un rășaplat po-  
zitiv, adesea aus, pe platon de la re-  
a. Apăsător într-un perșaj zăcădina,  
ridicându-se în amfiteatru spre cerul nel-  
resc de tulbur. Prin nori se prăbuseau rare  
lămini albe și un vânt care spunea și  
spunea prin și jupene, no învățată fri-  
zuras. Lângă noi, un monument de piatră  
pe care clăvna, un meșter cu o exagerată in-  
clinație spre almetrie, a îngrustat meticolos  
cu unel și un mat nori dădura rostul yre

dată în istorie de un remandant de oști  
„Sau punea pământ la pieptul furcilor sau  
„cum Avram Iancu” în clipe urinoare  
am privit muniile de jumăprie și am avut  
scăpăta imediată, dăruindă o prezenta-  
reilor de mi de moși labuclind cu pumnii,  
cu secerile și conșele în aer, în semn de răz-  
bunare pentru prăbușirile interioare. Lăsați  
steigătul lor colozal de adeseune și de auzul  
n pe mo ține n revoluției dă Transilvaniei  
anul 1948

La urna urnei, cine nu l-a imaginat în  
cepo de elevație și de revoluție pe frumuseț  
artăghel din blonzi Apăsem lă adunat pe  
calul său alb, princiar, prin țara de piatră  
și de mazăre verde, frigidă și săltătoare, cu  
rele furtunade aur creșurilor și neșarilor,  
pe sub pădurile aprinse de toamnă, cu chi-  
pul său limpede, cu pletele albe de armă,  
cu mustața lui aprigă, cu privirea sa albes-  
tră în care se răsturna auzul și arginul de-  
deșerturilor pământului și lăstărea amărgă  
rilor sădăte în sânge. Căpe nu a lăsat  
mai mult pe sine, fără demagogie și falsă  
necesitate, la gândul că Avram Iancu face  
parte din sunta noastră și că se trezesc din-  
când în când în noi ca un eoon fierbinte, ca  
un suflet necesar de eroism și de curaj în lupte  
tăle viete, în faza viștăidăntor de orice  
fel a alăunțărilor la adărmăni și lăstăre  
lăstăre și naționale? Iată lăstărele noș-  
tră, a tuturor, prin respirația noastră cu-  
rață, trece în clipele grele, pe calul său alb,  
în lumina bătă a auzilor în pământ și în  
tirea timpede, agită și, nervoasă, fructuă  
a „crăbului muniilor”, ca un model inegalabil  
de virtute, de credință într-un ideal, de li-  
bertate, de dreptate, ca model al revoluției  
permanente. Încele lăstăre, cu căzător în  
teșent, geseal nălușit frumuseț până la  
sublimă abilită și răsfățat de oamnei, vizi-  
clar, convingător, ca un orator demn de ma-  
rile ocrene ale istoriei, luptător până la jertfa  
de alina, fanatic în intuiția sa de maionar al  
clăvărăți naționale și sociale, remanță prin  
lăstăre și existență. Avram Iancu rămă-  
nă din celo mai multă oxi năre ale lăstă-  
păpăului nostru eutremat prin istorie,  
cal dă lăstăre cele mai sfinte și pite,  
toure, fără de care viața noastră ar fi ma-  
scată și cerul prăbușit într-o porie

Într-adovă, el a veșit pe pământ ca la a  
năstăre așteptată de mult prin neam și  
pășă veș, a fost chiar eroul de care țara  
neceata flăcăiață avea nevoie în mo-  
ment, al istoriei sale, a fost luptătorul  
providențial, omul de acțiune, de conșune,  
de însușire, de redreptare și de pedepșă  
năstăre pentru toate nedreptățile și  
năstărele destinului. Era în el, spun conșem-  
poranii, o nelăstă, o năstăre, un elocot,  
un năstăpăr, o iluminare mesianică, o  
patimă, o sete de lăstă fără saț, fără afi-  
să, care au lăstă să lăstă dăvăseă veșă  
de măle și, auzărilor lăstărelel năstăre

și inutile privind coarta românilor din Trut silvanie desfrântate la Sibiu „*Domnilor, vorbești înainte, eu plec la muni și fac revoluție!*” Din clipa aceea Avram Iancu a pledat cauza românilor cu sabia în mână, urmat de moșii săi cu topoare, cu furci, cu greble, cu seceri, cu coase, cu tunuri din lemn de căreș cu boțovan și cu stănci și mai ales cu propria lor jertfă omenească, cu piepturile lor în țevile armelor chezate crăiești condusi de marele strateg militar care a fost Avram Iancu roșii au clătigat batălii singetase, și au invins armate pompoase, în șirături de a.r. în colțuri înstruite și cu epoleți strălucitori învestrate cu tehnica militară ultramodernă a acelor vremuri de revoluții și de reacțiuni agresivă prin sălile de consiliu ale Europei.

Vasul lui Avram Iancu a fost de fapt vasul lui Mihai Viteazul, căzut aproape de Apu sen, în Turda trădării de legământ, lovit pe la spate de cîșiva leșegii accelerați. Jertfa fostului voievod se afla încă pronșpată în memoria moșilor atunci cînd s-au ridicat în jurul lui Avram Iancu, pe care l-au botezat în vorbă și în clăteș în întimplător „Iancule mării ta”, ca pe un voievod care n-a apucat să fie încoronat.

A așteptat ca un erou de tragedie shakape nriană, ca un rege Leus, urli de mai mult vreo muritor, lărgut de compromisuri impetiale și aronpente otrăvite prin cancelarii, exilat la sine însuși îndureat, călător, mut ca o băcă, habu nant precum o cometo zdrobită în universul negru. Văzîndu-se trădat de prin cîpi cunici ai lumii văzîndu și poporul nere canescut la rangul său înalt și demn, acest zcu s-a clătînat pînă-n fundul sufletului și a trecut parcă dincolo de suferințele lumiești, în atmosfera pură, rarefiată a inocenței și candoarei omenești. A refuzat decorațiile impetiale, ofertele de slujbe solemne, de dregători lumiești în stare să mîngie orgole deșarte, a refuzat oenalele, a refuzat pînă și audiența cerută de împăratul Franz Iosif care a venit pînă în casa lui, la Vidra „*Toate sînt în zadar — a spus Avram Iancu plecat departe de locul înfîlării plănute — un nebulă și un mîncanos nu se pot înșelea.*”

Întîlnit pînă dincolo de noi înșine arești erou legendar, acest om de bună-credință lovit în demnitatea poporului său și estigînd trage, pe o lăcășă, cu toată aprieț, într-o noapte a veacului trecut, mai cădîrile ale telor, îngropat sub korunul lui Ilorea care l tronește cu frunzele rugurilor arse, tran șorem încă o dată alci, spre tîncu de minit, testamentul preșințit morții sale: „*Unicul dor al vieții mele este să-mi vedă nașterea și*”

ADRIAN DOHOTARU ■



Casa părintească a lui AVRAM IANCU

Mormîntul lui AVRAM IANCU din Iași



**„IANCU MAI TRĂIEȘTE...”**

[illegible]

IOSIF YULCAN ■

**„NEVOIA ÎI SILI A SE FACE  
GENERALI ȘI A CÎȘTIGA  
BĂTĂLI”**

[illegible]

NICOLAE BALCESCU 1939

(Din Mijezza română, or din Argentină 1944)

**„UNUL DIN ACEI BĂRBATI  
ADEVĂRAȚI  
PROVIDENȚIALI“**

Acum, la un an de la deschiderea sa, este cea mai vizitata si mai profitabila parcare din Bucuresti. In fiecare zi, la ora 12,00, se afla aici o multime de oameni, care au venit sa se relaxeze si sa se bucure de soare. In fiecare zi, la ora 12,00, se afla aici o multime de oameni, care au venit sa se relaxeze si sa se bucure de soare.

sau ven dintr-o vreme lungă, la un loc  
 pentru noi mai deosebit, deosebit  
 plumbeni, abia după aceea pe lângă el  
 te tot sfătuiau să nu mai vii în  
 casa de a lui întotdeauna. Este un adevărat  
 călător, o viață, pe care o trăiește în  
 răsunare așă din prin vârstă de stăruie;  
 înăuntru are o viață, o viață pe care  
 o trăiește pentru că el a trăit-o pe  
 călătorie și abia formează o viață în  
 călătorie și abia formează o viață în

[illegible]

**GEORGE BARN**  
(Transylvania and V. St. 111 St. 1028)

IANCU  
PE CIMP  
LIBERTAT  
DE LA BLA

Miscarea revoluționară din Transilvania a câștigat victorie a peste 40.000 de oameni și a dus la stoparea da pe suprafețe pământului a 230 de sate mănăstiri în urma revoluției de la 1848 nu cunoscute un bilanț etic de tragice. Rădăcina cea mare a maselor populare românești, împotriva tuturor și a episcopilor, a fost la 3-15 mai 1848, când s-au adunat pe Cîmpia Libertății de la Blaj, 40.000 de români. Un sfert dintr-o armată alina aduși de Avram Iancu — meștri organizați în cete disciplinate militărești în cunoștința pe care a știut-o la acești adunări, Iancu a spus tot ce la știu pe inimă răsculaților pe care-i conducea „Libertate, egalitate, fraternitate” — aceste principii alina deșeurile noastre, acestea tezușuri și cel mai sfînt obiect de aceste principii lipșiți, cu cea mai bărbătescă seriozitate simțim hoștiții alina înțepuși a ne bălăi în slove pînă la cel din urmă român înșiși aceste principii la preluăm de la oricine, garantate pe termenul existenței naționale și nu elintom îndostuși văzînd înconștiente năvălitor pe senșiori prelate, nici omul de la nume sora. Tot ce se duce pe la vechile noastre ca un eșec fără



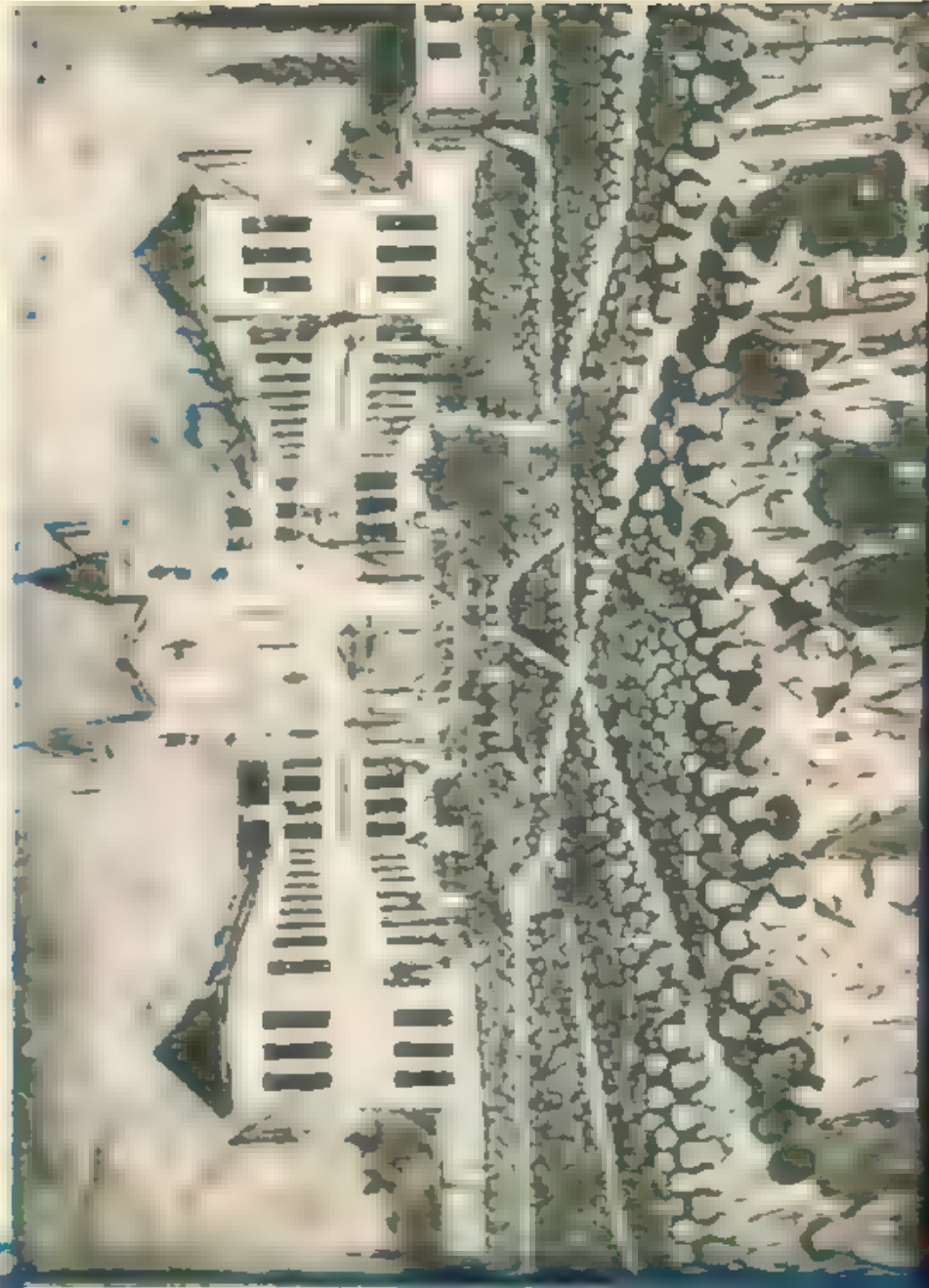
## FLUTURA TRICOLORUL, TRAIA LIBERTATEA TRANSILVANIEI

Venea toatăna îngălbenise cerul din  
umbră bătrânilor muni, pe vîrfurile lor ne-  
garile d' veneau, mai dese. În line, într-o  
zi ce pomenirăm cu cei înfrîcați de răpădă  
facind cu pufus lor de argint, acei negriaș  
și rece al mînt' lor, treu, s'ale coadă vîștea  
cum că se ridicase românii împotriva ungu-  
r' lor și împărțeau codrilor bătrîni, și a mîn-  
șilor suri și stîrpi adîncă pe vînturi din vi-  
zămle lor adăcose. Împregetul foametei  
remănește în ceruri împetrită ai mînt' lor  
și a aerul lor cal rece, flitura, ri oborî, trăim  
libertatea, Transilvaniei.

Într-o clipă, am văzut un spectacol măreț  
în culmele munților, pe vîrfurile acelor de  
pîntre care de care mai înălțate, se apra,  
deau, unul cîr' unul, foc pe mare, pîrea  
că mîntii însuși se aprinsese. Împregetul  
încolui vedeam geizind cel în treag de adînc  
și lîm ale albe pe care stăteau, în aer,  
lînce de coase, care n' arădă crăb, să cre-  
sparea marilor. Din creștetele mînt' lor  
rădăni adăcosea roți înfășurate în pace și  
apînase, cari se rostogoleau cu o repezîne  
de mîncă, pînă se pierdeau bădînd în pri-  
păsiile adînc, în lîmna pîmîntului. Duce,

cu el și toată viața, est în H, și pînă  
că s'acese cu arădă a mînt' lor și țese  
și sura a mînt' lor, lîm pe care ne re-  
dea, adînc înfrîcați, rădă, este una, de o  
fructă de deal, scărle bătrîni, țesea, am-  
bîl de țară, stele și lîmna, erol una, lîmna  
er, cerul ungu, pîmînt, tot, era, în aer, cu  
acole, ape, col, mînt' lor, din aer, lîmna  
cease, pe care mînt' lîmna, le pîm-  
zigrăv, pe tablă, înfrîcă a lîmna, lîmna  
ochilor, cîntă și a mînt' lîmna.

Reve, lîmna, pîmînt, se a mînt' lor, no  
car, erol una, în poalele mînt' lor, ve-  
zavech, și să refuțeze, erol, lîmna, lîmna  
acole, a aprinsese de mînt' lor, lîmna, lîmna  
mînt' lor, lîmna, și să mînt' lor, lîmna  
lîmna, lîmna, lîmna, lîmna, lîmna, lîmna  
în care erol, am fost mînt' lor, și să mînt' lor  
pîmînt, aceste, mînt' lor, lîmna, lîmna  
să n' erol, adăcose, vînt, de, lîmna, lîmna  
lîmna, lîmna, mînt' lor, lîmna, lîmna, lîmna  
coaple, pe lîmna, și să mînt' lor, lîmna, lîmna  
tar, fără să mînt' lor, și să mînt' lor, lîmna  
mînt' lor, și să mînt' lor, lîmna, lîmna, lîmna  
coaple, mînt' lor, lîmna, lîmna, lîmna, lîmna  
răd, și să mînt' lor, lîmna, lîmna, lîmna, lîmna  
gărd, lîmna, mînt' lor, lîmna, lîmna, lîmna  
domnia, erol, mînt' lor, lîmna, lîmna, lîmna  
casile, ve-une, lîmna, o, casă, lîmna, lîmna, lîmna  
bonvezi, și pe mînt' lor, lîmna, lîmna, lîmna  
în aer, casă, pîmînt, și să mînt' lor, lîmna  
în mînt' lor, și să mînt' lor, lîmna, lîmna, lîmna











romantismul de epopee. În sfatul conducătorilor, Iancu și-a impus pretenția definitivă. Înalta prevedere politică a lui Șaguna și rampantu, dilanțarea lui Iepușchi și hueru, unele cuvizanța istorică a lui Șimon Bărnuțiu se completeau admirabil cu acest om de acțiune."

Ce-a urmat se știe, o perna nouătră afirmare a ideii de libertate pălăie, cea dinți campanie ostășească în războiul de neastinare. Avocatul Avram Iancu a plecat cu satia în mână cașca românească, prefectul de lan-er, interu între moșii lui a a dovedit un strălucit șef mator (ca timpuri) de o dămăre magică, au put timp ar cimbacuri și creșterii din vâile Crișului și ale Arieșului. S-au aprins focuri pe culmi, a început uă Kane tufnucul de lăudă a au, poartă carele lan-culu de care plinge și azi poezia poștardă și tunur, le do lemn au fost ureale pe virfuri la trocator. Agere, perfect, frumos, drept și încrezător creș al munților, se avea pre-utiu dent pe calul lui alb ca un zeu al iuptei. Iepușchiul cu personal încreșnea și co-bușu-nea și da plina a-cușei armate de țărani. Cetele deșă invazu unguerați în monți Abro-dau, sugrumate în alage subit cuitroprea moșilor, au arătat lumii la ce grad de con-ștință cetățenească se ridicase tobagii Ar-dealului și, ce blor de grant erau piepturile lor. Toată vremea Iancu a fost comandantul

necontenit, adorat de mulțime. Oastea lui n-a cunoscut o clipă înfrângerea Armatei imperiale au fost bătute de rebelli unguri, înfrântul Windisgratz a fost alungat de kosuth pește granița Ungariei. Baroșul Puchner cu auzirea în lăne înarmați a fugit din sașia în lăne, cind în mână Abrudului flămura nouătră și lăne triumfă-tore. În acest timp de aproape doi ani cind Avram Iancu a desfășurat o acțiune proprie fără nici un ajutor din partea autorităților moldave impetabile capabile de o furtă me-choră, orod de la Flămura parat și cu măr-care armată avea și o intensă activitate po-litică. Cultul lui de stăruie de-a se locat red-șteptării naționale românești de prelu-tenden). Fie că îndruma lăne de conștință a tovarășilor și din comitetu național, sau princa viasari guvernului de la Dobriș, fie că urmărea planurile lăne de la Cluj, lăne comanda auzit de-a la a au au în mână lui sub creșterea munților nel-vinși, la lăne au au soț lăne din Vinea și generalul boer mână sau lăne au urzu pentru înștia de-a pe țenele mortului de a lăne vâle unui tulară lăne lăne, după venirea rusilor în țară, ea a fost un lăne activ al echilibrului politic chobăni și des-facut de prelușcă, neavind alt punct fix în țagărea lui de-a soa a integrală a ne-mului

OCTAVIAN GOA ■  
(Din volumul Proșuri, 1900)

## 1872 — CRAIUL MUNȚILOR



O fotografie veche de o sută și cecce ani. A fost făcută la 13 octombrie 1872, în fața bisericii din Tebeș, în timpul elușei de lăne-mintare a revoluționarului erou Avram Iancu, oștea extenuată pe care le condus în lupte lăne numit Craiul munților. Descriind solemnitate stăruie timpului se spun: „La elușe de încreșterea lăne parte elușe și elușe de moșii și de țărani din Zărand, cum și țărâșii săi ■ arma, aliași în viață, proteșii și tribuni de edineșcă: Șimon Bășin, Avram Șe-ver, Mihai Andreica, Nicolae Cerbuș, și Clemente Aludeșu”.

În fotografie, pe planul din fund, în stînga, se vede șorunul lui Herce, lăne care va fi înarmat frumșul revoluționar. Acesta președea foto-grafia a fost reproducă, atunci, în rube de amăplare și rășpădășă grăie toate cetate, cașul să și aștă mal poște și viață prin cetate unor țărani



## „TOATE PRIVIRILE SE INDREPTAU SPRE DINSUL”

„Înfățișarea portretului fizic și moral a lui Avram Iancu este mult ușurată de mărturiile vremii, numeroase și sincere, care, toate, l-au ridicat pe tânărul tribun, la vîrstă de 24 de ani numai, pe piedestalul eroului înconjurat de aureola legendelor. Farmecul său personal? Vorba-i scurtă și neovăitoare? Curajul tineresc dar chibzuit? Simțul de dreptate? Optimismul contagios? Care din aceste calități au asigurat lui Iancu asemenea aureolă? Nici una luată în parte, toate la un loc, deoarece acestea alcătuiesc ceea ce se numește o personalitate istorică în înțeles superior al noțiunii: înfrunghirea în cel mai înalt grad a aspirației masei populare în momente hotărîtoare pentru soarta lor, pentru viitorul lor. Acestea au văzut în Iancu expresia năzuințelor pentru eliberarea socială și națională, propria lor emoție frumoză la chip și curată la suflet, îndreaptă în faptă și dreaptă în cugetare.

Copiii viol și prietenoși, elevul sirguileș și distins de la Clîmpeni și Szatna, studentul de la Cluj și cancelistul de la Tîrgu Mureș era preocupat de studiu și deopotrivă de problemele ce frământau generația sa.

La Ty. Mureș îl găsesc evenimentele revoluționare din 1848, de acum nu va mai fi un tânăr oarecare. De la 25 martie 1849 el va fi unul din cei mai ascultați tribuni ai poporului, la Tîrgu Mureș, Blaj și Sibiu, dar mai ales în Munții Apuseni între moșii lui care-l iubesc cu sinceritate și-l urmează orbeste, simțind că este al lor în înțelegime, că el și-a unit indestructibil viața cu aceea a nației sale. Nici unul dintre conducătorii românilor din Transilvania nu s-a identificat atât de desăvîrșit cu interesele maselor populare ca acest flu de moț. De aceea, autoritățile și nobilimea reacționară îl vor socoti un dușman primejdios al clasei feudale și al rîndușilor nedrepte, încercînd să-l îndeparteze, prin toate mijloacele, din mijlocul poporului...

În tot ce a plănuit și înlăptuit în acele vîfuroase vremuri, Iancu era animat de credința puternică în dreptatea cauzei poporului cu care se identificase prin întreaga sa ființă. De aceea, moșii, după mărturisirea unui contemporan care nu le-a fost deloc prieten, considerau poruncile sale sfinte, inviolabile și obligatorii fără abatere; îl socoteau dăruit cu puteri supraomenești, de aceea se temeau de el, îl respectau și îl iubeau, îl adorați ca fermecați, cu toate că

știa să-i lîină în frîu. „Ni se par mai bune și mai dulci poruncile tale și poporul cu preste fire iubire ascultă glasul tău cînd rețese o dată de la tine parcă relaye” — îi scria prefectul Fiodan Probu în toată luptelor. Asemenea realitate era cunoscută și recunoscută de toți, prieteni și neprieteni, deopotrivă. Toți știau că „sufletei mîscării românești” a fost Iancu, că el „a cucerit încrederea neîmurmurată și dragostea poporului său”, că „oriunde se arăta, era primit cu entuziasm”, că „toate privirile se îndreptau spre dînsul, iar națiunea română vedea în persoana lui pe eroul și ocrotitorul său” — raporta generalul Luders în persoană... Această încredere și-o câștigase Iancu prin caracterul său, prin îndreptățile drepte, prin sfaturile, ținută și învîlăvurile pe care le împărțisea, la care se adăuga înfățișarea prin care se deosebea de tovarășii săi. Pentru toate aceste calități, Iancu era numit „Crăi” de cei ce-l urmau. Este viața unui om mistuit de o flacără puternică, aceea a propriului său popor, cu care se contopise inseparabil, la o vîrstă cîrreia numai vremurile revoluționare îi imprimă maturitatea oamnelor cu o bogată experiență a vieții. Poporul, simțind acest adevăr ajuns la gradul necesar al conștiinței de sine, a știut să-și aleagă conducătorii dintre oamneli faptelor și ai acțiunii, ai gloriilor și simlămintelor înalte umane, patriotice, oameni identificați cu interesele poporului, cunosclilor și înțelegători ai înărmii vremurilor în care trăiau.

**STEFAN PASCU** ■  
(Avram Iancu. Viața și faptele anul zero și martir 1974)



Avram Iancu vorbind la o adunare a revoluționarilor transilvăneni

Desen de D. STOICA





Statuia lui  
Avram Iancu  
la Cluj.

## „PRIN EL S-A NĂSCUT O PAGINA DE ISTORIE FĂRĂ SEAMĂN”

Avram Iancu n-a fost dialectician ca Bărnuțiu, n-a fost nici diplomat ca Andrei Șaguna, gloria lui nu se leagă de vorbe, de intenții, de aranjamente. Vorbei ei l-a opus fapta, dialecticilor fierul, supunerii revolta, spaimii minăria, frunții plecate flinta și sabia. Prin el s-a născut o pagină de istorie fără seamăn de înverșunată, luminată ca un lucernaș, pildeuitoare ca o pravilă din vrac.

### VASILE NETEA ■

(Avram Iancu în abolirea și apăsarea con-  
temporariilor săi, Transilvania, nr. 1, 1979)

## „ISTORIA REVOLUȚIEI ESTE DE NEINTELES FĂRĂ AVRAM IANCU”

Istoria revoluției este de neînțeles în afara acțiunilor purtate de Avram Iancu în vara lui 1848. În toamna deciziilor înscrise în hotărârea celei de a treia adunări de la Blaj și a luptelor pe care românii le dau pentru a apăra și organiza națiunea și țara

pe temeiul libertății și egalității. Luptătorul care a fost prin excelență în momentele de răscruce din țara și primăvara lui 1848 — 1849, rămâne însă numai parțial cuprins în paginile pe care istoriografia i le-a dedicat. A-l înțelege înseamnă a-l raporta la idelle directoare ale revoluției, la programul ex-primat de Bărnuțiu, în alte acte fundamen-tale redactate în numele revoluției româ-nești, la acțiunea revoluționară așezată pe temeiul democrației. Prin educația lui in-telectuală și socială, Avram Iancu s-a situat alături de Bărnuțiu, pe care l-a secondat în anii de mare frământări, de idelle pe care re-voluția românească le-a sintetizat cu curaj, cu o rară energie și în deplină consonanță cu tot ceea ce reprezentăm și mai cu seamă cu ce doream să devenim. Formația lui căru-răscă se fixează pe coordonatele spiri-tualității secolului naționalităților, înscrisă în cadrul romantismului european.

Apărarea muniților și organizarea terito-riului ca o țară românească, în lumina prin-cipilor postulate de programul revoluției, fac din Iancu eroul marilor momente revo-luționare. Eroul nu afit al unor evenimente militare în care s-a distins alături de Arzente, Balint, Buteanu și Dobra, ci mai mult con-ducătorul care prin chemarea la arme caută să sprijine prin forța lor drepturi uzurpate. Revoluția, în concepția lui Iancu, se fixează în termeni bărnutești, socială și națională, în care însă socialul este mereu prezent, în primul plan al acțiunilor, în ultima analiză suportul dozeratelor națiunii. Anii imo-diați înăbușării revoluției învederează lim-pede aceleași obiective sociale, ele îl atrag d-nu pe Iancu, devin primordiale, alcătuiind leitmotivul tunilor presărate de noi strădu-ințe. Poate nimic nu caracterizează mai bine atitudinea lui Iancu decât acțiunea politică din anii 1849—1852, care marchează noua etapă revendicativă a națiunii. Se înscrie și el în mișcările noi petiționare, purtate la Viena pentru a câștiga drepturile în care na-țiunea aspira și în care se integrează întreaga generație luptătoare. Există însă și elemente deosebite, ce trebuie căutate în acțiunea lui Iancu în favoarea moșilor, pentru pădu-rile amintite de pretențiile fiacului. Epi-sodul constituie un ultim acord dintre o sin-fonie eroică a lăncului, un moment de ră-scruc în biografie, care de pe acum, pe mă-sură ce încetează activitatea lui publică, simbolizează istoria națiunii din a doua jumă-tate a secolului. Din 1852 Iancu se confunda cu istoria poporului din munți, cu istoria asupririlor naționale, intră în domeniul le-gendei, ce sporește cu tot mai rară lui apa-riție publică. Sporește însă și valoarea tra-ducției pe care o simbolizează revoluția cu idelle ei pe care le-a slujit pînă la totală identificare cu aspirațiile poporului. Mai mult, istoria i se deschide, îi deschide larg porțile, pentru a-l apleca definitiv în Pante-onul națiunii.

POMPIIU TEODOR ■  
(Avram Iancu în Memorialistice, 1972)



„NOI SÎNTEM OAMENII LIBER.  
TĂTII, PENTRU ASTA NE-AM  
VĂRSAT ŞI SÎNTEM HOTĂRŢI  
A NE VĂRSA SINGELE PÎNĂ LA  
ULTIMUL ROMÂN”

## AVRAM IANCU

Tară de Piatră e Apusenilor, vatră nestinsă, mereu proaspătă şi împropăţată, de simţire şi faptă românească, a dăruit neamului doi lucruri neasemuite — lăncu şi Horea. Dolapostoli care au împodobit cu pilda muceniciei lor sublime ani de cumpănă, dar deopotrivă de înălţare, vestind dorinţa şi voinţa românilor de a-şi rădăci rosturile după propria lor vreare, fără vătămarea altuia şi fără a îngădui pe mai departe neascultarea şi stricarea rădăcinilor ţinute din vechime de fişii pămîntului. Mîndri şi tulburători au fost lăncu şi Horea, mîndri şi tulburători asemenea creştelor îndrăzneţe ale munţilor şi adîncurilor pline de taină ale văilor care le-au fost leagăn, care le-au ascultat apoi durerea şi împărtaşit nădejdea. Nedespărţiţi în dragostea purtată poporului care i-a zămislit, în credinţa nestrămutată de zidire a dreptăţii pentru cei oprimaţi şi huliţi în propria lor ţară. Covârşitoare sînt cele ce-i apropie şi aseamănă, puţine şi pe deplin de înţeles cele ce-l deosebesc. Amin-doi, lăncu şi Horea, au văzut lumina zilei şi au învăţat să rostească dulcele grai românesc în cea mai frumoasă cetate a Transilvaniei — Muntii Apuseni — acolo unde s-au împărtaşit încă din fragedă copilărie din izvorul nesecat al iubirii de neam şi glie. Şi tot acolo şi-au însuşit cei doi pui de vultur, sortiţi de nedreptatea vremurilor să poarte stigmatul apăsător al robiei, prima învăţătură de carte. Dar ştiinţa cea mai de preţ au dobîndit-o în mijlocul muntenilor lor, la şcoala aspră şi născătoare a vieţii. În-văştura deprinsă cu sîrguinţă

şi ascultime de minte, temei pentru faptele săvîrşite mai tîrziu. Lui Horea nu i-a fost dat să-şi continue şi desăvîrşescă învăţătura la şcoli mai înalte, deşi datorită însuşirilor sale, îndeosebi agerimii de minte şi hărniciei, s-ar fi impus — ca mai tîrziu, în viaţă — în fruntea celorlalţi. În schimb, lăncu a avut posibilitatea, înlesnită de sacrificiile unor părinţi generoşi, să dobîndească formala academică juridică, socotită în acea vreme drept una din chelle potrivite să deschidă poarta ferecată a drepturilor româneşti naţionale şi sociale. A încercat lăncu să se silujească de învăţătura dreptului — a celui feudal însă — pentru a obţine alinarea nevoilor neamului său împilăt. A fluturat cu tot avîntul tinereţii şi cu credinţa nestrămutată în dreptatea al cărei ostean se mîndrea a fi. Vremuri vitrege şi oameni neprieteni i-au stat împotriva şi i-au adus pe calea lui Horea, celfără altcea învăţătură înalte, dar cu tot atîta dragoste pentru dreptatea românilor săi. A pus lăncu la o parte bucoanelor groase de drept penal şi civil, cuprinzînd doar articole abuzive, menite să dea totdeauna cîştig aristocraţiei străin adus de vînturi, şi a arătatelor săi calea de urmat: „Nu cu argumente filozofice şi umanitare vei putea convinge pe acel tirani, ci cu lăncea, ca Horea”. Ca Horea, Horea din Albacul Apusenilor, chipul luminos care l-a însoţit şi fermecat încă din vîrstă fragedă a copilăriei pe Avramuş al lăncului din Vidra de Sus. Se va fi înfiorat înlămicului moş la auzul şi amin-tirea faptelor de vitejie săvîrşite de „craiu” martir şi de al săi, iar gîndul, nemărturisit încă, să ridice arma frîntă de moarte năprasnică va fi încolţit atunci în mintea celui ce se socotea nepot al lui Horea. Nici nu putea fi altfel, căci dorinţa iar mai apoi convingerea de neclintit ale lăncului îşi aveau izvorul în aceeaşi durere şi obidă ale unui neam virtuos prin răbdarea sa extraordinară, prin blîndeţea sa şi credinţa în calea urmată în spiritul buniei înţelegeri, dar la fel de dîrz

atunci cînd forţa ti era impusă ca mijlocul cel mai de pe urmă. Într-adevăr, s-au ivit acele clipe de cumpănă din 1848—1849 ori cele din 1884, iar cei sortiţi să conducă atunci destinele poporului s-au situat la înălţimea chemării lor. Atît Horea cît, mai cu seamă, lăncu au ştiut să împletească dorinţa şi cerinţa firească, transmisă din veac în veac, de la generaţie la generaţie, a eliberării de sub apăsarea socială a claselor feudale stăpînitoare, cu voinţa la fel de fierbinte a românilor de a se emancipa de sub jugul apăsînd liberă lor viaţă naţională pe pămîntul ce le aparţinea din moşi-strămoşi. Lăncu a exprimat în cuvinte limpezi, răspicate şi adevărate, apoi prin fapte de o bărbăţie neasemuită tîria crezul pentru care s-a ridicat

# AMF

şi jertfit şi Horea şi al săi:

„....Pe noi ne-a răsculat nerecunoaşterea naţionalităţii politice (a drepturilor politice naţionale ale românilor — n.n.) tiraniile şi barbariile conservatorilor şi aristocraţilor transilvăni maghiari, cari poporul în această epocă nu le-a mai putut suferi”. Această hotărîre de nestrămutat întru împlinirea dreptăţii refuzate de alţii, acelaşi însufleşitor spirit al libertăţii au animat deopotrivă cugetul şi braţul triumfului din Albac şi ale generalisimului de la '48—'49, dăruit că lăncu, copil al „secolului deşteptării popoarelor”, dăruit prin studii şi luminat prin pilda altora cu înţelegerea mai largă a stărilor, a scosotit faptele românilor ca vestind Europei renaşterea lor: „....Am ridicat arme, ne-am vîrnat



singele și a ni-l vârta pentru libertate sîntem rezoluți pînă va mai curge sînge în vinele noastre. Deie-și părerea Europa, judece popoarele civilizate: noi ne luptăm pentru libertatea noastră cea asuprită de a veacurilor nedreptate".

Astfel Horea cînt și lăncu au fost — cîtă vreme au mai crezut în „dreptatea” celor mari — oamenii păcii și ai bunelor înțelegeri. Au căutat căile cele mai potrivite pentru a obține pe seama poporului lor drepturile călcate de o oligarhie biceșnică și trufașă. Horea a luat de mai multe ori calea Vienei, sperînd că „bunul împărat” va asculta și lua aminte la rugămintile „preaplecate” ale „credincioșilor săi supuși valahi” și le va face ufurarea așteptată și convenită a poverelor apăsătoare.

# NEPOTUL LUI HOREA

toare. Abia după aceea, cu speranțele neîmplinite și batjocura „domnilor” sporind din zi în zi, i-a chemat pe români la armă. Lăncu a căutat, la rînduri, înțelegerea cu cei pe care-i credea la un moment dat animați de duhul curat al libertății, egalității și frăției. N-a avut mai mulți sorti de izbîndă decît Horea. Și, asemenea înaintașului său mar-tir, a sculat și el talpa țării la dobîndirea dreptății cu armele. Victoriești pe cîmpul de bătălie, românii s-au vă-zut ingenuunchesți de felonia „prietenului fătarnic” din scau-nul habsburgic, în care — după chipul lui Horea — își pusese și lăncu nădejdea. A bătut drumul Vienei, amăgit încă de o credință care se va dovedi deșartă, mîndru însă de al săi, de faptele să-

vîrșite împreună și neabătut în crezul ce însuflase tărie în clipele hotărîtoare. Va fi gîndit atunci la soarta celui ce-l premersese întru martiriu și va fi preferat, poate, moar-tea luptînd neîmplinirii idealu-rilor. Lupta a însemnat atît pentru Horea cît și pentru lăncu, oameni de acțiune prin excelență, mediul în care energia lor și-a găsit expresia și măsura ceasului de cumpănă. Ei, cei care se iden-tificaseră cu durările și spe-ranțele celor mulți, aduși de aceștia în fruntea lor, au făcut atunci dovada unei judecări limpezi, lipsite de patimă. Au știut să îmbine la fel de armonios arta armelor, de-prindă de ambii — dar cu cîtă strălucire — doar pe cîmpul de bătălie, cu iscusința nu mai puțin subtilă a ducerii tratativelor. Ei n-au pregetat, chiar în focul luptei celei mai aspre, să caute calea păcii, să întindă neprietenu-lui ramura de măsline, doar să accepte și să recunoască dreptul la un loc sub soare celor mai numeroși dintre locuitorii Țării Ardealului. Cu-vintele lăncului, altfel scump la vorbă, dar cu atît mai bogat în fapte, sînt o pildă de bună-credință și solidaritate umană: „Libertate, egalitate, frăție-tate, aceste principii sînt de-a-vîia noastră, acestea tezau-rul și cel mai sînt obiect pentru care și cu care trăind sîntem gata a da mîna cu cei mai nedumeriți (ireductibili — n.n.) vrăjmași ai noștri și a le promite cel mai sincer ajutor”.

Ceea ce deosebește poate în cea mai mare măsură tre-cerea prin istorie a lui Horea de cea a lui lăncu — fără a nesocoti prin aceasta îm-plinirile — s-a vădit prin gin-durile și faptele destinate să ducă la schimbarea lumii ră-s-celte din temelii de furtuna minții populare. Dacă Horea — fapt pe deplin explicabil — n-a avut imaginea limpede a unei structuri menite să înlocuiască ori să aducă în pas cu vremea edificiul pe-rimăt al societății sale, el năzuind mai cu seamă la re-lizarea unor desiderate le-gate de soarta robagului — chiar dacă multe au fost de un ascuțit radicalism („nobili

să nu mai fie” etc.) —, în schimb lăncu a zidit în cea-tea Apusenilor o adevărată țară românească, condusă, ad-ministrată și apărată de fiii ei potrivit cu preceptele li-berității, egalității și fră-te-tății. Țară care și-a dovedit viabilitatea vreme de aproape 10 luni, spulberînd vorbele răuvoitoare răspindite despre români, țară care ar fi tre-buit să arase apoi calea de urmat în viitori: o Transilva-nie condusă de fiii ei, potrivit cu numărul și sarcinile pu-blice ale fiecăruia, cu posibi-litatea de a-și folosi nestin-gherit limba națională atît în treburile oficiale cît și în domeniul nu mai puțin în-domenat al instrucțiunii pu-blice. Ceea ce îi leagă și îi apropie însă pe cei doi, per-petuid o dorință și o spe-ranță nutrită din tată-n fiu și înfăptuită pentru a strălu-ci doar o clipă de un alt lu-ceaș al românilor — unirea tuturor fiilor aceleiași ge-nerașe mame într-un singur trup — a reprezentat poate cosmarul cel mai neplăcut pentru oligarhia opresoare. Lui Horea i-a atribuit intenția de a se proclama „rege al Daciei” (rex Daciae, în actele și stampele vremii). Pe lăncu i-a socotit instigatorul planu-lui de unire a tuturor pro-vincțiilor locuite de conșio-nalii săi într-un stat daco-romănesc al cărui guvernator urma să devină, reinviind la caz de nevoie chiar „lumea lui Horea”. Recunoașterea acestei filiații chiar de către cei care glăsură libertatea n-a făcut decît să arste tuturor româ-nilor că se aflau pe calea cea bună, care să le încununeze și-lul desacrificii aduse în nu-mele unui viitor pe măsura dreptății și a aspirațiilor lor.

Dincolo de viața închinată cu atîtă generozitate poporului lor, pe lăncu și pe Horea îi apropie tragismul sfîrșitului hădăzit lor de mintea diabolică și de pumnul de fier al reacțiunii.

Poporul, judecătorul impa-bil al oamenilor și faptelor, i-a trecut în șirul eroilor săi de legendă, preamărîndu-le amintirea și așezîndu-i cu cin-stea cuvenită în istorie și în memorie.

**COSTIN FENEȘAN ■**